

AGATHA CHRISTIE

ĐẠO KẾ GAY

TRUYỆN TIỂU THUYẾT

Agatha Christie

Dao Kê Gáy

Dịch giả: VŨ ĐÌNH PHÒNG

Chương I

ĐÊM BIỂU DIỄN

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Dân chúng có tính chóng quên.

Vụ án mạng Huân tước Edgware mới cách đây ít lâu còn dấy lên một làn sóng cảm phần âm ỉ đến thế, vậy mà bây giờ đã chìm vào quên lãng, nhường chỗ cho những chuyện giết gân khác.

Trong thời gian diễn ra phiên tòa, người ta không hề nhắc đến tên anh bạn tôi, Hercule Poirot.

Về điều này, tôi thấy cần nói thêm rằng chính anh bạn tôi muốn thế: Poirot thích mai danh ẩn tích. Nếu như vinh quang của anh nhưng lại được gán cho những người nào khác thì đó là điều chính Poirot mong muốn.

Thêm vào đó, bản thân Hercule Poirot cho rằng vụ án đó là một thất bại của anh, rằng anh khám phá ra vụ án đó chỉ nhờ câu nhận xét của một người khách qua đường anh tình cờ nghe thấy, và Poirot cho rằng nếu coi là “có công” thì đúng ra phải là công của người khách qua đường kia.

Thật ra, vụ án được phá chính là nhờ tài năng đặc biệt của Poirot. Nếu không có cái tài năng đó của anh, chắc chắn đến ngày hôm nay thủ phạm vẫn chưa thể bị ai phát hiện ra.

Tôi nghĩ đã đến lúc nên kể ra mọi chi tiết của câu chuyện bí hiểm này, và tôi tin rằng tôi làm như thế chính là đáp ứng nguyện vọng của một người rất đáng mến đã bị lôi cuốn vào vụ án này.

Độc giả sẽ thấy rõ điều này trong những trang tiếp theo.

*

* *

Tôi còn nhớ rất rõ buổi tôi hôm đó, tôi ngồi trong phòng khách nhỏ xinh xắn và ngăn nắp của Hercule Poirot, nghe anh thuật lại vụ án mạng của Huân tước Edgware.

Bắt chước cách kể của nhà thám tử lừng danh người Bỉ kia, tôi xin mở đầu câu chuyện bằng cái đêm biểu diễn vào tháng Sáu vừa rồi, tại một rạp hát ở London. Trong đêm biểu diễn đó, nữ danh hài Hoa Kỳ, Carlotta Adams nổi tiếng, đã thật sự chinh phục được công chúng.

Năm ngoái, nữ danh hài này trình diễn hai buổi ban ngày và đã thành công rực rỡ. Năm nay, cô lại sang Anh biểu diễn theo một hợp đồng ba tuần lễ, và đêm nay là đêm áp chót của đợt lưu diễn của cô tại nước Anh.

Nữ danh hài Carlotta Adams có biệt tài biểu diễn những tiết mục hài kịch châm biếm ngấm. Trong mỗi tiết mục đó, một mình cô đảm nhiệm tất cả các vai. Mỗi lần đang đóng vai này chuyển sang đóng vai khác, cô không cần thay đổi hóa trang hay trang phục gì hết. Cô chỉ cần thay đổi giọng nói và cử

chỉ động tác là lập tức biến thành bất kỳ nhân vật nào cô muốn “nhại”, có thể đó là thành viên của một gia đình Hoa Kỳ đi du lịch sang Anh, hoặc một người hầu bàn xuất thân từ một gia đình quý tộc Nga lưu vong nay thất thế phải làm bất cứ việc gì để tự nuôi sống... Tất cả các nhân vật đó được Carlotta Adams bắt chước giống đến mức làm khán giả ngạc nhiên, thán phục, đồng thời vô cùng thích thú.

Trong buổi biểu diễn tối hôm đó, tiết mục cuối cùng của Carlotta Adams lấy tên là “Vài sự mô phỏng”.

Trong tiết mục này cô cũng lại bộc lộ tài năng hiếm có kia. Không cần thay đổi hóa trang, cô phút chốc biến hóa từ hết nhân vật này đến nhân vật khác: một chính khách quen biết, một mệnh phụ nổi tiếng, rồi một ngôi sao màn ảnh đang được hâm mộ... Carlotta Adams biết rút ra những nét tiêu biểu nhất của mỗi nhân vật, nói lên tính cách và vị trí xã hội của họ.

Trong những nhân vật được Carlotta Adams mô phỏng trong mấy hài kịch ngắn cuối cùng của đêm biểu diễn có nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson; một ngôi sao sân khấu Hoa Kỳ rất đẹp và có tài, đang được khán giả London đặc biệt hâm mộ. Danh hài Carlotta Adams bắt chước Jane Wilkinson tài tình đến mức làm tôi sững sốt, vì xưa nay tôi vẫn yêu mến và thán phục người nữ nghệ sĩ này. Ngồi xem Carlotta Adams biểu diễn trên sân khấu, tôi thấy như thể trước mắt mình chính là nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson, không thể là bất cứ ai khác. Cũng cái giọng trầm và du dương của nàng, cũng cách mở bàn tay thon đẹp một cách chậm chạp rồi khép lại, và cả cách mỗi khi diễn xong một lớp độc thoại, Jane Wilkinson có thói quen khẽ lắc đầu để hất lộn tóc vàng óng về phía sau.

Bấy giờ tôi đã biết trước đó ba năm, Jane Wilkinson đã thành hôn với Huân tước Edgware, một người giàu sụ, nhưng tính nết oái ăm, không giống bất cứ ai. Nghe đồn mới sống với nhau được vài tháng thì vị nữ nghệ sĩ xinh đẹp và tài ba này bỏ ông ta. Tôi không biết lời đồn đúng hay sai, chỉ biết sau khi cưới một năm rưỡi, Jane Wilkinson sang Hoa Kỳ để đóng vai trong một bộ phim và mùa biểu diễn vừa qua, bà ta đã trở lại sân khấu London và lại được hoan nghênh nhiệt liệt ở đây.

Trong lúc xem Carlotta Adams bắt chước dáng điệu cử chỉ, giọng nói của Jane Wilkinson giống không chê vào đâu được, tuy có phần mang tính giễu cợt, tôi thầm nghĩ, không biết những người bị cô mô phỏng cảm thấy thế nào? Liệu họ có khó chịu và tự ái khi thấy mình bị đưa ra làm trò cười cho công chúng không? Nếu tôi cũng bị cô Carlotta Adams đưa lên sân khấu để làm trò cười cho khán giả như thế, chắc chắn tôi sẽ rất tức giận, tất nhiên chỉ dám tức thầm trong bụng.

Đang nghĩ ngợi như thế, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng cười phá lên ở ngay hàng ghế phía sau. Ngoái đầu lại, tôi thấy người cười không phải ai khác mà chính là nhân vật đang bị Carlotta Adams đưa lên sân khấu để châm biếm: nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson! (Ngôi sao điện ảnh và sân khấu này bây giờ được mọi người gọi là “Huân tước phu nhân Jane Edgware”).

Lập tức tôi thấy điều tôi thầm nghĩ lúc nãy là sai. Bị đưa lên sân khấu làm trò cười cho công chúng như vậy mà Jane Wilkinson không hề tức giận? Không hề tự ái đã đành, trái lại bà ta còn thích thú nhìn thấy mình được “nhại” một cách tài tình đến thế.

Mẫu hài kịch “nhại” mình vừa kết thúc, Jane Wilkinson lập tức đứng phắt dậy, Vỗ tay hết sức nồng nhiệt, rồi quay sang nói với người đàn ông cùng đi :

- Adams diễn giỏi quá !

Người đàn ông cùng đi với nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson (hoặc Huân tước phu nhân Edgware) là Bryan Martin, một ngôi sao điện ảnh và sân khấu trẻ tuổi, đẹp như thiên thần Hy Lạp. Tôi đã nhiều lần nhìn thấy anh ta biểu diễn, đa số trên màn ảnh, chỉ thỉnh thoảng mới trên sân khấu. Hai người đã từng đóng vai với nhau trong khá nhiều bộ phim.

Nghe bà bạn nói, Bryan Martin cười, đáp :

- Chị có vẻ thích thú lắm?

- Rất thích ấy chứ! Tôi không thể tưởng tượng có người bắt chước tôi giống đến như vậy !

*

* *

Khi nhớ lại những gì xảy ra tiếp theo vào buổi tối hôm đó, tôi ngạc nhiên thấy có nhiều sự trùng hợp kỳ lạ.

Ra khỏi rạp hát, Hercule Poirot và tôi đi ăn tối ở khách sạn Savoy sang trọng.

Khi ngồi vào bàn, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy cả nữ nghệ sĩ Jane YVilkinson cũng đã ngồi ở đây và bàn bà ta ngay gần bàn chúng tôi. Cùng ngồi với Huân tước phu nhân, ngoài Bryan Martin còn có hai người nữa. Tôi vừa bấm nhẹ Poirot để anh chú ý thì thấy một cặp nam nữ nữa cũng đến ngồi vào chiếc bàn ngay gần đây. Tôi cảm thấy khuôn mặt người phụ nữ quen quen nhưng chưa nhận ra là ai.

Bỗng tôi chợt nhớ ra: chính là Carlotta Adams, cô nữ danh hài mà tôi vừa xem cô biểu diễn trong rạp hát! Bây giờ cô mặc tấm áo liền váy màu đen giản dị, nét mặt bình thản. Khuôn mặt của cô lúc biểu diễn linh hoạt bao nhiêu thì bây giờ thản nhiên bấy nhiêu, như thể đây là một người khác chứ không phải nghệ sĩ hài kịch nổi tiếng. Chính vì vậy lúc này tôi đã không kịp nhận ra ngay.

Tôi nói khẽ nhận xét của tôi với Poirot. Anh nghiêng cái đầu hình bánh rán nghe tôi nói, nhưng mắt vẫn nhìn hết chiếc bàn này đến chiếc bàn kia trong hai chiếc tôi vừa nói đến. Poirot nói :

- À, đấy là Huân tước phu nhân Edgware! Tôi đã nhiều lần xem bà ấy diễn, cả trong phim cả trên sân khấu. Quả là một phụ nữ xinh đẹp hiếm có.

- Và tài ba nữa chứ.

- Có thể.

- Anh không cho bà ta là diễn viên có tài hay sao?

- Tùy vai thôi. Nếu được giao vai chính, bà ta đóng tuyệt vời. Nhưng tôi không tin khi đóng vai phụ bà ta cũng đóng tốt như thế. Bà ta thuộc loại phụ nữ cứ phải là trung tâm của mọi thứ mới phát huy được hết tài năng.

Ngừng lại một chút để suy nghĩ, Poirot nói tiếp:

- Người như thế rất dễ gặp nguy hiểm.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Nguy hiểm thế nào chẳng hạn?

- Người nào quá tự tin vào bản lĩnh của bản thân thì rất dễ chủ quan, không thấy được những hiểm nguy đang rình đón họ. Loại phụ nữ như bà Huân tước chỉ biết ngược mắt nhìn lên, chỉ tính chuyện trèo cao, sớm muộn sẽ bị ngã, và ngã rất đau cho mà xem!

Tôi bảo Poirot rằng tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Tôi hỏi tiếp :

- Còn cô diễn viên hài kịch kia thì anh nhận xét thế nào?

- Carlotta Adams?. Nhưng anh định hỏi tôi về cái gì kia chứ?

- Anh đoán số phận cô ta có gì đặc biệt không?

- Hastings! Anh làm như tôi là thầy bói ấy!

- Thầy số thì là cái chắc. Tôi thấy anh đoán hậu vận người khác rất giỏi.

- Cảm ơn anh quá khen! Nhưng anh nên biết rằng trong mỗi con người chúng ta có những động lực bí hiểm mà bản thân chúng ta không hề ngờ tới. Chúng ta hay nhận định về người khác thông qua con người của bản thân chúng ta. Vì vậy trong mười lần đoán, chúng ta sai đến chín.

Tôi cười:

- Chúng ta, trừ Poirot !

- Không đâu. Cả Poirot cũng vậy. Hastings, anh đánh giá tôi cao quá đấy. Tôi không giỏi hơn ai đâu. Tôi chỉ hơn người ở một thứ, đó là hàng ria mép. Tôi tin rằng anh đi khắp London cũng không tìm thấy ai có bộ ria mép đẹp hơn bộ ria mép của Poirot.

- Công nhận! Vậy là anh không chịu phát biểu nhận xét gì về cô Carlotta Adams?
- Cô ấy là một nghệ sĩ. Còn có thể nói gì hơn được nữa?
- Anh có cho rằng cô ta cũng dễ gặp phải nguy hiểm giống như Huân tước phu nhân Edgware xinh đẹp kia không?

- Cạm bẫy luôn rình mò trên đường đi của mỗi chúng ta. Tuy nhiên theo tôi, Carlotta Adams có nhiều khả năng thoát hiểm. Vì hai lẽ: một là cô ta khôn khéo. Hai là, anh có nhận thấy không? Cô ta gốc Do Thái

Về điểm này, quả bây giờ tôi mới nhận ra. Khuôn mặt Carlotta Adams đúng là có nhiều nét của người Do Thái.

Hercule Poirot nói tiếp :

- Tôi cảm thấy cô ta có nhiều triển vọng thành đạt. Tuy nhiên cô ta cần cảnh giác, có một vật cản có thể làm cô ta vấp ngã đấy.
- Vật cản? Cụ thể là gì?
- Tật quá coi trọng đồng tiền.
- Chúng ta ai chẳng coi trọng đồng tiền?
- Đúng vậy, nhưng chúng ta biết cân nhắc thận trọng trước khi quyết định một hành động, chứ không phải cứ thấy tiền là tối mắt, không còn suy nghĩ gì được nữa.

Thấy tôi cười, Poirot nói tiếp :

- Khoa tội phạm học bao gồm cả tâm lý học. Người thám tử không chỉ quan tâm đến hành vi của kẻ tội phạm mà còn tìm động cơ thúc đẩy y đến chỗ gây án. Anh vẫn nghe tôi nói đấy chứ, Hastings?
- Tôi vẫn nghe và nghe rất chăm chú.

Poirot nói tiếp :

- Khi anh với tôi cùng tiến hành điều tra một vụ án, anh chỉ quan tâm đến mặt vật thể của nó! Anh giục tôi lấy dấu vân tay, phân tích tàn thuốc lá và bảo tôi nằm bò ra mặt đất để nghiên cứu các dấu chân. Anh không hiểu rằng nếu tôi ngồi ngả người ra lưng ghế xa lông, lim dim đôi mắt, tôi sẽ dễ dàng khám phá ra vụ án hơn. Tôi quan sát bằng cặp mắt trong óc.
- Tôi thì ngược lại, nếu tôi ngả người ra lưng ghế xa lông, nhắm mắt lại thì tôi chỉ có thể làm được một việc duy nhất, hẩn anh thừa biết đó là việc gì rồi.
- Tôi hiểu chứ. Nhưng đến một lúc nào đấy, anh sẽ thấy bộ óc anh bắt đầu khởi động và cơn buồn ngủ biến mất. Phải huy động chất xám, Hastings! Chỉ cái chất xám ấy mới có khả năng xua tan làn sương mù và làm lộ ra sự thật.

Giống như mọi khi, hề thấy Poirot nói huyền thuyên về chất xám này nọ là tôi không buồn nghe nữa. Tôi nhìn sang bàn bên cạnh. Đợi Poirot nói xong, tôi đùa:

- Poirot, anh đã làm cho một người đẹp mê anh rồi đấy. Huân tước phu nhân Edgware cứ luôn đưa mắt sang nhìn anh.

- Đó là do bà ta thích hàng ria mép của tôi.

Vừa nói anh vừa kín đáo sờ vào ria mép. Tôi khẽ reo lên :

- Tôi nói quả không sai ! Người đẹp đã đứng dậy và đang đi về phía chúng ta.

Đúng thế, Huân tước phu nhân Edgware, tức nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson, đang tiến lại phía hai chúng tôi. Poirot đứng dậy lịch sự cúi chào. Tôi cũng làm như vậy.

Nữ nghệ sĩ xinh đẹp cất giọng du dương nói :

- Ông là Hercule Poirot phải không ạ?
- Vâng, thưa phu nhân.
- Thưa ông Poirot, tôi có một việc rất cần nhờ ông giúp.

- Tôi xin nghe. Mời phu nhân ngồi xuống đây.
- Nhưng tôi không muốn nói ở đây. Mời ông lên phòng của tôi, được không ạ?

Ngôi sao điện ảnh Bryan Martin đã bước đến bà bạn, nói giọng năn nỉ :

- Để sau bữa ăn, Jane! Bây giờ chúng ta mới bắt đầu ăn. Mà ông Poirot cũng thế.

Nhưng Jane Wilkinson không thuộc loại người dễ bị ai lái đi chệch với hướng bà ta đã dự định.

- Có gì khó đâu, Bryan? Anh bảo họ chuyển bữa ăn lên phòng tôi... Ta sẽ ăn trên đó.

Bryan cau mặt lắc đầu, bực dọc bỏ đi. Nhưng Jane Wilkinson bước theo, tiếp tục thuyết phục.

Trước thái độ kiên quyết của Jane Wilkinson, cuối cùng Bryan Martin đành nhượng bộ, chỉ nhún vai về miễn cưỡng.

Trong lúc họ nói chuyện với nhau, hai hoặc ba lần Jane Wilkinson liếc sang nhìn nữ danh hài Carlotta Adams, chắc bà ta nói đến cô ta.

Sau đó Jane Wilkinson quay lại chỗ chúng tôi :

- Ông lên phòng tôi chứ?

Không cần chúng tôi đồng ý hay không, bà ta kéo tuột hai chúng tôi đi, miệng vẫn tiếp tục nói:

- Hôm nay tôi gặp may, thưa ông Poirot. Thế nào lại gặp ông ở đây! Vừa nhìn thấy ông, tôi đã nghĩ ngay rằng không biết tôi phải tạ ơn vị thánh thần nào đã run rủi ông đến đây tối nay để tôi được gặp?

Bà ta dừng lại để nói với nhân viên giữ thang máy :

- Tầng ba !

Poirot nói :

- Nếu như tôi có thể giúp gì được phu nhân...
- Chắc chắn ông giúp được. Tôi nghe nói ông là một thám tử tài ba hiếm thấy.

Lên đến tầng ba, Jane Wilkinson dẫn chúng tôi vào một trong những phòng sang trọng nhất của khách sạn Savoy.

Quăng tấm khăn choàng vai bằng lông hải cẩu trắng muốt xuống một chiếc ghế tựa rồi ném chiếc xác tay nam đá quý lên mặt bàn, bà nữ nghệ sĩ xinh đẹp gieo mình xuống ghế bành, nói ngay :

- Thưa ông Poirot, tôi rất cần thoát khỏi ông chồng tôi, thoát bằng bất cứ cách nào !

Chương II

BỮA ĂN TỐI

Sau một giây sững sờ, Poirot đáp :

- Thưa phu nhân, việc giúp một phụ nữ thoát khỏi ông chồng không nằm trong phạm vi nghề nghiệp của tôi.

- Tôi không nghĩ thế.

- Xin phu nhân nhờ một luật sư thì hơn.

- Không đời nào! Tôi đã gặp vô số luật sư, luật gia, có người thành thực, có kẻ dối trá, vậy mà không ai cho tôi được một lời khuyên hữu ích. Họ chỉ biết chúi mũi vào đồng hồ sơ, họ không hiểu tí gì về thực tế ngoài đời.

- Và phu nhân cho rằng tôi hiểu?

người đẹp cười:

- Tôi cảm thấy ông là người thấu hiểu thực tế.

Poirot nói :

- Đúng, tôi là người thông minh, việc gì phải chối cái sự thật đó? Nhưng việc phu nhân yêu cầu

không nằm trong phạm vi ưa thích của tôi.

- Nhưng đó lại là vấn đề tôi rất cần giải quyết. Một vấn đề cực kỳ phức tạp, mà ông thì là người không ngại khó khăn.

- Xin phu nhân cho phép tôi đánh giá cao sự tinh mắt của phu nhân. Nhưng tôi nhắc lại, không bao giờ tôi nhận tiến hành một cuộc điều tra nhằm mục đích ly hôn. Loại công việc đó làm tôi ghê tởm.

- Tôi không yêu cầu ông dò xét chồng tôi. Tôi chỉ cần thoát khỏi ông ấy và tôi van ông hãy cho tôi một lời khuyên: tôi phải làm cách nào để thoát được ông ấy?

Poirot suy nghĩ một chút rồi nói, giọng đã nhẹ nhàng hơn :

- Vậy phu nhân cho biết lý do muốn “thoát khỏi ông chồng”?

Huân tước phu nhân Edgware nói luôn, không chút ngập ngừng :

- Vì tôi muốn kết hôn với người khác. Chỉ có một lý do ấy thôi.

- Phu nhân không thể xin ly hôn một cách bình thường hay sao?

- Ông chưa biết tính chồng tôi đấy, thưa ông

Poirot. Ông ấy... Tôi biết nói thế nào nhỉ? Tính ông Edgware rất kỳ cục... Hẳn ông chưa biết bà vợ đầu của ông ấy đã phải trốn khỏi nhà, bỏ cả đứa con mới ba tháng tuổi chứ gì? Vậy mà ông ta vẫn kiên quyết không chịu ly hôn, kết quả là bà ta chết tại một nơi nào đó ở nước ngoài. Chính vì thế ông ấy mới lấy tôi. Nhưng chỉ sau ít ngày chung sống, tôi đã thấy không muốn nhìn thấy mặt ông ấy nữa. Ông Edgware làm tôi sợ. Tôi bèn bỏ sang sống bên Mỹ. Tôi không đưa ra được lý do hợp lý nào để xin ly hôn với ông ấy và ông ấy cũng không đời nào chịu chấp nhận ly hôn. Ông ấy là con người không thẳng băng, tôi cho rằng...

- Tại một số bang bên Mỹ, luật pháp sẽ cho phép bà ly hôn không cần chồng đồng ý.

- Đúng thế. Nhưng sự ly hôn ấy không có giá trị chút nào ở nước Anh, mà tôi lại muốn kết hôn và định cư hẳn ở nước Anh.

- Người bà định kết hôn là ai?

- Công tước Merton.

Tôi sửng sốt. Công tước Merton nổi tiếng là nỗi tuyệt vọng của mọi bà mẹ có con gái muốn gả chồng. Ông ta là một chàng trai sùng đạo và cứng nhắc, sống hết sức khắc khổ và nghe theo mẹ răm rắp, không bao giờ dám làm gì trái ý bà, một Quận chúa góa chồng và giàu có. Nghe nói Merton có xu hướng nghệ sĩ và mãi mê sưu tầm đồ sứ Trung Hoa. Còn có lời đồn ông ta rất ghét nữ giới.

Jane Wilkinson nói thêm, giọng tình cảm :

- Hai chúng tôi yêu nhau! Chưa bao giờ tôi gặp một người đàn ông đáng mến đến thế. Và lâu đài Merton đẹp tuyệt vời !.. Cưới xong, tôi sẽ bỏ nghệ thuật. Tôi không còn yêu sân khấu chút nào nữa.

Poirot lạnh lùng nói :

- Vậy ra Huân tước Edgware là chướng ngại vật cản trở phu nhân trên con đường dẫn đến niềm hạnh phúc đầy thơ mộng ấy.

- Đúng thế. Vậy là ông đã thấy nỗi khó khăn của tôi. Giả như chúng tôi sống bên Chicago thì gạt đi chướng ngại vật ấy chẳng khó khăn gì, nhưng chúng tôi lại sống ở nước Anh. Tại đây không thể thuê bọn giết người chuyên nghiệp, đúng vậy không, thưa ông?

- Thưa phu nhân, tại đây chúng ta công nhận mọi con người đều có quyền sống.

- Hiện còn chưa biết điều công nhận đó tốt hay xấu đấy, thưa ông Poirot. Đất nước của các ông có loại bỏ một số con rồi chính trị cũng không trở nên tồi tệ hơn đâu. Còn về Huân tước Edgware thì tôi xin khẳng định với ông rằng ông ấy có chết nhân loại cũng không thiệt thòi gì.

Có tiếng gõ cửa, người phục vụ bung khay thức ăn vào. Jane Wilkinson vẫn nói tiếp, không cần e dè là có người lạ.

- Nhưng tôi có đòi ông giết ông ấy đâu, ông Poirot?

- Cảm ơn phu nhân.

- Tôi chỉ nhờ ông gặp chồng tôi, nói cách nào để ông Huân tước hiểu ra và chấp nhận ly hôn. Tôi tin rằng chỉ cần ông chịu khó suy nghĩ một chút, ông sẽ tìm ra cách nói, thưa ông Poirot.

Người đẹp mở to đôi mắt xanh biếc, dịu dàng nói:

- Ông không muốn thấy tôi hạnh phúc hay sao?

Poirot thận trọng đáp :

- Tôi muốn thấy tất cả mọi người hạnh phúc!

- Tất nhiên rồi, nhưng ở đây không phải tất cả. Lúc này tôi chỉ quan tâm đến một mình tôi... Ông thấy thế là ích kỷ chứ gì? Không đâu! Chỉ là tôi không chịu nổi một ngày nào đó trở thành kẻ bất hạnh... Nếu Huân tước Edgware không chịu ly hôn... hoặc chết, tôi sẽ phải chịu một cuộc đời khốn khổ.

Bà ta trầm ngâm nói tiếp :

- Tốt nhất là ông ấy chết... Nếu vậy tôi sẽ không bao giờ còn phải bận tâm chuyện gì nữa.

Nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson nhìn Poirot rồi đứng lên khi nghe thấy tiếng chân ngoài hành lang. Bà ta nói tiếp :

- Ông nhận giúp tôi chứ, ông Poirot? Nếu không...

- Nếu không thì sao, thưa phu nhân?

- Thì tôi sẽ lên taxi, đến nhà ông ấy và tự tay giết ông ấy ! - Jane Wilkinson vừa cười khúc khích vừa nói.

Bà ta bước sang gian bên cạnh đúng lúc ngôi sao điện ảnh Bryan Martin dẫn khách vào. Đó là nữ danh hài Carlotta Adams, bạn trai của cô và thêm hai người lúc này ngồi cùng bàn với bà Wilkinson nữa. Người ta giới thiệu hai người đó với chúng tôi, đó là ông và bà Widburn.

Bryan Martin hỏi :

- Jane đâu? Tôi muốn nói cho chị ấy biết việc chị ấy giao cho tôi đã tiến triển đến đâu.

Jane Wilkinson bước ở gian bên cạnh ra, đứng lại giữa khung cửa, tay cầm thỏi son môi, reo lên mừng rỡ :

- Cô ấy đây rồi ! Tuyệt vời ! Cô Adams, xem cô biểu diễn tôi phục quá và tôi rất muốn được làm quen với cô. Mời cô sang gian bên này, ta có thể trò chuyện với nhau trong lúc tôi thoa thêm chút phấn.

Carlotta Adams theo Jane Wilkinson sang gian bên. Còn Bryan Martin ở lại gian ngoài, anh ta gieo mình xuống chiếc ghế xa lông nệm.

- Ông Poirot, vậy là ông đã rơi vào tay chị bạn tôi rồi phải không? Jane đã thuyết phục được ông nhận lời chiến đấu bên chiến tuyến của chị ấy chứ gì? Ông đầu hàng ngay như thế là biết điều. Jane là người không bao giờ hiểu được chữ “không”.

- Vậy ra chưa ai từ chối được bà ấy điều gì bao giờ?

Chàng ngôi sao điện ảnh trẻ tuổi và đẹp trai như

thiên thần châm điếu thuốc lá rồi nói:

- Jane là một phụ nữ tính khí hết sức lạ lùng. Chị ấy không coi trọng bất cứ cái gì và bất cứ ai. Đối với chị ấy chỉ có một thứ duy nhất tồn tại trên đời, đó là ý muốn của chị ấy.

Anh ta cười, nói tiếp :

- Jane sẵn sàng giết bất cứ ai làm vương chân chị ấy... và nếu bị bắt quả tang và bị kết án, chị ấy cũng không coi đó là điều bất hạnh gì quá lớn. Jane không thèm làm gì để giấu kín tội ác chị ấy gây ra !..

Poirot tò mò nhìn Bryan Martin rồi hỏi :

- Vậy ra ông hiểu rất rõ bà Huân tước?

- Đáng buồn là lại đúng như thế!..

Rồi quay sang hai vợ chồng Widburn, anh ta hỏi:

- Ông bà đồng ý với nhận định của tôi chứ?

Bà Widburn gật đầu :

- Chị Jane quả là con người bướng bỉnh, đã muốn gì là quyết làm bằng được, không chịu nhin bao giờ. Nhưng nói cho cùng...

Đúng lúc ấy Jane Wilkinson ở gian bên cạnh bước ra, theo sau là nữ danh hài Carlotta Adams. Bà ta đã trang điểm lại hoàn toàn, nhưng tôi thấy bà ta không đẹp thêm được chút nào, có lẽ vì bản thân bà đã quá đẹp, mọi phần sắp đều bất lực, không thể tăng thêm gì.

Bữa ăn tối diễn ra vui vẻ, nhưng tôi vẫn cảm thấy có thứ gì đó lớn vồn trong không trung mà tôi chưa nhận ra là thứ gì.

Tôi không nghĩ rằng thứ đó toát ra từ con người bà Huân tước. Chỉ cần một ý tưởng duy nhất là đủ chiếm lĩnh toàn bộ trí óc bà ta, và bây giờ gặp được Poirot để nói với anh bạn tôi điều bà muốn nói, là đủ làm bà ta vui vẻ rồi. Tôi thầm nghĩ, bà ta mời nữ danh hài Carlotta Adams dự bữa ăn tối hoàn toàn chỉ do thích thú nhất thời khi nhìn thấy cô ấy bắt chước cử chỉ đáng điệu và giọng nói của bà ta quá tài tình.

Nhưng cái cảm giác lớn vồn kia do đâu? Bởi tôi cảm thấy trong cái không khí có vẻ tươi vui này dường như vẫn lẫn quất một thứ gì u uất rất tinh vi.

Tôi thử quan sát từng người đang có mặt trong phòng khách sạn sang trọng này xem ai có gì khác thường không.

Phải chăng Bryan Martin? Anh chàng ngôi sao điện ảnh mới nổi này ăn nói điệu bộ, kiểu cách một cách hết sức giả tạo. Phải chăng do anh ta đã quen đóng vai trên màn ảnh? Vì nhiều diễn viên có cái tật đưa cả những đáng điệu cử chỉ trên màn ảnh vào cuộc sống thường ngày, và không còn lúc nào họ sống đúng là họ thật nữa?

Nữ danh hài Carlotta Adams thì lúc này hoàn toàn thoải mái, tự nhiên. Bây giờ có dịp quan sát cô ngay gần, tôi thấy cô là một phụ nữ điềm tĩnh, khiêm tốn và có giọng nói du dương. Cô có duyên, nhưng là thứ duyên nhạt nhẽo của một con người sống quá tầm thường, đơn giản. Nhan sắc của cô đã không xuất sắc gì, mà còn có những nét xấu. Nếu gặp cô ăn mặc bình thường đi ngoài phố, chắc ít người nhận ra đó chính là cô diễn viên thông minh, hóm hỉnh và duyên dáng luôn gây cho khán giả những chuỗi cười sảng khoái.

Khi nghe Jane Wilkinson ca ngợi, Adams có vẻ thích thú ra mặt. Nhưng đột nhiên tôi nhận thấy lúc bà Huân tước quay sang nói chuyện với Poirot, Carlotta Adams lộ ngay vẻ khó chịu. Hay đó là thói ghen ghét mang tính nghề nghiệp? Nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson đã lên đến đỉnh cao vinh quang trong khi Carlotta Adams mới chỉ đạt được một số thành công nhỏ nhoi trên con đường nghệ thuật...

Tôi chuyển sang quan sát ba thực khách còn lại. Biết nói gì về hai ông bà Widburn? Ông chồng thấp bé loắt choắt, còn bà vợ cao lớn, tóc vàng óng và kiêu kỳ ra mặt. Họ có vẻ thuộc đám nhà giàu, thích tỏ ra am hiểu nghệ thuật, luôn đưa ra những nhận xét này nọ về điện ảnh và sân khấu. Do một thời gian dài sống xa nước Anh và không biết những tiết mục sân khấu nào hiện đang trình diễn ở London nên tôi đành chỉ ngồi nghe.

Nhân vật cuối cùng là anh chàng thấp tẹt Carlotta Adams. Đó là một chàng trai mặt tròn, đỏ ửng. Thoạt đầu tôi đã thấy ngay anh ta ăn lấy ăn để, và quả thật trong bữa ăn anh ta nốc khá nhiều rượu vang.

Trong nửa đầu của bữa ăn, anh ta giữ vẻ mặt rầu rĩ, cau có của một người bị lép vế. Cuối bữa, xem chừng đã no nê, anh ta mới tâm sự với tôi :

- Chắc ông bạn hiểu được nỗi khổ tâm của tôi chứ? Khi bị một phụ nữ liên tục trách móc và từ chối mọi đề xuất của mình mà mình không dám phản bác... Ông bạn thấy ở đây rồi đấy: cô ấy sống

nghiêm túc một trăm phần trăm... Đúng là con gái gia đình gia giáo !.. Ông thấy tôi rơi vào tình trạng nào rồi chứ?

- Lúc này ông bảo ông không giàu có gì.

- Đúng thế. Tôi phải mượn tiền ông thợ may của tôi để có thể chi cho buổi tối hôm nay đây. Thợ may nhưng rất khá nhé. Chuyên cho tôi vay tiền suốt bao nhiêu năm nay rồi. Mà tôi chưa biết tên ông bạn là gì đây?

- Hastings.

- Thật thế sao? Ôi, vậy mà tôi cứ suông sã ăn nói, hết như với cậu bạn thân của tôi, cậu Spencer Jones ấy! Chà, cái cậu Spencer Jones ấy thân với tôi lắm nhé. Lần cuối cùng gặp cậu ấy, tôi đã lột của cậu ấy năm bảng. Ông muốn biết quan niệm của tôi về người đời không? Tất cả đều giống hệt nhau và nếu chúng ta là một lũ người Hoa thì chúng ta sẽ chẳng phân biệt được ai vào với ai đâu.

Anh ta lắc đầu buồn bã, tu một cốc rượu vang rồi nói tiếp :

- Dù sao cũng không ai bảo tôi là một thằng da đen!

Nghĩ ra được câu nói ấy, anh ta cười khoái trá rồi nói tiếp :

- Ông bạn thân mến ạ, ta nên nhìn đời bằng cặp mắt lạc quan. Sau này, đến tuổi bảy mươi năm hoặc tám mươi, tôi sẽ rất giàu. Chẳng là lúc đó ông chú tôi đã chết và tôi có thừa tiền để trả hết nợ cho ông thợ may.

Anh ta cười, nghĩ đến cái triển vọng ấy. Rõ ràng anh ta say khướt nhưng về bản chất anh ta là con người dễ mến.

Carlotta Adams liếc nhanh theo dõi anh ta, và sau một lần liếc nhanh như thế, cô ta đứng lên.

Nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson nói :

- Cảm ơn cô Adams đã vui lòng đến thăm tận nơi tôi ở. Tôi rất thích những cuộc gặp gỡ hoàn toàn ngẫu nhiên như thế này.

Carlotta Adams lạnh nhạt đáp :

- Tôi thì không. Trước khi làm việc gì tôi cũng suy tính cẩn thận. Nhờ đó tôi tránh được rất nhiều phiền toái.

Jane Wilkinson lịch sự đáp :

- Nhưng phải công nhận cô đạt được thành công là xứng đáng. Chưa bao giờ tôi được cười thoải mái như tối nay, lúc xem cô biểu diễn.

Mặt cô nữ danh hài hơi rạng rỡ lên đôi chút :

- Cảm ơn phu nhân! Tôi thuộc sổ diễn viên mới vào nghề, rất cần người khích lệ.

Bạn trai của cô nói giọng lè nhè :

- Em chúc mọi người ngủ ngon rồi ta về. Hãy hãy cảm ơn dì Jane về bữa ăn tối tuyệt ngon này đi.

Ra đến cửa, anh ta vấp suýt ngã. Carlotta Adams vội bước nhanh để theo kịp anh ta.

Bà Jane Wilkinson nhún vai:

- Cậu ta là ai mà dám gọi tôi là “dì Jane”? Cậu ta vào đây lúc nào mà tôi không để ý thấy đấy.

Bà Widburn nói :

- Quan tâm làm gì chuyện ấy, chị bạn thân mến?

Cậu ta chỉ là một diễn viên trẻ, mới vào nghề. Tôi nghe nói cậu ta có nhiều triển vọng đấy. Thật đáng buồn khi nhìn thấy những mầm non như thế mà chưa chi đã sắp thui chột. Thôi mượn rồi, hai vợ chồng tôi cũng xin cáo lui thôi.

Hai ông bà Widburn đứng dậy, chào rồi đi ra phía cửa. Ngôi sao điện ảnh Bryan Martin theo chân tiễn họ.

- Thế nào, ông Poirot?

Poirot cười, nói với nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson:

- Bà hỏi thế nghĩa là sao, thưa Huân tước phu nhân?
 - Xin ông đừng gọi tôi như thế. Hãy để tôi quên hai chữ “Huân tước” ấy đi, nếu ông không muốn tôi coi ông là người nhấn tâm nhất châu Âu.
 - Nhưng tôi không phải người nhấn tâm.
- Theo tôi, Poirot đã nốc khá nhiều rượu, thậm chí quá nhiều.
- Thế là ta đã thỏa thuận với nhau, thưa ông Poirot! Ông sẽ đến gặp chồng tôi và thuyết phục ông ấy làm theo yêu cầu của tôi chứ?
- Poirot đáp theo cách không hứa hẹn gì hết:
- Vâng, tôi sẽ đến gặp ông ấy.
 - Và nếu ông Edgware không chịu nghe, mà tôi đoán trước là sẽ như thế, ông sẽ nghĩ ra một biện pháp khôn ngoan nào đó chứ? Ông nổi tiếng là người tốt bụng nhất nước Anh kia mà?
 - Thưa phu nhân, khi khen tôi thông minh, phu nhân viện ra cả châu Âu, nhưng khi khen tôi tốt bụng, phu nhân chỉ viện ra mỗi nước Anh.
 - Nêu ông thành công, tôi xin công bố với mọi người ông là người giỏi giang nhất vũ trụ!
 - Tôi chưa hứa hẹn gì hết. Nhưng vì mục đích nghiên cứu tâm lý, tôi sẽ tìm cách gặp ông Huân tước cho bằng được.
 - Đúng vậy! Ông hãy “tâm phân” ông ấy ! Sẽ chỉ tốt cho ông ấy thôi. Cái chính là ông hãy đem về cho tôi một kết quả mỹ mãn! Tôi đang yêu, thưa ông Poirot!
- Cặp mắt mơ màng, bà ta nói thêm :
- Ôi, nếu tôi công bố lễ thành hôn với công tước Merton hẳn mọi người sẽ sung sướng đến chừng nào !

Chương III

Người đàn ông có chiếc răng bịt vàng

Thư anh vừa nhận được.

- Anh nghĩ sao về bức thư này, anh bạn?

Bức thư của Huân tước Edgware. Bằng lời lẽ vắn tắt và khô khan, ông Huân tước, chồng bà Jane Wilkinson, hẹn Poirot đến gặp ông ta vào mười một giờ sáng mai.

Tôi hơi ngạc nhiên. Tôi không ngờ Poirot lại giữ lời hứa với nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson.

- Không phải chỉ vì hơi men đâu, anh bạn ạ!
- Tôi không hề cho rằng vì anh nốc rượu.
- Có đấy... Tôi biết trong đáy lòng, anh thầm nghĩ chỉ vì nể bà chủ nhà mời ăn một bữa ngon và thịnh soạn mà Poirot tội nghiệp đã hứa một điều cậu ta hoàn toàn không muốn thực hiện... Hastings thân mến, Poirot đã hứa điều gì, điều đó là thiêng liêng.

Khi nói câu đó, Poirot ưỡn ngực kiêu hãnh.

Tôi vội cãi :

- Tất nhiên tôi không nghi ngờ điều đó chút nào. Tôi chỉ lo tối hôm ấy anh hơi... nói thế nào nhỉ... hơi mềm lòng một chút...
- Mình không có thói để ai làm “mềm lòng” đâu. Thứ rượu vang hảo hạng hay người phụ nữ đẹp nhất trên đời đều không thể tác động gì đến Hercule Poirot!
- Hay anh quan tâm đến những mưu đồ về hôn nhân của Jane Wilkinson?
- Không hẳn. Mọi tình thơ mộng theo kiểu bà ta nói thật ra chỉ là một tham vọng mà bà ta nhất quyết đạt tới. Nếu công tước Merton không có tước vị và tiền bạc thì đã không thể hút được bà ta.

Điều làm tôi quan tâm, Hastings ạ, chính là khía cạnh tâm lý. Tôi muốn nghiên cứu các kiểu tính cách con người, và tôi cho rằng đây là một dịp rất tốt để quan sát tính cách của Huân tước Edgware.

- Anh có hy vọng sẽ thành công trong sứ mệnh này không?
- Sao lại không? Mỗi chúng ta đều có một chỗ yếu nào đó. Nếu như vấn đề này làm tôi quan tâm về mặt tâm lý thì đồng thời tôi cũng cố để thành công về điều người ta nhờ cậy mình. Tôi rất thích thử thách trí thông minh của tôi.

- Vậy sáng mai ta đến đại lộ Regent Gate chứ?
- Sao lại “ta”?

Mắt Poirot trợn lên, khiến khuôn mặt anh ta trông thật hài hước.

- Vậy lần này anh định bỏ rơi tôi hay sao, Poirot? Mọi lần anh đều cho tôi đi theo kia mà?
- Nếu là một vụ án mạng, hẳn anh sẽ thấy thú vị. Nhưng đây lại là một vụ xích mích giữa hai vợ chồng thuộc tầng lớp thượng lưu.

- Anh lập luận thế nào cũng vô ích, Poirot. Mai tôi cứ bám theo anh.

Anh bạn tôi cười và đúng lúc đó người đầy tớ vào báo anh có khách, một nhà quý tộc.

Chúng tôi rất ngạc nhiên khi thấy người khách lại chính là ngôi sao điện ảnh Bryan Martin.

Dưới ánh sáng ban ngày trông anh ta có vẻ già dặn hơn tối hôm trước, vẫn rất đẹp trai, nhưng một thứ đẹp đã phần nào bị tàn phá. Và tôi nhận thấy dáng vẻ Bryan Martin có vẻ bồn chồn, khiến tôi nghi anh ta vừa dùng chất ma túy.

Bryan Martin nói giọng bình thản :

- Chào ông Poirot ! Ông đang bận gì không đấy?
- Hiện giờ thì tôi không có việc gì gấp.
- Thật chứ? Tôi đang lo Sở cảnh sát vừa mời ông tham gia, điều tra một vụ án nào đấy.
- Không, lúc này tôi hoàn toàn rảnh rỗi.
- Vậy thì tốt. Nếu thế tôi xin ông nghe cho tôi một câu chuyện.
- Vậy ra ông có điều muốn hỏi ý kiến tôi?
- Nói thế cũng được nhưng có lẽ chưa đúng hẳn.

Anh ta cười và tiếng cười của anh ta nghe cay

đắng. Poirot mời anh ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chúng tôi.

Poirot nói :

- Chúng tôi xin nghe, thưa ông.

Bryan Martin có vẻ ngần ngại.

- Phiên một hồi là câu chuyện hơi dài, lúc này tôi không thể kể toàn bộ như tôi mong muốn. Câu chuyện của tôi khởi đầu từ bên Mỹ...

- Bên Mỹ?
- Vâng. Hôm đó tôi đang ngồi trên tàu hỏa, chợt nhìn thấy một người đàn ông thấp bé, xấu xí, râu ria cao nhẵn nhụi, đeo kính, có một chiếc răng bịt vàng...
- Răng bịt vàng?
- Đúng thế. Xin ông nhớ cho chi tiết này.

Poirot gật đầu :

- Tôi đã bắt đầu hiểu. Mời ông kể tiếp.
- Như tôi vừa nói, tôi nhìn thấy người đó trên chuyến tàu hỏa đi New York. Ba tháng sau, trong một dịp lưu lại ở thành phố Los Angeles, tôi lại nhìn thấy người có cái răng vàng đó. Lần gặp thứ hai này khiến tôi chú ý.
- Sau đó thì sao?
- Một tháng sau nữa, tôi được gọi đến thành phố Seattle. Vừa đến nơi, tôi lại nhìn thấy người đàn

ông có chiếc răng vàng kia, nhưng lần này y để râu.

- Chà, lạ đấy !

- Đúng thế! Lần đầu nhìn thấy y, tôi chưa quan tâm lắm, nhưng khi nhìn thấy y lần thứ hai ở Los Angeles không có bộ râu, rồi lần thứ ba ở thành phố Chicago lại có hàng ria mép và lông mày hóa trang, tôi bắt đầu chú ý đặc biệt đến y. Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi bị theo dõi. Thế rồi bất cứ đi đến đâu, tôi cũng nhìn thấy y, mỗi lúc y lại thay đổi cách hóa trang. Nhưng vì y có chiếc răng vàng nên lần nào tôi cũng nhận ra.

- Ông có bắt chuyện với người đàn ông đó và hỏi xem ông ta bám theo ông để làm gì không?

Bryan Martin ngập ngừng rồi nói :

- Không. Đã vài lần tôi định hỏi nhưng rồi lại thôi, tôi nghĩ không nên để y biết tôi đã nhận thấy y theo dõi tôi. Tôi sợ nếu y biết, người ta sẽ thấy y bằng một người khác mà tôi hoàn toàn không nghi ngờ.

- Đúng thế, thí dụ một người không có chiếc răng vàng để nhận kia... Thưa ông Martin, vừa rồi ông có nói đến hai chữ “người ta”... Ông định ám chỉ ai vậy?

- Tôi chỉ cảm thấy có ai đó đứng đằng sau y, nhưng cụ thể là ai thì tôi chưa biết.

- Nhưng ông có nghi ngờ ai không?

Bryan Martin ngập ngừng một chút rồi đáp :

- Tôi chỉ có một phỏng đoán mơ hồ. Chuyện này liên quan đến một sự việc ngẫu nhiên xảy ra tại London cách đây hai năm, một sự việc nhỏ thôi nhưng lại khó quên. Tôi đã thoáng nghĩ hay việc theo dõi này có liên quan đến sự việc ngẫu nhiên kia, nhưng tôi không tìm thấy có mối liên quan nào giữa hai việc.

- Có thể tôi sẽ tìm ra được.

Bryan Martin lại lộ vẻ lúng túng.

- Rất tiếc là tôi chưa thể kể hết ra với ông... ít nhất cũng lúc này. Tôi hy vọng sau đây vài ngày tôi sẽ được phép kể.

Trước cặp mắt dò hỏi của Poirot, Bryan Martin nói thêm :

- Ông hiểu cho... trong câu chuyện này có dính đến một cô gái.

- Ra thế ! Một cô gái người Anh?

- Tại sao ông lại đoán cô ta là người Anh?’

- Đơn giản thôi. Ông bảo lúc này chưa được phép kể hết ra, nhưng có thể sẽ được phép sau đây vài ngày. Có nghĩa cô ta đang ở Anh và vẫn ở nước Anh trong khi con người bí hiểm kia bám theo ông. Nếu thời gian đó cô ta ở Mỹ thì ông hoàn toàn có thể gặp trực tiếp để hỏi về điều bí hiểm kia. Bởi cô ta đã sống ở Anh một năm rưỡi nay cho nên tôi kết luận có nhiều khả năng cô ta quốc tịch Anh. Tôi suy luận như thế có đúng với sự thật hay không?

- Tôi chịu ông thông minh, thưa ông Poirot. Nếu cô ấy cho phép tôi kể ra với ông, ông có bằng lòng giúp tôi không?

Poirot im lặng suy nghĩ một lát rồi hỏi :

- Tại sao ông đến gặp tôi trong khi chưa được cô ấy cho phép?

Bryan Martin đắn đo một giây đồng hồ rồi đáp :

- Tôi nghĩ... tôi tính nếu được ông nhận lời giúp tôi sẽ dễ thuyết phục cô ấy hơn. Bởi khi đó tôi sẽ hoàn toàn không cần thiết phải cho ai khác biết sự việc này...

Poirot điềm đạm nói :

- Cái đó còn tùy.

- Tùy sao?

- Nếu điều ông nhờ giúp không dính đến một vụ án mạng...

- Không đâu! Không có chuyện ấy đâu!
- Nhưng rất có thể ông không biết...
- Bất cứ trường hợp nào, tôi cũng tin vào ông, thưa ông Poirot. Ông bằng lòng giúp tôi chứ?
- Tôi nhận lời.

Poirot im lặng một lúc rồi nói tiếp :

- Ông cho tôi biết, người đàn ông bám theo ông trạc bao nhiêu tuổi?
- Chỉ khoảng ba mươi.
- Chà, vụ này xem chừng lý thú đấy !

Tôi nhìn anh bạn thám tử. Bryan Martin cũng nhìn anh ta giống như tôi. Cả tôi và anh ta đều không còn hiểu được dòng suy nghĩ của Poirot ra sao nữa.

Poirot lẩm bẩm :

- Chà, câu chuyện đã thành ra cực kỳ lý thú rồi.

Bryan Martin nói thêm :

- Y có thể nhiều tuổi hơn tôi phỏng đoán.
- Không, ước đoán của ông chính xác đấy, thưa ông Martin. Và câu chuyện của ông trở nên vô cùng lằng mằng.

Những câu nói khó hiểu của Poirot làm hai chúng tôi sửng sốt. Sau một lúc im lặng, Bryan Martin chuyển sang một đề tài khác :

- Cuộc gặp gỡ tối hôm qua quả là lý thú, ông công nhận không? Jane Wilkinson đúng là người phụ nữ độc đoán và tàn bạo nhất trên thế gian này.

Poirot mỉm cười nói :

- Tôi biết bà ta muốn gì rồi.
- Đúng, và bà ta nhất định đạt được điều đó.

Poirot bác lại :

- Rất khó cưỡng lại ý thích của một phụ nữ đẹp. Giá như bà ta mũi khoằm, nước da xám ngoét và mái tóc nhờn như bôi dầu thì lại khác.

Bryan Martin công nhận :

- Đúng thế. Xin nói thêm rằng tôi rất không muốn thân thiết với bà ta nhưng không nổi... Hơn nữa, tôi không tin bà ta phải chịu trách nhiệm về mọi hành- vi của bà ta. Nhiều khi bà ta làm mà không hiểu việc mình làm.

- Tôi thì cho rằng bà ta rất hiểu. Đó là một con người đầu óc vô cùng thực tế.
- Tôi công nhận. Khi đụng đến quyền lợi của bà ta thì Jane Wilkinson không kiêng nể gì hết! Câu vừa rồi tôi nói chỉ về khía cạnh lương tâm của bà ta thôi. Trong quan niệm của Jane, không có sự phân biệt giữa thiện và ác, giữa đạo đức và vô đạo đức.

- Tôi nhớ là tối hôm qua ông cũng đã đưa ra nhận định như vậy, khi chúng ta nói đến chuyện án mạng.

- Đúng thế. Và nếu nghe thấy Jane vừa gây ra một vụ án mạng nào đó, tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào.

Poirot trầm ngâm nói :

- Có vẻ ông rất hiểu bà Jane Wilkinson. Ông luôn đóng đôi với bà ấy chứ?
- Vâng. Và tôi luôn hình dung Jane sắp giết một ai đó.
- Trong một cơn giận dữ nào đó khiến bà ấy mất tự chủ?
- Không đâu. Jane sẽ giết một cách điềm tĩnh, lạnh lùng. Bà ta không hề ngập ngừng khi cần loại bỏ người nào làm vướng chân bà ta. Bà ta cho đấy là việc làm chính đáng. Theo quan niệm của Jane, bất cứ kẻ nào làm vướng chân bà ta đều phải chết.

Câu vừa rồi Bryan Martin nói bằng giọng chua chát khiến tôi thâm nghĩ, rất có thể lúc này anh ta đang nhớ lại một kỷ niệm khủng khiếp nào đó?

Poirot hỏi:

- Ông cho rằng bà Jane Wilkinson có gan giết người?

Bryan Martin thở một hơi rất dài :

- Tôi e là như thế. Biết đâu chỉ trong một thời gian ngắn nữa ông sẽ nhớ lại câu tôi nói hôm nay, thưa ông Poirot.

- Xin cảm ơn ông thành thực với tôi.

- Bởi tôi quen Jane đã khá lâu.

Bryan Martin đứng dậy, chuyển sang giọng khác, nói thêm:

- Còn về câu chuyện khiến tôi đến tìm gặp ông hôm nay, vài hôm nữa ta sẽ nói tiếp, thưa ông Poirot. Vậy là ông đã nhận lời giúp tôi rồi chứ?

- Đúng thế. Tôi sẽ giúp ông, bởi tôi thấy câu chuyện có vẻ... hấp dẫn.

Tôi tiễn Bryan Martin xuống hết cầu thang. Khi ra đến cửa, anh ta hỏi:

- Theo ông, nhận định của ông Poirot về độ tuổi của kẻ bám theo dõi tôi, có nghĩa là sao? Tại sao khi nghe tôi nói y trạc ba mươi tuổi, ông Poirot lại tán thành ngay? Thú thật là tôi không hiểu.

- Tôi cũng không hiểu.

- Ông Poirot định nói đùa chăng?

- Không đâu! ông chưa hiểu anh bạn tôi đấy! Mỗi khi Poirot hỏi kỹ một chi tiết nào đấy, có nghĩa chi tiết đó anh ấy cho là quan trọng.

- Nếu vậy chỉ tốt thôi. Nhưng tôi vẫn thấy bí hiểm thế nào ấy.

Bryan Martin ra cửa, còn tôi quay lên gác.

Tôi bảo Poirot :

- Tại sao anh cần hỏi kỹ về độ tuổi của kẻ theo dõi Bryan Martin?

- Anh không hiểu tại sao ư, Hastings?

Poirot cười rồi hỏi tôi :

- Anh nhận xét gì về cuộc chuyện trò giữa tôi và Bryan Martin?

- Tôi thấy câu chuyện quá sơ sài để có thể rút ra một kết luận nào đó.

- Nhưng chỉ ngần ấy chi tiết, anh vẫn chưa thấy nảy ra ý nghĩ nào ư?

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo, gõ cho tôi nổi xấu hổ là mình quá chậm hiểu. Tôi nhấc máy.

- Tôi là thư ký của Huân tước Edgware. Ông chủ tôi rất tiếc là buộc phải hủy bỏ cuộc hẹn gặp sáng mai với ông Poirot. Huân tước được mời đi Paris gấp. Nhưng ông chủ tôi sẵn sàng gặp ông Poirot vài phút ngay trưa nay, vào mười hai giờ mười lăm, nếu ông Poirot thấy có thể chấp nhận.

Tôi nói lại với Poirot. Anh đáp :

- Được. Chúng ta đi ngay bây giờ.

Cô thư ký của Huân tước Edgware đáp trong máy:

- Tốt lắm. Ngài Huân tước xin đợi ông.

Chương IV

CUỘC GẶP GỠ

Tôi rất thích thú được đi theo Poirot đến biệt thự của Ngài Huân tước Edgware trên đại lộ Regent Gate.

Tòa biệt thự cổ kính, đồ sộ, vững chãi, cửa được mở ra ngay, không phải do một gia nhân già đáng

điều trịnh trọng mà do một chàng trai dáng cao, tóc vàng, đẹp như pho tượng thần Apoilon trong thần thoại Hy Lạp. Có điều lạ là tôi thấy anh ta dường như giống một người nào đó tôi mới gặp gần đây nhưng chưa nhớ ra là ai.

Chúng tôi nói muốn gặp Huân tước Edgware.

Anh đây tớ đẹp trai nhả nhận nói :

- Mời hai quý ông đi theo tôi.

Anh ta dẫn chúng tôi qua gian sảnh, lên cầu thang gác rồi dừng lại trước cánh cửa phòng cuối cùng của hành lang trên tầng hai.

Anh ta mở cửa, vừa báo với chủ nhân vừa mời chúng tôi vào một căn phòng bốn bức tường đều kê tủ sách kín mít, đồ đạc trong phòng rất sang, bàn tủ bằng gỗ màu sẫm. Chỉ có một cửa sổ duy nhất để lọt vào một làn ánh sáng nhợt nhạt.

Huân tước Edgware đứng lên đón chúng tôi. Đó là một người đàn ông cao to, trạc suýt soát năm mươi tuổi, tóc đen đã bắt đầu hoa râm, mặt xương xương và nụ cười như giễu cợt. Hình dạng của ông ta khiến tôi mất cảm tình ngay tức khắc.

Lịch sự nhưng lạnh lùng, ông ta mời chúng tôi ngồi, rồi lấy trên bàn giấy bức thư Poirot đã viết và gửi cho ông ta.

- Thưa ông Poirot, tôi đã được nghe nói đến ông, ai nói ấy nhỉ?

Poirot nghiêng mình chào. Chủ nhân nói tiếp :

- Thú thật tôi chưa hiểu ý định của ông. Ông muốn gặp tôi do yêu cầu của vợ tôi? ,

Ông ta nói câu đó bằng cái giọng rất lạ, nghe như phải cố gắng lắm mới thốt lên được.

Anh bạn tôi đáp :

- Vâng, đúng thế.

- Thưa ông Poirot, theo tôi hiểu thì ông chuyên điều tra về các vụ án hình sự?

- Thưa Huân tước, tôi điều tra về tất cả các vấn đề. Cả những vấn đề dính líu đến tội phạm hình sự, cả những vấn đề khác.

- Tôi hiểu. Vậy vấn đề này là vấn đề gì, thưa ông?

- Tôi đến gặp Huân tước do yêu cầu của phu nhân. Phu nhân muốn ly hôn nên yêu cầu tôi trao đổi vấn đề này với Ngài.

- Thưa ông, chuyện đó không cần gì phải bàn.

- Nghĩa là Huân tước từ chối trao đổi?

- Vâng, đúng thế. Trao đổi để làm gì kia chứ?

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh bạn tôi sững sờ.

Miệng há hốc, hai cánh tay giơ ra, trông Poirot giống như bức biếm họa của bản thân anh ta.

Poirot kêu lên :

- Tôi chưa hiểu rõ. Nghĩa là ngài bằng lòng ly hôn?

- Tôi lấy làm lạ sao ông tỏ vẻ ngạc nhiên đến thế?

- Nghĩa là ngài bằng lòng ly hôn với vợ ngài?

- Đúng thế. Bà ấy đã biết rõ thái độ của tôi. Thậm chí tôi đã viết thư xác nhận tôi đồng ý ly hôn và gửi cho bà ấy cách đây sáu tháng.

- Nếu vậy thì quả tôi không hiểu gì hết... Tôi vẫn đinh ninh Huân tước là người về nguyên tắc phản đối mọi cuộc ly hôn !

- Quan niệm của tôi về vấn đề này chỉ liên quan đến một mình tôi, thưa ông Poirot. Trên thực tế, tôi đã từ chối ly hôn với bà vợ đầu của tôi. Hồi bấy giờ

tôi cho rằng ly hôn là trái với lương tâm. Còn cuộc hôn nhân thứ hai hiện nay, thú thật, tôi cho là một sai lầm. Khi bà ấy yêu cầu ly hôn, tôi đã từ chối thẳng thừng. Cách đây sáu tháng, bà ấy yêu cầu

tôi nghĩ lại. Theo tôi hiểu, bà ấy muốn kết hôn với một diễn viên điện ảnh hoặc một người nào đại loại như thế. Vào thời gian đó, quan niệm của tôi đã có phần thay đổi, và tôi trả lời bà ấy bằng thư gửi đến địa chỉ bà ấy tại Hollywood. Cho nên tôi rất ngạc nhiên, không hiểu bà ấy còn nhờ ông đến gặp tôi làm gì? Tôi phỏng đoán phải chăng về vấn đề tiền nong.

Một nụ cười khinh bỉ hiện lên trên đôi môi ông Huân tước.

Poirot vẫn lẩm bẩm : “Lạ thật... lạ thật... Đúng là một điều bí hiểm !”

Huân tước Edgware nói tiếp :

- Vợ tôi bỏ tôi mà đi là tự ý. Bà ấy muốn lấy ai tùy bà ấy, nhưng tôi thấy không có lý do gì để tôi cho bà ấy tiền, dù chỉ một xu !

- Đây không phải chuyện tiền nong.

Huân tước Edgware chau mày nói giọng mỉa mai:

- Có nghĩa Jane sẽ kết hôn với một người giàu có.

Poirot nói rất khẽ :

- Tôi không sao hiểu nổi. Tôi tưởng bà Jane Wilkinson đã nhờ rất nhiều luật gia tiếp xúc với Huân tước?

- Đúng thế. Tôi đã nhận được thư của rất nhiều luật gia, luật sư Anh Quốc và Hoa Kỳ. Và như tôi vừa cho ông biết, Jane còn viết thư cả cho tôi.

- Trước đó ông tỏ thái độ không chấp nhận việc ly hôn?

- Đúng thế.

- Nhưng sau khi nhận được bức thư của phu nhân ông đã thay đổi ý kiến?

- Không phải do bức thư của Jane mà do tôi đã thay đổi quan niệm.

- Những nguyên nhân nào khiến ông thay đổi quan niệm?

- Đây là việc của tôi, thưa ông Poirot. Tuy nhiên tôi có thể nói để ông biết rằng tôi đã thấy lợi ích của việc chấm dứt một cuộc hôn nhân mà tôi cho rằng không xứng đáng với tôi. Xin lỗi ông tôi đã nói trắng ra điều đó. Cuộc hôn nhân thứ hai này là một sai lầm của tôi.

- Bà Jane Wilkinson cũng nói đúng như thế.

- Thật vậy sao?

Trong mắt Huân tước Edgware lóe lên một ánh rất lạ, nhưng nó tắt ngay lập tức. Ông ta đứng dậy, như để báo chúng tôi biết là cuộc tiếp kiến đã chấm dứt.

- Xin lỗi là tôi đa thay đổi ngày giờ cuộc gặp gỡ. Vì mai tôi phải có mặt tại Paris.

- Không hề gì... Không hề gì...

- Do bên ấy có cuộc trưng bày và bán tác phẩm

nghệ thuật, và tôi rất muốn mua một thứ trong đó. Một thứ rất quái đản. Tôi có tính thích những tác phẩm nghệ thuật quái đản.

Huân tước Edgware cười, một nụ cười tàn nhẫn.

Tôi còn nhớ nổi run rẩy của bà Jane Wilkinson lúc nói về chồng. Lúc đó tôi thấy nổi khủng khiếp của bà ta hoàn toàn không giả tạo. Bây giờ thì tôi hiểu được thái độ sợ hãi lúc đó của bà ta. Và tôi cố tìm hiểu bản chất của ông Huân tước này.

Lúc đặt tay lên nút bấm chuông, để tỏ ý muốn chấm dứt cuộc tiếp xúc, thái độ ông ta lịch sự nhưng lạnh lùng. Hai chúng tôi bèn đứng dậy, nói vài câu xã giao rồi bước ra hành lang. Viên quản gia đã đợi chúng tôi ngoài đó. Trước khi cửa khép lại, một lần nữa tôi đưa mắt quan sát chủ nhân và thái độ của vị Huân tước làm tôi suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Trên môi ông ta nở một nụ cười độc ác. Hai hàm răng nhe ra như muốn cắn xé ai, và cặp mắt ông ta trợn lên vẻ hết sức giận dữ.

Lúc đi ngang qua sảnh, tôi thấy một cánh cửa phòng bật mở. Một cô gái trẻ bước ra và khi nhìn

thấy chúng tôi, cô ta vội lùi lại. Cô ta người thon gầy, tóc đen, da mặt trắng xanh, và hai luồng mắt của cô ta và của tôi chạm nhau. Lập tức cô ta quay gót, khép cửa lại. Hình ảnh cô ta chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất như một bóng ma.

Lát sau hai chúng tôi đã ở ngoài đường. Poirot gọi một taxi và bảo lái xe chở chúng tôi đến khách sạn Savoy.

Ngồi trong xe, Poirot nháy mắt nói với tôi :

- Chà, cuộc gặp ông ta hôm nay hoàn toàn không như tôi dự đoán.
- Đúng thế. Ông huân tước Edgware này quả là một con người không bình thường.

Tôi kể cho Poirot nghe về ấn tượng ông Huân tước để lại trong tôi lúc cuối cùng, khi tôi liếc mắt vào phòng ông ta. Poirot gật đầu, trầm ngâm nói :

- Đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng ấy là một tính cách độc ác. Thì ra chính vì thế mà không người phụ nữ nào chịu nổi chung sống với ông ta.
- Anh có chú ý đến cô gái trong căn phòng dưới nhà, mở cửa ra nhìn thấy chúng ta vội quay vào và đóng cửa lại không, Poirot?
- Có. Cô ta có vẻ hoảng hốt.
- Theo anh thì cô ta là ai?
- Chắc con gái Huân tước. Tôi biết ông ta có một con gái. Đến nơi rồi. Ta vào báo tin vui cho bà Jane Wilkinson.

Bà ta có mặt trong khách sạn. Sau khi gọi điện thoại, nhân viên tiếp tân của khách sạn cho biết bà khách mời chúng tôi lên phòng của bà.

Một phụ nữ lạ đeo kính cận, tóc hoa râm ra đón chúng tôi. Bà Jane Wilkinson hỏi vọng từ gian phòng ngủ ra:

- Chị Ellis ! Có phải ông Poirot đến không đấy? Chị mời ông ấy ngồi và nói chờ tôi một phút.
- Lúc bước ra, bà Jane Wilkinson mặc một tấm áo liền váy bằng ren mỏng. Bà hỏi ngay:

- Yên ổn chứ?

Poirot đứng dậy, nâng bàn tay bà ta chìa ra rồi lịch sự đặt môi lên đó. Anh nói:

- Phu nhân vừa hỏi câu rất chính xác. Đúng là yên ổn. Huân tước Edgware chấp nhận ly hôn.
- Ông nói sao?

Thái độ ngạc nhiên của bà Jane Wilkinson rõ ràng không giả tạo. Bà ta nói tiếp :

- Vậy là ông đã thành công, thưa ông Poirot. Ông giỏi quá. Ông nói thế nào mà chồng tôi lại chấp thuận?

- Thưa phu nhân, tôi không thể nhận lời phu nhân vừa khen, vì ông Huân tước đã trả lời phu nhân bằng thư cách đây sáu tháng, trong thư ông Huân tước nói rằng ông ấy thôi không phản đối chuyện ly hôn nữa.

- Làm gì có chuyện đó? Ông ấy viết thư cho tôi? Bao giờ?
- Khi phu nhân còn đang đóng phim ở Hollywood, theo như tôi biết.
- Tôi không nhận được bức thư nào như thế. Thư đã thất lạc. Vậy mà suốt ngần ấy tháng trời tôi loay hoay xoay xở mãi, đã có lúc tưởng phát điên lên được!
- Huân tước Edgware nói phu nhân định kết hôn với một diễn viên.
- Tất nhiên rồi, vì chính tôi nói cho ông ấy biết.

Giọng bà bỗng đượm vẻ lo âu :

- Ông Poirot, còn chuyện tôi định kết hôn với một công tước ông không nói cho chồng tôi biết chứ?
- Không, thưa bà. Tôi không nói gì hết. Vậy là phu nhân không muốn ông Huân tước biết chuyện đó?

- Ông ấy nhỏ nhen lắm. Ông ấy cho rằng việc kết hôn với công tước Merton có lợi cho tôi nên ông ấy muốn thọc gậy bánh xe. Còn nếu tôi kết hôn với một diễn viên thì hoàn toàn khác. Dù sao câu trả lời của ông ấy cũng làm tôi ngạc nhiên. Chị Ellis, chị có thấy lạ không?

Tôi nhận thấy chị giúp việc đi từ gian này sang gian khác, thu dọn những áo quần vắt trên các thành ghế và vương vãi dưới sàn. Tôi tin chắc chị ta vẫn theo dõi câu chuyện giữa chúng tôi với bà chủ. Đến bây giờ thì tôi hoàn toàn tin chắc rằng mọi chuyện bà Jane Wilkinson đều tâm sự hết với chị ta.

Chị ta đáp:

- Tất nhiên rồi, thưa bà chủ. Chắc gần đây ngài Huân tước đã thay đổi tính nết rất nhiều so với những ngày đầu khi bà chủ mới quen ngài.

- Đúng thế!

Poirot hỏi:

- Thái độ của ông Huân tước làm phu nhân ngạc nhiên nhiều lắm hay sao?

- Đúng thế. Nhưng thôi, ta mất công tìm hiểu xem cái gì khiến ông ấy thay đổi thái độ để làm gì kia chứ. Cái chính là ông ấy chịu chấp nhận ly hôn.

- Thưa phu nhân, tôi thì rất muốn biết động cơ của ông Huân tước.

Jane Wilkinson làm như không nghe thấy câu nói của Poirot:

- Điều quan trọng là tôi được giải thoát!

- Hiện nay thì chưa, thưa phu nhân.

Jane Wilkinson ngạc nhiên nhìn anh bạn tôi :

- Nhưng sắp rồi. Tôi sắp được tự do rồi.

Poirot có vẻ không tán thành nhận định ấy. Jane Wilkinson nói thêm :

- Ông Công tước hiện đang ở Paris. Tôi sẽ đánh điện ngay để ông ấy biết tin. Tôi như đã nhìn thấy trước vẻ mặt hốt hoảng của bà mẹ ông ấy.

Poirot đứng lên :

- Thưa phu nhân, tôi rất mừng thấy phu nhân đã đạt được mong ước.

- Chào ông Poirot và vô cùng cảm ơn ông.

- Tôi có làm gì đâu?

- Ông đã mang tin vui đến cho tôi và tôi hết sức biết ơn ông.

Lúc ra ngoài phố, Poirot bảo tôi :

- Bà Jane Wilkinson này thuộc loại phụ nữ không nhìn thấy gì ngoài bản thân bà ta... bà ta chỉ nghĩ đến bản thân mình. Thậm chí bà ta không buồn tìm hiểu xem tại sao bức thư kia không đến tay bà ta và trong thư viết những gì. Hastings, anh có nhận xét thấy bà ta ranh ma nhưng lại thiếu thông minh không? Nhưng cũng chẳng có gì lạ. Tạo Hóa làm sao phú cho mỗi con người mọi phẩm chất được !

- Trừ cho Hercule Poirot, - tôi nói kháy.

Poirot bình thản nói :

- Anh giễu tôi chứ gì? Thôi, ta ra bờ sông đi dạo một lát. Tôi đang cần thanh thản đầu óc.

Lát sau anh nói:

- Tôi vẫn không sao gạt bức thư kia ra khỏi trí óc

được. Tôi cho rằng có bốn khả năng về nguyên nhân bức thư đó không đến tay bà Jane Wilkinson.

- Bốn?

- Đúng thế. Một là thất lạc ở hệ thống bưu điện. Nhưng khả năng này rất hiếm, vì nếu địa chỉ sai, bưu điện sẽ chuyển trả lại cho người gửi.

“Hai. Bà Jane Wilkinson có nhận được nhưng nói dối là không. Điều này rất có thể, vì rõ ràng bà ta là loại người nói dối không ngượng mồm, và nói dối rất tài. Tuy nhiên tôi chưa hiểu nếu bà ta nhận được nhưng nói là không nhận được thì để làm gì? Tôi chưa thấy có lý do nào khiến bà ta phải nói dối

như vậy.

“Ba. Huân tước Edgware nói dối, ông ta không hề gửi bức thư nào như thế cho vợ. Nhưng về khả năng này tôi chưa thấy ổn vì ông ta nói dối như thế để làm gì? Tôi cho rằng ông ta có gửi bức thư ấy thật. Dù sao việc ông ta đột ngột thay đổi thái độ cũng rất đáng ngờ.

“Còn đây là khả năng thứ tư: một kẻ nào đó đã ăn cắp bức thư... Nếu vậy thì đây là một cuộc điều tra rất lý thú. Nó bị đánh cắp ở Anh hay ở Hoa Kỳ?

“Kẻ đánh cắp đó hẳn nhằm cản trở cuộc ly hôn. Hastings, tôi rất thèm biết kẻ thứ ba nào nhúng tay vào tiến trình này. Bởi đằng sau chuyện đó rất có thể có một tình tiết nào hết sức quan trọng. Tôi cam đoan là như thế.

Chương V

VỤ ÁN MẠNG

Hôm sau là ngày 30 tháng Sáu.

Đúng chín giờ rưỡi sáng, cậu đầy tớ lên báo tin thanh tra Japp đang ở dưới nhà và muốn gặp chúng tôi.

Đã lâu lắm rồi hai chúng tôi chưa có dịp gặp lại ông thanh tra cảnh sát này. Poirot bảo tôi :

- Ôi, ông Japp tốt bụng! Không hiểu có việc gì? Tôi đáp :
- Chắc có vụ nào gay cấn quá, ông ta đến nhờ anh hỗ trợ chứ gì!

Tôi nhìn viên thanh tra này bằng con mắt không dễ tính như Poirot. Tôi cho rằng đó là một con người giả dối, thường không chịu thú nhận những yếu kém của mình. Tôi nói điều đó với Poirot, thấy anh ta cười vang:

- Hastings, anh nên thông cảm. Sĩ diện là bệnh thông thường của rất nhiều con người. Japp lại là người có quá nhiều tự ái, cho nên ông ta giữ thể diện một chút có sao đâu?

Thanh tra Japp bước vào, chào chúng tôi rất thân

ái:

- Hình như hai ông vừa ăn điểm tâm xong phải không? Hiện khoa học chưa lấy được giống gà đẻ ra những quả trứng to và đều tằm tắp đúng như ông Poirot mong muốn.

Câu nói đùa nhằm chế giễu tính quá coi trọng trật tự, ngăn nắp của anh bạn tôi vì có lần Poirot nhăn mặt khi nhìn thấy hai quả trứng luộc bày trên đĩa, một quả to một quả nhỏ. Nhưng Poirot chỉ cười vui vẻ:

- Tôi đang tự hỏi sao có sự hân hạnh lớn đến thế: thanh tra Japp tìm gặp tôi vào lúc này.
- “Lúc này” nghĩa là sớm quá hay sao? Nhưng hai ông biết không, suốt từ rạng sáng đến giờ tôi liên tục làm việc. Nội dung là vừa xảy ra một án mạng.

- Án mạng?

- Đúng thế. Huân tước Edgware vừa bị giết tối hôm qua tại nhà riêng của ngài ở đại lộ Regent Gate. Huân tước bị bà vợ đâm một nhát dao vào sau gáy.

Tôi kêu lên :

- Bà vợ?

Tôi chợt nhớ câu ngói sao điện ảnh Bryan Martin nói sáng hôm qua. Vậy là anh ta linh cảm thấy trước chuyện này? Tôi nhớ lại cả câu nói của bà Jane Wilkinson, rằng bà ta muốn loại bỏ ông chồng đang làm vướng chân bà ta.

Thanh tra Japp nói :

- Đúng thế. Bà vợ Huân tước, một nữ nghệ sĩ rất nổi tiếng, chính là bà Jane Wilkinson. Huân

tước cưới bà ta cách đây ba năm, nhưng hai người không hợp nhau và bây giờ bà ta loại bỏ ông chồng.

Poirot hỏi :

- Căn cứ vào đâu ông nghi bà ấy là thủ phạm?

- Đây không phải chuyện “nghi”. Có người nhìn thấy. Và chính bà ta cũng không giấu giếm. Bà ta đi taxi đến nhà ông chồng... Bấm chuông và bảo muốn gặp Huân tước Edgware. Lúc đó là mười giờ tối. Viên quản gia bảo để anh ta lên gác hỏi xem ông chủ có bằng lòng tiếp vợ không, nhưng bà ta rất điềm tĩnh nói ngay: “Sao lại phải hỏi? Tôi là Huân tước phu nhân Edgware, là bà chủ tòa nhà này kia mà! Chắc chồng tôi đang trong phòng đọc sách”. Nói xong bà ta đi thẳng lên phòng đọc sách, mở cửa, vào, rồi đóng cửa lại.

“Viên quản gia thấy thái độ bà ta có gì đó không bình thường. Anh ta xuống tầng hầm và mười phút sau nghe thấy tiếng đóng cửa chính. Có nghĩa “bà chủ” không ở lại lâu. Khoảng gần mười một giờ, anh ta đi đóng cửa các phòng. Lúc đến phòng đọc sách, thấy tối om, anh ta nghĩ chắc ông chủ đã lên phòng đi ngủ. Sáng sớm hôm nay, chị hầu phòng phát hiện thấy ông Huân tước đã chết, bị một vết chém sau gáy.

- Không ai nghe thấy tiếng động lạ hay sao?

- Mọi người trong nhà đều bảo không nghe thấy. Cánh cửa phòng đọc sách nhồi bông bên trong, bên ngoài bọc da cho nên tiếng động trong phòng rất khó lọt ra ngoài. Thêm vào đó tiếng xe cộ ngoài phố át đi. Xem xét vết thương, thấy nạn nhân chết ngay lập tức. Theo bác sĩ pháp y thì lưỡi dao đã chặt đứt tủy sống. Đó là chỗ hiểm, chỉ cần đụng mạnh vào tủy sống là có thể kết liễu tính mạng con người ta trong tích tắc. Hung thủ hẳn biết rõ điều này. Chính đó là chi tiết tạo thuận lợi cho việc điều tra: hung thủ phải là người có hiểu biết đôi chút về y học.

- Đúng thế... Chi tiết đó có thể biện hộ cho bà vợ. Nhưng rất có thể bà ta chỉ là ngẫu nhiên. Một số người chỉ do ngẫu nhiên mà đánh trúng, chứ không phải do hiểu biết.

Poirot nói:

- Nhiều trường hợp chỉ do ngẫu nhiên mà con người ta phải lên giá treo cổ đấy, ông bạn ạ.

- Nhưng nếu định giết chồng, tại sao bà ta lại dằng hoàng vào nhà, xưng tên hẳn hoi. Hay lúc đầu bà ta không định gây án? Mỗi khi gặp nhau, hai vợ chồng to tiếng, bà ta mới nổi cơn điên lên và chém vào gáy chồng?

- Con dao thế nào?

- Một con dao díp. Nói cho chính xác hơn thì là một lưỡi dao nhỏ, theo lời nhận xét của bác sĩ pháp y. Hẳn bà ta mang sẵn trong người. Lưỡi dao không được để lại nơi vết thương.

Về không tán thành, Poirot lắc đầu :

- Không đâu, ông đi theo hướng điều tra sai rồi, ông bạn ạ. Tôi biết bà Jane Wilkinson, và tôi không tin bà ta hành động trong một lúc mất bình tĩnh. Và tôi cũng không tin bà ta đi đâu lại mang dao trong người, dù là dao díp. Phụ nữ có mấy ai mang dao trong người đâu, nhất đó lại là Huân tước phu nhân Edgware!

- Vậy là ông biết bà ta, ông Poirot?

- Hoàn toàn đúng.

Thấy Poirot im lặng, thanh tra Japp nhìn anh, vẻ dò xét:

- Ông đang nghĩ gì phải không, Poirot?

- Tôi chưa hiểu ông còn cần đến tôi làm gì? Ông đã biết được hung thủ là ai... thậm chí biết cả động

cơ gây án của hắn... Mà động cơ ấy đúng ra là gì nhỉ?

- Jane Wilkinson muốn kết hôn với một người khác. Bà ta đã nói như thế trước mặt một nhân chứng cách đây vài hôm. Hình như bà ta còn nói những câu đe dọa và còn tuyên bố sẽ đi taxi đến nhà

ông chồng để giết ông ấy.

- Vậy là mới bắt tay vào điều tra, ông đã thu thập được rất nhiều thông tin rồi đây, ông Japp. Mọi người thì nhau cung cấp thông tin cho ông.

- Đúng thế. Chúng tôi đã biết được rất nhiều thứ.

Poirot cầm tờ báo thanh tra Japp mang đến, hờ

hững lật xem. Mắt đưa theo dòng chữ nhưng đầu óc anh để tận đâu đâu.

Cuối cùng Poirot nói :

- Ông vẫn chưa trả lời câu tôi hỏi: ông tìm tôi để làm gì?

- Vì tôi nghe nói ông có mặt tại đại lộ Regent Gate trưa hôm qua.

- Tôi hiểu.

- Nghe thấy thế, tôi liền nghĩ: Huân tước Edgware mời Poirot đến gặp để làm gì? Hay Huân tước linh cảm thấy điều gì làm ngài lo lắng? Cho nên trước khi tiến hành công việc, tôi muốn gặp ông bàn bạc đã.

- Ông bảo “tiến hành công việc” nghĩa là sao? Là bắt bà Huân tước phu nhân chăng?

- Đúng thế.

- Ông chưa gặp bà ấy chứ?

- Gặp rồi. Ngay khi ở hiện trường vụ án mạng ra, tôi lập tức đến khách sạn Savoy để bà ta không kịp tẩu thoát.

- Vậy là ông...

Poirot ngừng nói. Mắt đang hờ hững nhìn vào tờ báo, đột nhiên anh nhận ra một mẫu tin, và nét mặt anh lập tức biến đổi. Anh ngẩng đầu hỏi viên thanh tra :

- Thế phu nhân Edgware khai những gì với ông?

- Thoạt đầu tôi làm theo đúng thông lệ, tôi nói tôi cần nghe lời khai của bà ta và xin bà ta làm theo điều chúng tôi yêu cầu... cảnh sát Anh bao giờ cũng làm theo đúng bổn phận và nghĩa vụ.

- Bà ta nói sao?

- Bà ta choáng váng ! Đúng là một nghệ sĩ có tài: giả vờ y như thật.

- Có nghĩa ông cho rằng cơn choáng váng ấy là giả tạo?

Thanh tra Japp nháy mắt nói :

- Ông không cho là như thế à, Poirot? Với tôi thì đừng hòng giở trò vờ vĩnh. Bà ta không hề ngắt đi một giây đồng hồ nào.

- Có thể lắm. Rồi bà ấy bảo sao?

- Bà ấy tỉnh lại... nói đúng hơn là bà ấy giả vờ tỉnh lại. Khóc lóc, rên rỉ. Chị đầy tớ về mặt cau có cho chủ uống thứ thuốc gì đấy. Cuối cùng bà ấy đòi mời luật sư. Bảo không chịu nói gì với ai ngoài luật sư. Một phụ nữ khi qua cơn đau đớn đòi ngay gặp luật sư. Ông thấy chuyện ấy là bình thường?

- Tùy theo hoàn cảnh.

- Hoàn cảnh nào? Biết mình có tội và muốn nhờ một luật sư?

- Không phải. Mà thái độ đó phù hợp với tính cách của Jane Wilkinson. Thoạt đầu bà ấy đóng vai một người vợ khi đột ngột được tin chồng chết. Niềm thích thú đóng kịch đã thỏa mãn, bà ta nhận ra cần một luật sư để bảo vệ. Tính thích đóng kịch hoàn toàn không có nghĩa là bà ấy can phạm, chỉ chứng tỏ bà ấy có tính thích biểu diễn từ trong máu.

- Tôi xin mất cánh tay này nếu bà ấy vô tội.

- Có thể ông nghĩ đúng. Dù sao theo tôi, nhận định như thế lúc này còn quá sớm. Bà ấy chưa thú nhận... cũng chưa tuyên bố gì phải không?

- Khi luật sư chưa đến, bà ấy nhất định không chịu khai gì hết. Tôi để lại hai nhân viên cảnh sát ở đó canh chừng bà ấy, rồi chạy đến đây. Tôi nghĩ hãy gặp ông hỏi ý kiến đã, trước khi quyết định tiến

hành một biện pháp nào.

- Nhưng ông đến đây là trong óc đã khẳng định bà Jane Wilkinson có tội?
- Tất nhiên! Nhưng tôi muốn thu thập đầy đủ các sự kiện. Vụ án này khiến báo chí làm ầm ĩ cả lên.
- Nhân nói đến báo chí, ông thấy bài báo này thế nào? Ông đọc hết các tờ báo ra sáng hôm nay rồi chứ, ông thanh tra?

Ngón tay đặt lên một cột trên báo “*Sinh hoạt giới thượng lưu*”, Poirot đẩy tờ báo về phía thanh tra Japp. Ông này đọc lên thành tiếng :

Tối hôm qua, Huân tước Montagu Comer tổ chức một bữa tiệc tại nhà riêng, biệt thự Chiswick, bên bờ sông Tamise. Trong số thực khách, có Huân tước Fisse và phu nhân, nhà soạn kịch nổi tiếng James Blunt, giám đốc hãng phim Ouerton Oscar Hammerfeldt, nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson (Huân tước phu nhân Edgware), vân vân...

Thanh tra Japp sững sốt trong một phút, rồi ông trấn tĩnh lại và nói :

- Có gì lạ đâu? Bản tin này được gửi đến tòa soạn từ trước. Ông thấy đấy, bà Jane Wilkinson có được mời nhưng đã không đến dự bữa tiệc đó. Ông thừa biết không phải báo đăng gì chúng ta cũng tin tuyệt đối như tin vào Kinh Phúc Âm.

- Đúng là không nên tin tuyệt đối vào mọi thứ đăng trên báo! Tôi đưa ông xem mẫu tin đó chỉ do thấy sự lạ thôi.

- Những chuyện như vậy thường xuyên xảy ra. Tôi biết ông kín tiếng như một con hến, nhưng tôi vẫn hy vọng ông vui lòng trả lời câu tôi hỏi: Huân tước Edgware mời ông đến gặp về chuyện gì?

Poirot lắc đầu :

- Không phải ông ta mời, mà chính tôi yêu cầu ông ta cho gặp.
- Vậy ư? Ông gặp Huân tước để làm gì?

Poirot do dự một chút rồi chậm rãi nói :

- Tôi sẽ trả lời ông sau, nhưng theo cách của tôi.

Thanh tra Japp thở dài. Tôi bỗng thấy thương hại ông ta. Anh bạn Poirot của tôi nhiều khi có những thái độ làm người ta rất khó chịu.

- Ông Japp, ông cho phép tôi gọi điện mời một người đến đây nhé?
- Ai?
- Bryan Martin.
- Tài tử điện ảnh ấy à? Nhưng ông ta dính dáng gì đến vụ án này?
- Tôi hy vọng ông sẽ thấy lời khai của Bryan Martin rất bổ ích cho ông Hastings, anh vui lòng gọi cho Bryan Martin giúp tôi được không?

Tôi giở danh bạ điện thoại. Nghệ sĩ điện ảnh Bryan

Martin sống ở một căn hộ trong toà nhà cao tầng đồ sộ gần Công viên Saint James.

- V-49-499.

Lát sau tôi nghe thấy giọng gái ngủ của Bryan Martin :

- A-lô! Ai đấy?

Tôi che ống nói, khẽ hỏi Poirot:

- Tôi phải nói thế nào?
- Nói rằng Huân tước Edgware vừa bị ám sát và tôi đề nghị ông ấy đến đây gặp tôi ngay.

Tôi nhắc lại đúng từng chữ của Poirot. Một tiếng kêu sững sốt vang lên ở đầu dây bên kia. Bryan Martin thốt lên:

- Lạy Chúa tôi! Thì ra bà ta giết chồng rồi? Vâng, tôi đến ngay bây giờ.

Poirot hỏi:

- Ông ta bảo sao?

Tôi nhắc lại câu nói của Bryan Martin. Poirot reo lên hài lòng:

- “Thì ra bà ta đã giết chồng rồi?” Tôi không ngờ ông ta lại thốt lên câu ấy đấy.

Thanh tra Japp khó chịu nhìn Poirot :

- Ông Poirot! Lạ thật, mới vừa rồi ông còn cãi cho bà ta là vô tội, nhưng bây giờ thì rõ ràng trong thâm tâm ông tin rằng thủ phạm chính là bà ta.

Poirot chỉ nhẹ răng cười.

Chương VI

NGƯỜI QUẢ PHỤ

Chưa đầy mười phút sau, Bryan Martin đã có mặt.

Trong lúc chờ đợi, Poirot nhất định không chịu nói gì thêm về vụ án mạng.

Rõ ràng tin về vụ án mạng Huân tước Edgware làm Bryan Martin hoảng sợ. Mặt anh ta tái xanh và trán cau lại, trông anh ta như già sọm hẳn đi.

Lúc chìa tay bắt tay chúng tôi, Bryan Martin nói

- Khủng khiếp quá! Thú thật là vừa nghe tin tôi đã choáng váng, trong khi thật ra tôi không lấy làm lạ lắm sự việc này. Chắc hai ông còn nhớ tối hôm qua tôi đã nói những gì với hai ông chứ?

- Tất nhiên nhớ và nhớ rất đầy đủ. Xin phép được giới thiệu với ông, thanh tra Japp, người chịu trách nhiệm điều tra vụ án mạng này.

Nhà nghệ sĩ trẻ nói giọng trách móc :

- Lẽ ra ông nên báo cho tôi biết là có mặt nhà chức trách trong cuộc gặp này.

Nói xong, Bryan Martin bắt tay thanh tra Japp rồi ngồi xuống ghế xa lông.

- Nhưng sao ông thanh tra gọi tôi đến đây? Tôi có dính dáng gì đến vụ án mạng này đâu?

Poirot đáp :

- Ông làm đấy. Trong khi điều tra về vụ án mạng này, chúng tôi cần gặp tất cả những ai quen biết kẻ tình nghi.

- Ông thừa biết Jane là một trong số bạn bè của tôi. Bà ấy cùng đóng chung với tôi trong một số bộ phim và tôi biết bà ta rất rõ.

Poirot đáp bằng giọng lạnh lùng:

- Nhưng khi nghe tin Huân tước Edgware bị ám sát, ông nghĩ ngay rằng thủ phạm chính là bà Jane Wilkinson.

Nhà nghệ sĩ trẻ ngạc nhiên:

- Thế không phải Jane hay sao?

- Chính bà ấy. Thủ phạm là bà Jane Wilkinson.

Bryan Martin nói:

- Tôi rất mong tôi đoán sai.

Poirot nói:

- Trong một vụ án như thế này, ông không nên để tình cảm bạn bè tác động.

- Đúng là thế, nhưng ...

- Hay ông định gỡ cho một người bạn gái khỏi tội sát nhân?

Bryan Martin thở rất dài, nói :

- Jane không phải một kẻ sát nhân bình thường. Bà ấy không hề có khái niệm về thiện ác. Bà ta không phải chịu trách nhiệm về các hành vi của bà ta.

Thanh tra Japp ngắt lời:

- Chuyện đó thuộc phạm vi Tòa án.
- Thưa ông Martin, chúng ta hãy bình tĩnh xem xét các sự kiện. Ông không cần kết tội bà Jane Wilkinson. Bà ấy đã bị cơ quan điều tra kết tội rồi. Chúng tôi chỉ yêu cầu ông kể những gì ông biết. Ông có bổn phận đó trước xã hội.

Bryan Martin lại thở ra rất dài:

- Ông nói thế tất nhiên là rất đúng. Vậy các ông muốn tôi kể về thứ gì?

Poirot đưa mắt nhìn thanh tra Japp. Viên thanh tra hỏi:

- Hẳn ông biết bà Jane Wilkinson đã từng đe giết chồng?
- Tôi biết. Và không chỉ đe dọa một lần. Bà ấy tuyên bố nếu ông Huân tước không trả tự do cho bà ấy, bà ấy sẽ buộc phải loại bỏ ông ta vào một ngày nào đấy.
- Câu đó chắc không phải bà ấy nói đùa đấy chứ?
- Không. Tôi tin Jane nói thực lòng. Một lần bà ấy còn bảo sẽ thuê taxi đến nhà ông Huân tước để giết ông ấy.

Thanh tra Japp tiếp tục thẩm vấn :

- Thưa ông Martin, ông biết bà Jane Wilkinson muốn ly hôn để kết hôn với người đàn ông khác, vậy người đó là ai?
- Công tước Merton.
- Với công tước Merton? Vô lý! Bà ta nhảm cao thế kia ư? Và ông Huân tước không chịu ly hôn?
- Ông chồng bà ấy đã trả lời chính thức là không đồng ý ly hôn.
- Ông tin chắc như thế?

Đến lúc này thì Poirot nói chen vào:

- Ông thanh tra thân mến, bây giờ đến lượt tôi nói. Huân tước phu nhân Edgware nhờ tôi thuyết phục ông chồng bà ấy. Tôi đã xin Huân tước cho gặp và được ông ấy bằng lòng cho gặp ngay sáng hôm qua.

Bryan Martin nhún vai:

- Cách ấy không ăn thua gì. Ông ta không đời nào chấp thuận ly hôn.
- Ông tin như thế?
- Tôi chắc chắn như thế. Bà Jane cũng tin một trăm phần trăm như thế. Bà ấy không tin chút nào vào tài thuyết phục của ông và bà ấy đã mất hết hy vọng. Huân tước Edgware không đời nào chịu nghe ai thuyết phục ông ấy đổi ý.

Poirot mỉm cười và cặp mắt anh bỗng ánh lên một tia sáng xanh biếc:

- Ông làm rồi, ông Martin ! Hôm qua tôi gặp ông Huân tước và ông ấy cho biết chấp nhận ly hôn.

Bryan Martin kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn Poirot, rồi lắp bắp nói:

- Ông đã gặp huân tước sáng hôm qua?
- Đúng thế. Vào mười hai giờ mười lăm.
- Và ông ấy đồng ý ly hôn?
- Đúng thế.
- Sao ông không báo ngay tin ấy cho Jane?
- Tôi đã báo ngay lúc đó, thưa ông Martin.

Cả Bryan Martin và thanh tra Japp cùng kêu lên ngạc nhiên:

- Ông đã báo cho bà ấy biết?

Poirot vẫn mỉm cười:

- Có nghĩa động cơ gây án không còn nữa, đúng vậy không? Bây giờ, thưa ông Martin, xin phép được lưu ý ông tới thứ này.

Anh bạn Poirot của tôi chia ra cho Bryan Martin xem mẫu tin đăng trên báo. Đọc xong, nhà nghệ sĩ trẻ ngẩng đầu hỏi:

- Ông cho bữa tiệc tối qua là một chứng cứ ngoại phạm cho bà Jane? Theo tôi hiểu, Huân tước Edgware bị giết vào buổi tối.

- Đúng thế, bằng một lưỡi dao.

Bryan Martin từ từ đặt tờ báo xuống, nói:

- Mẫu tin đăng trên báo này không có ý nghĩa gì hết. Bà ấy không có mặt trong bữa tiệc kia.

- Sao ông biết?

- Tôi nghe có người nói thế.

Poirot nói:

- Đáng tiếc.

Thanh tra Japp nhìn Poirot vẻ nghi ngờ:

- Mỗi lúc tôi lại càng khó hiểu ông thêm, ông Poirot thân mến. Hay ông đang tìm mọi cách gỡ tội cho bà ta?

- Không phải thế, ông bạn Japp ạ. Chỉ có điều tôi không thuộc loại người đã kết luận điều gì là cứ khẳng khẳng giữ quan điểm như ông tưởng đâu. Nhưng tôi thấy cách suy luận vừa rồi của ông trái với cách suy nghĩ tinh tế.

- Sao lại trái? Hay ông cho rằng tôi u mê?

Tôi đã biết trước Poirot sẽ đáp lại thế nào, nhưng lần này anh nén lại, chỉ nói:

- Đó là một phụ nữ muốn thoát khỏi chồng. Tôi không bàn đến chuyện đó nữa, vì chính bà ta đã thú nhận điều kia với tôi một cách hoàn toàn thành thật. Bà ta thực hiện bằng cách nào? Với bất cứ ai muốn nghe bà ta nói, bà ta đều nhắc lại bằng cái giọng nói du dương là bà ta đã sẵn sàng loại bỏ ông chồng. Thế rồi một buổi tối, bà ta đến gặp chồng, giết ông ta rồi đi ra. Ông gọi cách hành động đó của bà ta là gì vậy, ông bạn thân mến? Một người đầu óc tinh tế có hành động kiểu như thế không?

- Không. Nhưng họ có thể hành động như thế trong một lúc mất bình tĩnh.

Thanh tra Japp đứng lên nói tiếp :

- Khi các thủ phạm mất sự tinh tế suy nghĩ thì công việc của cảnh sát sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Bây giờ tôi quay lại khách sạn Savoy.

- Ông cho hai chúng tôi đi cùng, được chứ?

Thanh tra Japp không phản đối, thế là tôi và Poirot đi theo ông ta.

Bryan Martin ra về. Anh ta vẫn còn hết sức xúc động và đề nghị chúng tôi cho anh ta biết tình hình diễn biến của cuộc điều tra.

Thanh tra Japp nhận xét:

- Đúng là thứ người làm chúng ta nhức óc.

Poirot tán thành nhận xét đó.

Đến khách sạn Savoy, chúng tôi thấy một người lạ mặt đã có mặt ở đó, đang đợi chúng tôi, trông có vẻ như luật sư. Ông ta vừa mới đến. Thế là cả bốn chúng tôi kéo lên phòng Jane Wilkinson.

Thanh tra Japp nói với một trong số nhân viên cảnh sát đứng canh gác ngoài cửa phòng :

- Có gì mới không?

- Bà ấy định gọi điện thoại.

Viên thanh tra hỏi ngay :

- Gọi cho ai?

- Cho hiệu may thời trang Jay, đặt may một bộ tang phục.

Viên thanh tra nghiêng răng khó chịu.

Chúng tôi vào phòng.

Quả phụ của Huân tước Edgware đang đứng trước gương đội thử các kiểu mũ. Trong tấm áo liền váy bằng vải xốp chen hai màu đen trắng, bà ta đón chúng tôi bằng nụ cười rất tươi.

- Thừa ông Poirot, cảm ơn ông đã đến. Ông Moxon (đó là tên người luật sư) rất vui được tiếp ông. Mời ông luật sư ngồi xuống cạnh tôi và mách giúp tôi cần trả lời những câu thẩm vấn của nhà chức trách ra sao. Ông thanh tra đây nghĩ rằng sáng nay tôi đã ra khỏi khách sạn và giết ông Edgware.

Thanh tra Japp chữa lại ngay:

- Xin lỗi, không phải sáng nay mà tối hôm qua.
- Tôi tưởng ông bảo lúc mười giờ sáng nay?
- Tôi bảo mười giờ, nhưng là mười giờ tối chứ không phải mười giờ sáng.
- Thì ra tôi hiểu lầm câu ông nói.

Viên thanh tra nói giọng nghiêm khắc :

- Thừa bà, mà lúc này đây đã đến mười giờ đâu!

Jane Wilkinson tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Chà ! Đã từ lâu lắm rồi tôi không dậy sớm như thế này. Vậy ra các ông đến đánh thức tôi sớm đến thế kia ư?

Luật sư Moxon lên tiếng, giọng điềm tĩnh:

- Khoan đã. Xin ông thanh tra vui lòng cho biết giờ chính xác khi xảy ra sự việc đáng tiếc kia.
- Khoảng mười giờ tối hôm qua.

Bà nữ nghệ sĩ nổi tiếng phản đối :

- Mười giờ... Nhưng vào giờ đó tôi đang còn ngồi dự tiệc.

Nói dứt lời, bà ta vội che miệng:

- Ôi, lẽ ra tôi không nên nói ra điều ấy.

Bà đưa mắt nhìn viên luật sư. Ông này nói:

- Nếu đúng là mười giờ tối qua phu nhân đang dự tiệc, thì tôi thấy phu nhân nói ra với ông thanh tra là không có gì khiến phu nhân phải ân hận.

Thanh tra Japp nói :

- Tốt lắm! Tôi gặp bà chỉ cốt để hỏi chi tiết về bà đã làm những gì tối hôm qua.
- Lúc này ông nói mười giờ nhưng không nói rõ mười giờ tối hôm qua hay mười giờ sáng hôm nay. Dù sao từ nhỏ chưa bao giờ tôi bị choáng váng như lúc nghe được cái tin khủng khiếp kia. Thừa luật sư Moxon, quả là tôi đã ngất đi một lúc.

Thanh tra Japp hỏi :

- Tối hôm qua bà dự tiệc ở nhà ai?
- Nhà Huân tước Montagu Corner... ở phố Chiswick.
- Bà đến đây lúc mấy giờ?
- Bữa tiệc bắt đầu vào tám rưỡi.
- Bà ở đây đến mấy giờ thì về?
- Khoảng mười một rưỡi.
- Bà về thẳng khách sạn này?
- Vâng.
- Đi bằng taxi?
- Không. Tôi dùng xe riêng. Thuê của hãng Dairaler.
- Trong thời gian đó có lúc nào bà rời khỏi bàn tiệc không?
- Ông hỏi thế nghĩa là sao?
- Có lúc nào bà ra khỏi phòng tiệc không?

Tôi nhìn thanh tra Japp và có cảm giác ông giống như con mèo đang quặp chặt con chuột nhất bằng

những móng vuốt của nó. Nhưng bà nghệ sĩ nổi tiếng không hề cảm thấy như thế mà vẫn ngạc nhiên một cách ngây thơ:

- Tôi chưa hiểu ông định nói ra khỏi phòng tiệc nghĩa là sao? Giữa bữa tiệc có một lần gia nhân vào báo có điện thoại gọi và tôi đã ra nói chuyện điện thoại.
- Ai gọi điện thoại cho bà?
- Tôi không biết. Có vẻ như ai đó đùa tôi. Tôi chỉ nghe thấy người đó hỏi : “Có đúng Huân tước phu nhân Edvgare đây không?” Tôi trả lời : “Đúng, tôi đây !” Thế rồi tôi nghe thấy tiếng cười ở đầu dây bên kia và họ cúp máy.

- Điện thoại để trong nhà hay bà phải ra khỏi nhà để trả lời điện thoại?

Nhà nữ nghệ sĩ tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Tất nhiên để trong nhà và tôi không phải ra ngoài.
- Bà rời khỏi bàn tiệc trong bao lâu?
- Khoảng ba phút.

Hỏi xong, thanh tra Japp bối rối. Ông không tin chút nào vào những câu trả lời của Jane Wilkinson, và ông tính dù sao cũng sẽ phải cho thẩm tra lại xem mọi thứ bà ta khai có đúng không, sau đó mới có thể khẳng định gì được.”

Ông ta lạnh lùng cảm ơn rồi đi ra.

Hai chúng tôi cũng định cáo lui, nhưng phu nhân Edwgare giữ Poirot lại.

- Thưa ông Poirot, tôi muốn nhờ ông một việc có được không?
- Xin sẵn sàng, thưa phu nhân.
- Nhờ ông thay tôi đánh một bức điện cho công tước Merton, hiện ông ấy đang ở Paris, khách sạn Crillon. Ông báo cho ông Công tước biết những chuyện vừa xảy ra tại đây. Tôi đánh điện cho ông ấy không tiện. Trong một hoặc hai tuần tới, tôi sẽ phải đóng vai một quả phụ đau khổ.

- Thưa phu nhân, không cần đánh điện báo cho công tước. Báo chí Paris chắc chắn đã đưa tin về cái chết của ông Huân tước rồi.

- Ông nói rất đúng. Thưa ông Poirot, quả là ông suy nghĩ thấu đáo về mọi thứ. Đúng là không nên đánh điện, dễ gây chuyện này nọ. Thái độ của tôi nên tỏ ra đứng trên mọi chuyện và giữ đúng bổn phận một mệnh phụ trước cái chết của chồng. Mọi thứ có qua đi một cách suôn sẻ hay không chính là do tôi có giữ được thái độ đúng đắn hay không. Theo ông, tôi có nên đến dự đám tang không?

- Bổn phận đầu tiên của phu nhân là đến dự phiên tòa thẩm vấn.

- Bao giờ ông cũng suy nghĩ chính xác!

Sau một chút suy nghĩ, nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson nói thêm:

- Sao tôi thấy mất cảm tình với cái ông thanh tra ở Sở Cảnh sát ấy đến thế. Thái độ ông ta làm tôi rất sợ. Thưa ông Poirot ...

- Phu nhân cứ nói.

- Thật may là hôm qua tôi đã thay đổi ý kiến và đến dự bữa tiệc kia!

Poirot đã đang đi ra cửa, khi nghe thấy câu ấy, anh quay người lại:

- Phu nhân nói sao? Nghĩa là lúc đầu phu nhân định không đến dự?

- Đúng thế. Tôi định báo là không đến dự được và xin lỗi họ... Vì suốt chiều hôm qua tôi thấy trong người khó chịu quá.

Poirot nuốt nước bọt. Anh thấy rất khó nói ra:

- Phu nhân có... kể điều đó với ai chưa?

- Có. Bữa ăn phụ lúc chiều ở đây, cả đám chúng tôi đều có mặt. Và khi bọn họ ép tôi uống một ly rượu pha, tôi đã từ chối, bảo rằng tôi thấy trong người rất khó chịu. Lúc đó tôi có nói với đám bạn bè rằng tôi sẽ về nhà và gọi điện từ chối dự bữa tiệc buổi tối.

- Tại sao cuối cùng phu nhân lại thay đổi ý kiến và vẫn đến dự?

- Chị giúp việc Ellis bảo tôi rằng không nên từ chối vì mọi người ở đây rất muốn được gặp tôi.

Nếu từ chối sẽ mất lòng chủ nhân. Huân tước Montagu Corner là ông già có thể lực lớn nhưng lại rất nhiều tự ái. Thoạt đầu tôi không nghe, nhưng sau tôi nghĩ chị Ellis là người khôn ngoan và lần nào tôi không nghe lời chị ta khuyên, tôi đều thấy mình đại dốt. Thế là tôi quyết định đến dự tiệc.

- Vậy phu nhân nên biết ơn cô Ellis !

- Ông nói rất đúng.

Bà ta cười khúc khích, vẻ vô tư lự. Rồi bà ta gọi to:

- Ellis!

Chị hầu phòng ở phòng bên chạy sang.

- Ông Poirot khen tôi nghe theo lời chị khuyên và đến dự bữa tiệc tối hôm qua là rất đúng.

Chị hầu phòng đáp đơn giản :

- Chuyện nhỏ ấy mà. Tôi chỉ nhắc bà chủ là bao giờ cũng nên giữ lời hứa. Mà bà chủ thì rất hay hứa rồi không thực hiện, nên làm rất nhiều người giận và không tha thứ cho bà chủ.

Bà Jane Wilkinson lấy chiếc mũ bà ta đội thử lúc chúng tôi đến, đặt lên đầu, ngắm nghía. Bà ta thờ dãi nói:

- Tôi rất ghét màu đen. Thứ gì màu đen cũng làm tôi xấu đi. Khốn nỗi một quả phụ tự trọng lại cứ phải dùng màu đen trong tang lễ của chồng. Ellis, chị gọi điện cho hiệu thời trang khác, bảo họ đem những kiểu mũ tang của họ đến cho tôi đội thử. Những cái mũ này không cái nào tôi đội được.

Poirot và tôi vội vã ra về.

Chương VII

NGƯỜI NỮ THƯ KÝ

Hai chúng tôi rất mong gặp thanh tra Japp. Một tiếng đồng hồ sau, ông ta đến nhà chúng tôi. Quăng mũ lên bàn xong, ông ta than phiền đã không gặp may.

Poirot nhẹ nhàng hỏi:

- Ông vẫn tiến hành điều tra đấy chứ?

Viên thanh tra cảnh sát rầu rĩ đáp :

- Tất nhiên. Tôi đã thẩm vấn ít nhất là mười bốn nhân chứng, kết quả là bà Huân tước phu nhân Edwagare vô tội. Thú thật với ông, thưa ông Poirot, điều tôi vừa nói hoàn toàn bất ngờ đối với tôi. Lúc đầu tôi cho rằng thủ phạm không thể là ai khác ngoài bà ta, vì chỉ một mình bà ta có động cơ để giết ông Huân tước.

- Tôi chưa tán thành nhận định của ông, nhưng thôi, ông nói tiếp đi đã.

- Tôi đã nghĩ bà ta dùng một thủ thuật nào đó để thoát tội. Các diễn viên đều rất tài đóng kịch. Nhưng ở đây chuyện hoàn toàn khác. Các thực khách trong bữa tiệc tối hôm qua ở nhà huân tước Montagu đều là những vị tai to mặt lớn và họ không giao du với một diễn viên nào bao giờ. Thậm chí nhiều người không biết nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson là ai. Cho nên không thể dựa vào lời khai của họ được. Tôi đã hy vọng khám phá ra được rằng bà ta có vắng mặt trong bữa tiệc khoảng nửa giờ đồng hồ... bằng cách kiểm cách nào đấy... thí dụ trang điểm lại đôi chút. Nhưng không! Bà ta chỉ ra ngoài một lúc, khi gia nhân vào báo có người gọi điện thoại cho bà ta... Điều này chính bà ta khai với tôi. Viên trưởng ban đã đi theo và nghe thấy câu bà ta trả lời trong máy. về chuyện này nữa, bà ta cũng lại khai đúng sự thật. Chỉ có điều lạ là sao có người gọi điện đến trêu bà ta như vậy?

- Đúng là lạ. Nhưng người gọi điện thoại đến là đàn ông hay phụ nữ?

- Theo cách bà ta kể, tôi đoán là một phụ nữ.

Poirot trầm ngâm nói :

- Chính đây là điều khó hiểu.

- Ta tạm gác chi tiết ấy lại, bàn đến một chi tiết khác quan trọng hơn nhiều. Buổi tối hôm qua diễn ra đúng như lời bà ta khai. Bà ta đến đó lúc chín giờ kém mười lăm và về đến khách sạn lúc mười hai giờ kém mười lăm. Tôi đã thẩm vấn người lái xe, anh ta làm lái xe cho hãng Daimler và nhân viên hãng đã xác nhận giờ anh ta đưa xe về hãng.

- Theo tôi đây là điều có ý nghĩa kết luận.

- Thế nhưng tại sao những người làm ở nhà Huân tước Edwgare trên đại lộ Regent Gate lại khai rằng có nhìn thấy Huân tước phu nhân đến đó? Không chỉ viên quản gia mà cả cô thư ký của Huân tước. Cả hai đều thề nhìn thấy Huân tước phu nhân đến biệt thự lúc mười giờ tối.

- Viên quản gia đã làm việc cho Huân tước Edwgare bao lâu rồi?

- Sáu tháng.

- Ông bạn ạ, nếu anh ta mới làm cho ông Huân tước được sáu tháng thì chưa gặp bà chủ bao giờ, làm sao có thể nhận ra đó là Huân tước phu nhân?

- Anh ta nhận ra qua những bức ảnh phu nhân in trên báo chí. Hơn nữa, cô thư ký thì biết bà chủ. Cô ấy đã làm cho ông Huân tước năm hoặc sáu năm và là người duy nhất có lời khai khẳng định hoàn toàn.

- Ôi, tôi phải gặp cô ấy mới được!

- Nếu vậy, ta cùng đi đến đó bây giờ.

- Cảm ơn ông bạn nhiệt tình, ông bằng lòng cho cả anh bạn tôi Hastings cùng đi chứ?

Thanh tra Japp gật đầu rồi nói:

- Vụ án mạng này khiến tôi nhớ đến vụ Elisabeth Canning. Hai ông còn nhớ vụ án ấy chứ? Hai nhân chứng khẳng định nhìn thấy cô gái Digan ấy ở hai địa điểm khác hẳn nhau mà họ đều là những người đáng tôn kính cả! Cô gái Digan đó xấu xí đến nỗi không ai có thể nhầm cô với bất cứ người nào khác. Điều bí mật này cho đến nay vẫn chưa ai giải thích được. Trong vụ án này cũng lại thế. Hai nhóm nhân chứng, mỗi nhóm quả quyết đã nhìn thấy cùng một người vào cùng một lúc nhưng ở hai địa điểm hoàn toàn khác biệt. Vậy trong hai nhóm đó, nhóm nào đúng nhóm nào lầm?

- Điều này dễ kiểm tra thôi!

- Ông nói thế ! Cô thư ký và tiểu thư Geraldine con gái Huân tước đều biết quá rõ phu nhân Edgware, vì đã chung sống với bà ấy trong nhiều tháng trời. Tôi cho rằng hai nhân chứng ấy không thể lầm.

- Điều này chúng ta sẽ biết được ngay thôi.

Tôi hỏi:

- Ai là người sẽ thừa kế tước vị của ngài Huân tước?

- Cháu của ngài, đại úy Ronald Marsh. Nghe đâu cậu ta là một chàng trai phóng đảng.

Poirot hỏi:

- Theo bác sĩ pháp y thì nạn nhân chết lúc mấy giờ?

- Phải sau khi mổ xác mới có thể biết chắc chắn. Theo lời khai của các nhân chứng trong nhà này thì khoảng mười giờ tối. Lúc chín giờ kém vài phút, Huân tước Edgware rời khỏi bàn ăn sang phòng đọc sách, rồi anh quản gia đem chai rượu Whisky và chiếc ly sang đó. Mười một giờ, trước khi đi ngủ, anh ta nhìn thấy trong phòng đọc sách đèn đã tắt. Chắc lúc đó Huân tước Edgware đã chết rồi, bởi nếu còn sống hẳn ngài không chịu ngồi trong bóng tối.

Poirot gật gù mái đầu về suy nghĩ.

Lát sau, chúng tôi vào nhà. Anh chàng gia nhân đẹp trai ra mở cửa cho chúng tôi.

Thanh tra Japp bước vào đầu tiên và chúng tôi theo chân ông ta. Anh gia nhân đứng bên cửa, phía tay trái, không nhìn thấy Poirot ngay vì anh bạn tôi đi bên tay phải và lấp sau vóc người cao lớn của tôi. Nhưng khi chúng tôi bước vào gian sảnh, tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh gia nhân. Tôi ngạc nhiên ngoái đầu lại, thấy anh ta nhìn Poirot vẻ sợ hãi.

Tôi ghi lại hình ảnh ấy vào bộ nhớ trong óc tôi nhưng lúc ấy tôi còn chưa biết chi tiết ấy sau này sẽ vô cùng quan trọng.

Thanh tra Japp đi vào phòng ăn bên tay phải chúng tôi. Ông ta bảo bác quản gia:

- Bác Alton, bác cho tôi biết tỷ mỉ những gì đã xảy ra. Phu nhân đến đây lúc mười giờ, đúng thế không?

- Ngài định nói bà chủ phải không ạ? Vâng đúng thế.

Poirot hỏi :

- Làm sao bác biết đây là bà chủ?

- Thưa ông, phu nhân xưng tên, và lại tôi đã biết mặt phu nhân qua chân dung của phu nhân in trong báo chí. Và tôi cũng đã nhìn thấy phu nhân diễn trên sân khấu nhà hát.

- Tôi hôm qua Huân tước phu nhân ăn mặc thế nào? — Poirot hỏi tiếp.

- Phu nhân mặc bộ đồ đen, thưa ông. Một tấm áo liền váy dài và đội mũ cũng màu đen, đeo chuỗi hạt trai và đi găng màu ghi.

Poirot đưa mắt nhìn thanh tra Japp vẻ dò hỏi. Viên thanh tra đáp:

- Những người dự tiệc lại nói bà ta mặc bộ váy liền áo dạ hội màu trắng, đội mũ mấn bằng lông chồn cũng màu trắng.

Poirot quay sang hỏi tiếp bác quản gia:

- Tối qua ngoài phu nhân ra còn khách khứa nào nữa đến thăm ngài Huân tước không?

- Thưa không.

- Cửa ngoài dùng khóa gì?

- Thưa, khóa treo nhãn Yale. Thường trước khi đi ngủ tôi mắc vào và khóa lại... Nhưng tối hôm qua tiểu thư Geraldine đi xem hát nên tôi không móc khóa treo.

- Sáng nay bác thấy tình trạng ổ khóa thế nào?

- Tôi thấy cửa đã có treo khóa. Tiểu thư Geraldine đi xem hát về đã móc khóa treo và khóa lại.

- Tiểu thư về lúc mấy giờ, bác biết không?

- Khoảng mười hai giờ kém mười lăm.

- Tiểu thư làm cách nào mở được cửa?

- Khi không mắc khóa treo thì người ở bên ngoài có thể mở bằng chìa khóa, còn người ở trong thì chỉ cần xoay quả nắm.

- Có bao nhiêu chìa khóa để mở ổ khóa?

- Hai. Ông chủ giữ một còn một vẫn thường để trong ngăn kéo chiếc tủ nhỏ kê ngoài sảnh. Tối hôm qua lúc đi xem hát tiểu thư Geraldine đã đem theo chiếc chìa ấy. Ngoài ra không còn chiếc chìa nào nữa.

- Cô thư ký không giữ chiếc chìa nào à?

- Không ạ. Cô ấy đến thì bấm chuông để tôi ra mở.

Poirot tuyên bố anh không cần hỏi bác quản gia

thêm gì nữa. Thế là chúng tôi đi tìm cô thư ký. Lên đến tầng hai chúng tôi thấy cô đang ngồi viết bên chiếc bàn giấy lớn.

Tuy gọi là “cô” vì chưa chồng nhưng nữ thư ký Carroll là một phụ nữ trạc bốn mươi năm tuổi, mái tóc vàng đã lôm đốm những sợi bạc và đằng sau cặp mắt kính trắng tròn là đôi mắt rất linh hoạt. Khi cô nói, tôi nhận ra giọng nói trong trẻo và mạch lạc trả lời tôi trong máy điện thoại lúc nãy.

Nghe thanh tra Japp giới thiệu xong, cô thư ký nói với Poirot :

- Chào ông Poirot, có phải ông chính là vị khách tôi đã tiếp và dẫn vào gặp ông chủ trưa hôm qua không, thưa ông?

- Đúng thế, thưa bà.

Cô thư ký quay sang viên thanh tra cảnh sát:

- Còn ông, tôi có thể làm gì giúp ông nữa đây, thưa ông thanh tra?

- Tôi chỉ muốn hỏi bà một câu thôi. Bà có khẳng định người đến nhà ta tối hôm qua là Huân tước phu nhân không?

- Ôi, tôi đã trả lời ông câu đó hai lần rồi. Bây giờ là lần thứ ba. Tất nhiên là phu nhân, tôi nhìn thấy rõ mà.

- Bà nhìn thấy lúc phu nhân đang ở đâu?

- Ngoài sảnh. Bà chủ nói gì với bác quản gia khoảng một phút rồi đi thẳng vào phòng đọc sách để gặp ngài Huân tước.

- Lúc đó bà đang ở đâu?

- Tôi đứng ở chỗ chiếu nghỉ trên thang gác. Thấy có người đến, tôi vịn tay vào thành thang gác nhìn xuống.

- Bà có thể nhìn làm được không?

- Không thể. Tôi nhận ra rất rõ khuôn mặt của phu nhân.

- Có thể người khách đó trông giống Huân tước phu nhân?

- Không đâu. Mặt bà Jane Wilkinson rất độc đáo, không giống bất cứ ai. Đúng là bà ấy.

Thanh tra Japp đưa mắt nhìn Poirot ý nói: “Ông thấy chưa?”

Đột nhiên Poirot hỏi:

- Huân tước Edgware có kẻ thù nào không?

- Kẻ thù ư? Chẳng lẽ thời nay con người ta vẫn có thể có kẻ thù?

- Nhưng Huân tước Edgware đã bị giết...

Cô thư ký nói luôn:

- Bà chủ giết chứ còn ai?.

- Vậy theo bà thì vợ không thể là kẻ thù?

- Dù sao tôi cũng không tin bà ấy có thù gì với ngài Huân tước... nhất là trong thời đại ngày hôm nay.

Rõ ràng người nữ thư ký này quan niệm kẻ giết người chỉ có thể là kẻ say rượu hoặc lưu manh.

- Có mấy chiếc chìa khóa cửa ngoài?

- Hai chiếc. Ngài Huân tước luôn mang theo người một chiếc, chiếc thứ hai nằm trong ngăn kéo cái tủ ngoài sảnh, để ai định đi khuya có thể lấy đem theo, khi về tự mở lấy được. Trước kia còn một chiếc chìa nữa, nhưng cậu đại úy Ronald Marsh đã làm mất.

- Ông đại úy hay đến đây không?

- Ngày trước cậu ấy sống ở nhà này, nhưng đã bỏ đi ở nơi khác từ cách đây ba năm.

- Tại sao ông ấy không ở đây nữa?

- Tôi không rõ. Chắc do không hợp với ông chủ.

Poirot thăm dò:

- Tôi đoán bà biết nhiều thứ nữa nhưng không muốn nói ra.

Cô thư ký gỡ kính ra đặt xuống bàn, như thể để nhìn anh bạn tôi rõ hơn.

- Thưa ông Poirot, tôi không thích kể lể về người khác.

- Dù sao bà cũng có thể nói cho chúng tôi biết sơ qua về lời đồn đại rằng giữa hai chú cháu nhà

Huân tước có chuyện bất hòa lớn.

- Thật ra chuyện chẳng có gì lớn. Ông đã biết ông chủ tôi rất khó tính.
- Bà có nhận xét riêng gì về ngài Huân tước không?
- Với tôi thì chẳng có chuyện gì. Tôi không bao giờ cãi lại ông chủ và ngài rất tin tôi.
- Còn ông đại úy?

Cậu ấy sống bạt mạng và tiêu tiền như phá, nợ rất nhiều. Ngoài ra có lẽ còn có những mối xung khắc nào đó giữa hai chú cháu, nhưng tôi không biết chính xác. Một lần sau khi hai chú cháu cãi nhau, Huân tước tuyên bố đuổi cháu, không cho ở đây nữa. Chỉ có vậy thôi.

Cô thư ký mím chặt môi như để bảo rằng sẽ không nói thêm gì nữa.

Lúc xuống nhà, Poirot nắm cánh tay tôi, nói :

- Anh đứng lại đã, Hastings. Để tôi xuống nhà với ông thanh tra. Anh quan sát gian sảnh trong lúc tôi và ông thanh tra vào phòng đọc sách, rồi sau đó anh hãy xuống với hai chúng tôi.

Đã từ lâu tôi tập được thói quen không hỏi lại Poirot điều gì mà chỉ làm theo lời anh ta yêu cầu. Tôi đứng trên tầng hai quan sát gian sảnh, trong lúc Poirot cùng thanh tra Japp xuống tầng một, đi về phía phòng đọc sách. Tôi nhìn theo lưng hai người cho đến khi họ vào khuất. Đợi khoảng vài phút xong, tôi xuống thang gác rồi chạy về phía phòng đọc sách.

Thi hài nạn nhân đã được đem đi. Các rèm đã kéo xuống và ngọn đèn chùm được bật sáng. Poirot và thanh tra Japp đứng lại giữa phòng, đưa mắt quan sát xung quanh.

Thanh tra Japp nói :

- Không có gì lạ...

Poirot mỉm cười đáp :

- Không có tàn thuốc lá... không có dấu đế giày trên sàn... không có đôi găng tay phụ nữ để quên... không có cả mùi nước hoa còn vương lại! Tóm lại không có bất cứ thứ gì mà các thám tử thường tìm thấy trong những cuốn tiểu thuyết hình sự.

Tôi thấy đã đến lúc phải báo cáo công việc Poirot giao. Tôi nói:

- Tôi đứng trên kia quan sát, không thấy ai rình theo dõi anh.

Poirot cười, nói đùa:

- Ôi, tưởng anh bạn mắt phải tinh lắm chứ! Anh không nhìn thấy tôi ngậm trên môi một bông hoa hồng hay sao, Hastings?

Tôi ngạc nhiên :

- Một bông hoa hồng?

Thanh tra Japp phá lên cười. Tôi ngờ ngác, không hiểu hai người kia phát rồ về chuyện gì. Hay tôi đã phạm một sơ suất nào chẳng.

Poirot nói tiếp, giọng lúc này có vẻ trách cứ :

- Anh không nhìn thấy sao, Hastings?
- Không! Bởi lúc đó tôi chỉ nhìn thấy lưng hai người, chứ không nhìn thấy mặt.

Poirot vẫn nói, giọng chê trách :

- Đấy đâu phải lý do!

Thanh tra Japp nói:

- Tôi thấy chúng ta không có việc gì để làm trong gian phòng này. Nếu có thể được, tôi muốn gặp lại cô con gái của Huân tước. Sáng nay cô ấy xúc động quá nên tôi chưa hỏi được câu nào.

Ông ta ấn chuông gọi bác quản gia. Khi bác này chạy vào, Japp bảo :

- Bác hỏi tiểu thư Geraldine xem đã có thể cho tôi gặp được chưa?

Bác quản gia đi nhanh ra. Vài phút sau, không phải tiểu thư Geraldine, mà là cô thư ký bước vào, nói:

- Geraldine đang ngủ. Cô ấy bị choáng váng quá mức sau cái chết bi thảm của cha. Tôi cho uống một viên an thần và bây giờ cô ấy đang ngủ rất say. Phải khoảng một hoặc hai tiếng nữa, cô ấy mới tiếp chuyện các ông được.

Thanh tra Japp gật đầu. Cô thư ký nói thêm:

- Nhưng tôi nghĩ rằng, những gì cô ấy có thể trả lời các ông, tôi trả lời thay được.

Poirot hỏi:

- Bà có thể nói gì về bác quản gia?
- Thú thật là tôi không ưa bác ta, nhưng tôi không thể nói tại sao tôi không ưa.

Chúng tôi đã ra gần đến cửa ngoài. Poirot trở về phía cầu thang gác, hỏi:

- Tối hôm qua bà đứng trên đó phải không?
- Vâng, nhưng sao ông hỏi thế?
- Và bà nhìn thấy Huân tước phu nhân Edgware đi vào phòng đọc sách?
- Vâng.
- Bà tin chắc đó là Huân tước phu nhân?
- Tôi làm sao được?
- Đứng trên đó bà không thể nhìn thấy mặt phu nhân mà chỉ thấy sau lưng.

Cô thư ký tự ái, nói:

- Nhưng tôi vẫn nhận ra. Tôi nghe thấy cả tiếng bà ấy nói. Không thể làm được. Đúng bà ấy, bà Jane Wilkinson... một phụ nữ có thể nói là hết sức vô đạo đức.

Rồi cô thư ký quay gót, đi nhanh lên thang gác.

Chương VIII

CÁC KHẢ NĂNG

Thanh tra Japp về rồi, tôi và Poirot ghé vào công viên Regent, ngồi xuống một ghé băng trong chỗ kín đáo và yên tĩnh.

Tôi cười:

- Bây giờ tôi mới hiểu cái bông hoa hồng anh nói đến lúc nãy là để làm gì. Còn lúc đó tôi tưởng anh điên.

Poirot vẫn giữ thái độ nghiêm túc:

- Hastings thân mến, tôi khá khen anh về óc nhận xét. Người quản gia làm anh nghi ngờ vì anh ta có vẻ lạc lõng trong cái tòa nhà cổ kính kia. Mặt khác, cô thư ký Carroil lại quả quyết rằng có nhìn thấy mặt người phụ nữ đến đây đêm qua. Tôi cho rằng điều ấy vô lý. Cô ta chỉ có thể nhìn thấy lưng của người đi về phía phòng đọc sách. Kinh nghiệm giúp tôi đoán trước được kết quả và tôi đã giảng bầy cô ta. Thấy vậy lập tức cô ta thay đổi ngay chiến thuật.

- Nhưng anh phải công nhận điều cô ấy nói chúng ta không thể bác bỏ. Vì chỉ cần nhìn lưng và dáng đi cũng đủ để cô ấy nhận ra đó là ai. Lưng và dáng đi là hai đặc điểm rõ nhất để nhận diện một con người.

- Nhưng đây cũng là hai thứ dễ bắt chước nhất. Tôi đề nghị anh nhớ lại chuyện cách đây mấy ngày, tức là vào buổi tối chúng ta đến rạp xem biểu diễn ấy.

- Của cô Carlotta Adams? Nhưng đây là một nghệ sĩ có biệt tài về bắt chước, chứ người khác đâu làm được như thế.

- Đồng ý. Và cô nghệ sĩ ấy rất có thể bắt chước bà Jane Wilkinson, không chỉ trên sân khấu.

Bỗng một ý nghĩ nảy ra trong óc tôi.

- Poirot, anh thấy có khả năng ấy không?

- Còn tùy.

- Nhưng cô nghệ sĩ Carlotta Adams giết ông Huân tước để làm gì? Thậm chí cô ấy không hề quen biết ông ta.

- Làm sao anh dám khẳng định cô ấy không quen biết ông Huân tước? Rất có thể giữa hai người có mối quan hệ nào đó mà chúng ta chưa biết thì sao? Dù sao giả thuyết của tôi khác giả thuyết của anh.

- Vậy anh đã nghĩ đến một khả năng?

- Đúng thế. Và ngay từ lúc đầu. Tôi nghĩ đến khả năng cô Carlotta Adams có dính líu đến vụ án mạng này.

- Nhưng...

- Khoan, để tôi nói hết. Thế này nhé. Ta hãy xem xét những sự kiện có thể liên quan đến nhau. Bà Jane Wilkinson không hề giấu giếm mối ác cảm với chồng, thậm chí còn nói toạc ra là sẽ giết ông ấy. Điều này không chỉ chúng ta nghe thấy mà cả chị hầu phòng và ông Bryan Martin, thậm chí cả cô nghệ sĩ Carlotta Adams cũng nghe thấy. Và trong buổi tối hôm ấy, mọi người tỏ rõ sự thán phục cô Carlotta Adams bắt chước bà Jane Wilkinson quá giống. Ai là người có động cơ để giết ông Huân tước? Chính là bà vợ ông ấy.

“Bây giờ ta đặt giả thiết một người nào khác muốn giết Huân tước Edgware, y sẽ có một nghi can ai cũng thấy rõ. Vào chính cái ngày bà Jane Wilkinson tuyên bố trong người khó chịu nên không đi đâu, chỉ ở nhà, thì chính là cái ngày kế hoạch kia được thực hiện.

“Thủ phạm cần để người ta nhìn thấy bà Jane Wilkinson đi vào nhà ông Huân tước. Và quả người ta nhìn thấy thật và bà ta không hề chối bà ta là ai. Điều này quá hiển nhiên, hiển nhiên đến mức khó có thể tin nổi.

“Một chi tiết nữa... tôi công nhận là chi tiết nhỏ thôi. Là người đàn bà vào biệt thự phố Regent tối qua mặc đồ đen. Trong khi đó bà Jane Wilkinson cực kỳ ghét màu đen và không bao giờ mặc quần áo màu đó. Điều này chính bà ta nói cho chúng ta biết. Ta thử đặt khả năng người đàn bà đến nhà ông Huân tước tối hôm qua không phải Jane Wilkinson mà là người khác đóng giả bà ta thì phải chăng người đó chính là thủ phạm vụ án mạng?”

“Hoặc một người thứ ba lọt được vào biệt thự và giết ông Huân tước? Trong trường hợp này, thì y đến trước hay sau người đàn bà mà cô Carroll tin rằng đấy là bà Jane Wilkinson? Nếu thủ phạm đến sau, chúng ta cắt nghĩa thế nào về sự có mặt của y?.. Y có thể lợi dụng sự cả tin của người quản gia, vì anh này chưa gặp bà vợ ông Huân tước bao giờ, và lợi dụng cả sự lầm lẫn của cô thư ký Carroll vì cô này chỉ nhìn thấy lưng và dáng đi của y. Còn có khả năng khi người đàn bà được tưởng là bà Jane Wilkinson đến thì trong nhà đã có xác chết rồi, tức là người thứ ba kia đến trước đó và đã gây án...

- Ôi, Poirot, đầu tôi sắp vỡ tung ra mất thôi!

- Đây chỉ mới là chúng ta xem xét các khả năng. Anh hãy coi như khi vào hiệu may đồ, chúng ta mặc thử lần lượt vài bộ để chọn bộ nào thích hợp nhất, chứ có gì đâu?

- Vậy theo anh, ai là người có khả năng gây án?

- Hiện nay chưa thể nói được. Trước hết cần xem ai có lợi trong cái chết của ông Huân tước? Người cháu được hưởng tài sản thừa kế chăng? Nhưng như thế thì dễ dàng quá. Mặc dù cô Carroll khẳng định ông Huân tước không có kẻ thù, nhưng chúng ta không loại trừ khả năng ấy. Một người loại như Huân tước Edgware dễ có nhiều người căm ghét.

- Về điểm này tôi hoàn toàn tán thành anh.

- Và có một điều thành quy luật, là kẻ gây án bao giờ cũng tin rằng mình làm khéo, không ai có thể kết tội y. Anh thử nghĩ xem, Hastings, nếu đến phút chót bà Jane Wilkinson không thay đổi ý kiến

thì rõ ràng bà ấy không có chứng cứ ngoại phạm. Việc bà ấy ở lại khách sạn Savoy tối hôm qua là không thể chứng minh. Người ta sẽ bắt bà ấy, đưa ra xét xử và rất có thể bà ấy sẽ bị kết án... Có một chi tiết làm tôi còn băn khoăn. Việc người ta cố tình làm cho cơ quan điều tra nghi bà ấy là thủ phạm đã quá rõ ràng, nhưng còn cú điện thoại thì sao? Tại sao lại có một người giấu tên gọi điện đến biệt thự phố Chiswick cho bà ấy, rồi sau khi đã tin chắc bà ta đang ở đây dự bữa tiệc bèn cúp máy ngay? Lúc đó khoảng chín rưỡi tối, ngay trước lúc xảy ra vụ án mạng một chút... Mọi chi tiết khác đều chứng tỏ kẻ gây án đã không gọi điện thoại... bởi y bố trí mọi thứ nhằm người ta nghi cho bà Jane Wilkinson. Theo tôi, chúng ta đang đứng trước hai chòm sự kiện khác biệt nhau.

- Chúng không có điểm nào trùng hợp hay sao?
- Không. Cách đây sáu tháng đã có một bức thư bị thủ tiêu. Tại sao người ta thủ tiêu nó? Quá nhiều sự kiện chúng ta chưa cắt nghĩa được. Hẳn giữa chúng phải có mối liên quan. Rồi lại câu chuyện Bryan Martin đến gặp chúng ta kể ra.
- Câu chuyện ông ta kể hoàn toàn không liên quan đến vụ án mạng Huân tước Edgware.
- Đúng là anh chẳng nhìn thấy gì hết, Hastings! Anh không chịu hiểu rằng tất cả những sự kiện ấy diễn ra lúc này xem chừng hết sức rối rắm không ăn nhập gì với nhau hết, nhưng dần dần sẽ sáng tỏ. Tôi cố suy nghĩ nhưng vẫn thấy tối mò mò. Bỗng tôi kêu lên.
- Nhưng như thế quá vô lý. Bà nghệ sĩ Jane Wilkinson rõ ràng là con người rất đáng mến.
- Tôi cũng chưa cho rằng bà ấy là thủ phạm, Hastings. Bà ấy khôn ngoan và tinh tế, không thể là kẻ gây án. Nhưng rất có thể thủ phạm sử dụng bà ta mà bà ta không biết. Bà ta giúp hắn mà không biết mình giúp kẻ phạm tội. Nhưng nếu như thế thì...

Poirot nhú lông mày lại, ngừng câu nói giữa chừng.

- ... thì hôm nay bà ấy sẽ biết và sẽ nhận ra...

Đột nhiên Poirot kêu lên một tiếng khàn đặc.

- Nhanh lên, Hastings! Nhanh lên! Tôi ngu quá đi mất thôi. Gọi taxi mau! Gọi mau lên!

Tôi kinh ngạc. Poirot gọi một chiếc taxi rồi hai chúng tôi ngồi vào xe.

- Anh biết địa chỉ cô ta chứ, Hastings?
- Ai? Cô diễn viên Carlotta ấy à?
- Tất nhiên rồi. Địa chỉ cô ta ở đâu, Hastings?
- Tôi không biết.

Poirot thốt lên một tiếng văng tục.

- Niên giám điện thoại đâu? Không! Chắc chắn trong ấy không có. Ta đến rạp hát hỏi vậy.

Nhưng tại rạp hát, người ta không chịu nói địa chỉ của cô diễn viên hài kịch này. Poirot phải năm nỉ rất khéo, mới moi được ở họ. Carlotta ở một căn hộ trong tòa nhà chung cư gần quảng trường Sloane. Hai chúng tôi lập tức lao đến đó. Poirot tỏ ra hết sức sốt ruột.

- Mong rằng chúng ta không đến muộn quá, Hastings! cầu trời tôi đến đó không muộn quá!
- Sao anh cuống cuống thế? Tôi vẫn chưa hiểu đây, Poirot. Thế nghĩa là sao?
- Nghĩa là tôi đã phải mất quá nhiều thời gian mới hiểu ra vấn đề! Mong rằng hai chúng ta đến đó không quá muộn.

Chương IX

VỤ ÁN MẠNG THỨ HAI

Tôi vẫn chưa đoán ra lý do khiến Poirot cuống quít, nhưng tôi biết rằng anh bận tôi không bao giờ làm việc gì mà không suy tính kỹ lưỡng.

Xe vừa đỗ, Poirot đã lao ra, hấp tấp trả tiền cho tài xế, rồi biến ngay vào trong tòa nhà chung cư. Căn hộ của Carlotta Adams trên tầng hai, chúng tôi nhận ra được do dưới phòng thường trực ở tầng một có dính tấm danh thiếp của cô.

Poirot ba chân bốn cẳng lao lên thang gác, tôi chạy theo. Đến phòng cô, anh bấm chuông. Lát sau cánh cửa mở ra. Người mở là một phụ nữ trung niên búi tóc sau gáy, mắt đỏ hoe, chứng tỏ bà ta mới khóc.

- Cho tôi hỏi tiểu thư Carlotta Adams! -Poirot hỏi ngay.

Người phụ nữ chăm chú nhìn anh bạn tôi.

- Vậy ra các ông chưa biết?

- Biết gì? Có chuyện gì?

Mặt Poirot tái đi, và tôi đoán điều anh bạn tôi nghi ngại xảy ra đã xảy ra rồi.

- Cô chủ tôi chết rồi, - người phụ nữ trung niên đáp. - Chết giữa lúc đang ngủ!

Poirot thất vọng, loạng choạng, phải nắm khung cửa mới khỏi ngã. Anh lẩm bẩm.

- Muộn quá!

Thái độ của Poirot làm người phụ nữ trung niên ngạc nhiên.

- Xin lỗi. Ông là một trong số bè bạn của tiểu thư phải không ạ? Tôi không nhớ đã có lần nào nhìn thấy ông đây.

Không trả lời câu hỏi, Poirot hỏi luôn.

- Bà đã gọi bác sĩ chưa? ông ta nói thế nào?

- Ông ta bảo cô chủ tôi đã dùng một liều thuốc ngủ quá lớn. Thật khủng khiếp. Những thứ thuốc ấy nguy hiểm như thế đấy. Bác sĩ bảo tiểu thư Carlotta đã dùng Véronal.

Anh bạn thám tử của tôi đứng thẳng người lên, nói giọng như ra lệnh.

- Tôi phải vào xem.

Người phụ nữ trung niên tỏ vẻ nghi ngại.

- Tôi không nghĩ...

Poirot phải dùng biện pháp duy nhất có thể lúc này.

- Tôi là thám tử được giao điều tra vụ này. Tôi cần vào xem tiểu thư đã qua đời trong hoàn cảnh thế nào.

Nghe thấy vậy, bà ta ngạc nhiên nhìn hai chúng tôi rồi đứng tránh sang một bên nhường chỗ cho chúng tôi vào. Poirot giải thích cho bà ta hiểu:

- Điều tôi vừa nói với bà là tuyệt đối bí mật. Bà không được nói lại với ai. Cứ để mọi người tin rằng tiểu thư chết do bị ngộ độc. Bà vui lòng cho chúng tôi biết địa chỉ ông bác sĩ.

- Bác sĩ Heath, số nhà 17, phố Carlisle.

- Còn tên bà?

- Bennett... Alice Bennett.

- Theo tôi hiểu bà là người giúp việc cho tiểu thư?

- Vâng, thưa hai ông. Cô chủ đối với tôi rất tốt! Tôi hầu hạ cô chủ từ năm ngoái, khi tiểu thư sang London. Tiểu thư không giống khá nhiều nghệ sĩ khác. Tiểu thư sống rất nghiêm túc.

Tôi hỏi:

- Khi phát hiện tiểu thư Carlotta Adams từ trần, hẳn bà thương xót lắm?

- Vâng đúng thế, thưa ông. Sáng nay, lúc chín rưỡi, như thường lệ, tôi bưng trà vào, thấy cô chủ vẫn nằm yên. Tưởng cô còn ngủ, tôi đặt khay trà lên bàn rồi ra kéo rèm cửa sổ. Một cái vòng bị vướng rất khó mở. Tôi phải giật mạnh một cái và vội quay lại xem có đánh thức cô chủ không. Thế rồi đột nhiên một cảm giác kinh hoàng làm tôi giật mình. Tôi vội bước đến gần, cầm tay cô chủ thì thấy lạnh ngắt. Thế là tôi hét lên.

Bà ta ngừng nói, ôm mặt khóc nức nở.

Poirot nhẹ nhàng an ủi.

- Tôi hiểu nỗi kinh hoàng của bà. Thế tiểu thư Carlotta Adams có hay dùng thuốc ngủ không?

- Thỉnh thoảng, thưa ông. Mỗi khi đau đầu, cô chủ tôi thường uống một viên nhỏ... những viên thuốc để trong một cái lọ. Nhưng theo lời ông bác sĩ thì tối hôm qua cô chủ tôi uống thứ thuốc khác chứ không phải thứ mọi khi.

- Tối hôm qua có khách nào đến chơi không?

- Không. Tối hôm qua cô chủ tôi đi vắng.

- Tiểu thư có nói đi đâu không?

- Không, thưa ông. Cô chủ tôi ra khỏi nhà vào khoảng bảy giờ tối.

- Tiểu thư ăn mặc thế nào?

- Một bộ đồ đen, thưa ông. Cô chủ tôi mặc áo liền váy màu đen và đội mũ cũng màu đen.

- Có đeo trang sức không?

- Chỉ đeo một dây chuyền bằng ngọc trai, thưa ông.

- Và đi găng tay... màu ghi chứ?

- Vâng, thưa ông, cô chủ đi găng tay màu ghi.

- Bây giờ bà cho tôi biết thái độ tiểu thư lúc đi thế nào, vui, buồn hay có vẻ lo lắng gì không?

- Tôi thấy cô chủ đang vui, tự cười một mình.

- Tiểu thư về đến nhà lúc mấy giờ?

- Khoảng sau mười hai giờ đêm một chút.

- Lúc ấy vẻ mặt tiểu thư ra sao? Có giống như lúc đi không?

- Cô chủ có vẻ mệt mỏi lắm, thưa ông.

- Có tỏ vẻ lo lắng gì không?

- Thưa ông, không. Cô chủ còn có vẻ vui là đằng khác, chỉ phàn nàn là mệt quá thôi. Cô chủ định gọi điện thoại đi đâu, nhưng không được. Cô chủ bảo thôi để sáng mai gọi lại.

- Vậy à?

Mắt Poirot bỗng sáng lên vẻ thích thú. Anh tiếp tục hỏi, lúc này giọng điềm tĩnh hơn.

- Bà có nghe thấy tiểu thư gọi điện hỏi muốn gặp ai không?

- Không, thưa ông. Cô chủ chỉ bảo, cho tôi số điện thoại nào ấy rồi chờ. Chắc người trực tổng đài đáp như thường lệ “Xin đợi một lát”. Cô chủ nói “Tốt lắm.” Rồi cô ngáp và nói. “Thôi được, không sao! Tôi không đợi nữa. Buồn ngủ quá rồi”. Cô chủ gác máy rồi cởi quần áo.

- Bà có nhớ tiểu thư gọi đến số điện bao nhiêu không?

- Không, tôi không biết. Tôi chỉ nhớ một thứ, đó là tên tổng đài: “Victoria”. Lúc ấy tôi không chú ý.

- Trước khi ngủ, tiểu thư có ăn hoặc uống gì không?

- Giống như thường lệ, một tách sữa nóng.

- Ai pha?

- Chính tay tôi, thưa ông.

- Suốt cả buổi chiều không có khách nào đến đây à?

- Vâng, thưa ông.

- Còn buổi sáng hôm qua?

- Tôi không nhớ có nhìn thấy ai không. Tiểu thư ăn sáng ngoài phố và ăn bữa phụ buổi chiều cũng ở ngoài. Mãi sáu giờ cô mới về.

- Sữa bà lấy ở đâu? Từ bao giờ? Sữa tiểu thư uống lúc đi ngủ ấy?

- Đây là sữa cửa hàng cho người đem đến vào các buổi sáng. Thằng bé đưa sữa đặt chai sữa bên

ngoài cánh cửa. Thưa ông, tôi tin rằng trong sữa ấy không có gì đặc biệt, vì sáng nay chính tôi đã pha một chút sữa đó vào tách trà của tôi. Theo ông bác sĩ thì cô chủ đã uống thuốc ngủ quá liều lúc lên giường.

Poirot nói:

- Rất có thể tôi làm, nhưng dù sao tôi vẫn phải gặp ông bác sĩ. Bà biết tiểu thư đang gặp chuyện không vui không? Bên Mỹ, người ta sinh hoạt theo kiểu hoàn toàn khác chúng ta ở đây.

- Tôi biết. Tôi có đọc những truyện về bọn gang xtor ở Chicago. Bên ấy nhưng nhúc bọn cướp mà cảnh sát thì không hơn gì cảnh sát bên ta. Cho nên tôi biết bên ấy rất khác.

Thấy có vẻ bà ta sắp kể huyền thuyên các sự kiện xấu xa bên Mỹ, anh bạn thám tử của tôi ngắt lời, lảng đi nhìn xung quanh. Tình cờ anh nhìn thấy một chiếc va li nhỏ đặt trên ghế.

- Tôi hôm qua, lúc ra khỏi nhà, tiểu thư có đem cái va li nhỏ này theo không?

- Buổi sáng cô có mang, nhưng sau bữa ăn nhẹ buổi trưa về nhà, tôi thấy cô chủ không đem theo về. Đến tối tôi mới thấy cô chủ đem nó về.

- Bà cho tôi mở ra xem nhé?

Bà ta đồng ý. Giống như mọi người luôn nghi ngờ, một khi đã hết nghi ngại, bà ta sẵn sàng cho phép mọi thứ. Và bây giờ Poirot muốn làm gì cũng được bà ta bằng lòng.

Chiếc va li nhỏ không khóa. Poirot mở ra.

- Anh nhìn này, Hastings! - Giọng anh bạn tôi đầy xúc động.

Quả là những thứ bên trong đáng cho tôi suy nghĩ.

Trong hộp hóa trang có hai dụng cụ nhỏ dùng để lót vào gót giày giúp người ta cao thêm vài phân. Tôi còn nhìn thấy đôi găng tay màu ghi và một bọc giấy đựng bộ tóc giả màu vàng óng, giống hệt bộ tóc thật của nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson, và giống như của bà ta, bộ tóc cũng rẽ ngôi ở giữa và có những lọn tóc quăn ở sau gáy.

Poirot hỏi tôi:

- Anh còn hồ nghi nữa không?

Anh bạn tôi đóng nắp va li rồi quay về phía người giúp việc:

- Bà biết tối hôm qua tiểu thư ngồi ăn với ai không?

- Không, thưa ông.

- Thế tiểu thư ăn bữa trưa và bữa phụ buổi chiều với ai?

- Bữa phụ buổi chiều thì tôi không biết, nhưng bữa trưa thì cô chủ tôi ăn với tiểu thư Driver.

- Là ai vậy?

- Đây là bạn thân của cô chủ. Tiểu thư Driver làm chủ một hiệu thời trang trên phố Moffatt, phía bên kia phố Bond. Tên đề trên biển ngoài cửa hiệu đó là Genevière.

Poirot ghi địa chỉ đó vào sổ tay, dưới địa chỉ ông bác sĩ.

- Xin được hỏi bà thêm một câu nữa. Bà có nhớ lúc tiểu thư Carlotta Adams về đến nhà buổi tối, tiểu thư có nói và làm những gì đặc biệt không?

Bà ta nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

- Thưa ông, tôi không thấy có gì đặc biệt. Khi tôi hỏi cô chủ có muốn dùng trà không thì cô chủ trả lời đã uống rồi.

- Mà đúng thế. Tiểu thư đã dùng trà ở ngoài rồi. Tiểu thư còn nói gì nữa, bà cố nhớ lại xem.

- Sau đây cô chủ tôi ngồi vào bàn viết thư cho đến khi lại đi nữa.

- Bà biết tiểu thư viết thư cho ai không?

- Cô chủ viết thư cho em gái ở Washington. Cô chủ viết thư đều đặn cho cô ấy mỗi tuần hai lần. Tối hôm qua, viết xong, cho vào phong bì, cô chủ mang luôn theo để tự bỏ vào thùng thư của bưu điện. Nhưng thế nào cô chủ quên bỏ, thành thử phong bì vẫn còn nằm trong xác.

- Bây giờ nó còn trong ấy không?
- Không, thưa ông. Lúc sắp đi ngủ, cô chủ sực nhớ ra bèn bảo tôi đem ra bưu điện bỏ. Tôi dán thêm một cái tem vào rồi bỏ vào thùng thư nhanh để họ sớm đem đi.
- Ra thế... Bưu điện ở xa đây không?
- Ngay chỗ góc phố kia.
- Lúc ra bưu điện, bà có khóa cửa không? •
- Mỗi khi đi gần, tôi chỉ khép thôi.

Anh bạn tôi định nói gì nhưng lại thôi. Bà giúp việc lại ôm mặt khóc nức nở rồi hỏi:

- Hai ông muốn nhìn cô chủ tôi một lần nữa không? Sao có người đẹp đến thế!

Hai chúng tôi đi theo bà giúp việc vào phòng ngủ.

Carlotta Adams nằm thanh thản, trông có vẻ trẻ hơn so với lúc cô biểu diễn ở rạp Savoy hôm trước. Trông cô, người ta có cảm tưởng như một thiếu nữ đang nằm ngủ hồn nhiên.

Poirot chăm chú quan sát nạn nhân, vẻ mặt anh như đang bắn khoăn điều gì.

Lúc xuống thang gác, Poirot bảo tôi:

- Hastings này, tôi vừa thề một câu.

Tôi không cần hỏi cũng biết anh bạn tôi thề điều gì. Chẳng khó khăn gì cũng đoán được.

Lát sau Poirot nói thêm:

- Dù sao tôi cũng thấy nhẹ bồng trong lòng, cất đi được một mối băn khoăn. Thì ra dù có đến sớm hơn tôi cũng không thể cứu được cô ấy, bởi khi tôi biết Huân tước Edgware bị giết thì cô ấy cũng đã chết rồi. Nghĩ thế tôi thấy được an ủi phần nào

Chương X

Jenny Driver

Sau đấy hai chúng tôi đến nhà người bác sĩ theo địa chỉ bà giúp việc cô Carlotta Adams đã cho biết.

Đó là một ông già bé nhỏ, luôn nhúc nhắc, và không có nét tính cách gì đặc biệt. Ông ta có nghe danh Poirot nên khi anh bạn tôi tự giới thiệu, ông ta rất mừng là được gặp anh.

- Vậy thưa ông Poirot, tôi có thể giúp gì ông được đây?
- Sáng nay bác sĩ được mời đến giường hấp hối của tiểu thư Carlotta Adams phải không ạ?
- Đúng thế!... Tôi nghiệp cô gái!... Một diễn viên tài năng xuất chúng... mà chết một cách thảm hại... Tại sao những cô thiếu nữ xinh tươi thế lại cứ liều lĩnh dùng các thứ thuốc an thần thế nhỉ?

- Bác sĩ tin chắc là tiểu thư Adams chết vì thuốc an thần chứ?
- Nếu theo đúng quy tắc nghề nghiệp thì tôi không được phép nói ra điều đó. Dù sao thì cô ấy không hề tiêm chích. Tôi không phát hiện thấy vết tiêm chích nào trên thân thể cô ấy. Có lẽ không phải tôi nào cô ấy cũng dùng Veronal, nhưng thấy rõ là cô ấy có dùng thứ thuốc ngủ rất mạnh đồng thời cũng là ma túy ấy trong thời gian gần đây.

- Căn cứ vào đâu khiến bác sĩ nghĩ thế?
- Vào cái này... Ôi, tôi để lẫn đâu mất rồi?
Ông bác sĩ lục lọi trong chiếc va-li thầy thuốc.
- Đây rồi!
- Ông cho chúng tôi xem một cái xác tay bằng da hoẵng màu đen.
- Tất nhiên cảnh sát sẽ tiến hành điều tra, tôi nghĩ thế cho nên đã lấy thứ này đem cất đi, sợ bà giúp việc đụng vào nó.

Ông lấy trong xác ra một chiếc hộp nhỏ bằng vàng, trên nạm bằng hồng ngọc hai chữ đầu của cô nữ danh hài: C. A. Ông mở hộp ra, bên trong đầy một thứ bột trắng. Ông nói :

- Đây là Veronal. Mời ông đọc dòng chữ bên trong.

Phía bên trong nắp hộp có khắc dòng chữ :

Kỷ niệm của D, cho C. Paris 10 tháng Mười một

Chúc bạn những giấc mơ đẹp.

- Mùng 10 tháng Mười một. - Poirot lẩm bẩm.

- Đúng thế. Hiện giờ là tháng Sáu. Có nghĩa Carlotta Adams bắt đầu dùng thứ thuốc an thần này ít ra cũng đã sáu tháng nay. Đây là chưa kể, trong này không ghi năm nào, rất có thể cô ấy đã dùng được mười tám tháng, hoặc hai năm rưỡi không biết chừng...

Poirot dăm chiêu nhắc lại :

- Paris. D...

- Cái chi tiết đó liệu có giúp ông được chút nào trong việc điều tra không, thưa ông Poirot? Nhân đây xin nói, tôi chưa hỏi ông điều tra vụ này theo danh nghĩa gì? Hẳn ông phải có những lý do chính đáng. Ông muốn xem đây có phải một vụ tự tử không chứ gì? Tôi không dám quả quyết. Và cũng không thể nói gì với ông được. Theo lời bà giúp việc thì tôi hôm qua tiểu thư Adams đang trong trạng thái phấn khởi. Tôi cho đây là một cái chết ngẫu nhiên có lẽ đúng hơn. Chất Veronal rất oái oăm, có khi dùng một liều khá lớn mà không sao, nhưng có khi chỉ dùng một liều nhỏ cũng khiến người ta ngủ mãi mãi, không bao giờ thức dậy. Tôi cho rằng dùng thứ thuốc ngủ này cực kỳ nguy hiểm. Tôi tin rằng cơ quan điều tra sẽ kết luận đây là một cái chết ngẫu nhiên, không cố tình. Rất tiếc là tôi không thể cung

cấp thêm thông tin nào nữa, thưa ông Poirot.

- Bác sĩ cho phép tôi kiểm tra các thứ đựng trong cái xác kia được không?

- Xin mời ông.

Poirot bóc hết cái xác ra bàn. Anh nhắc lên một chiếc khăn tay có thêu ba chữ đầu C.M.A. ở góc, một hộp phấn, một thỏi son môi, tờ giấy bạc một bảng Anh và ít tiền lẻ. chiếc kính trắng gọng vàng và hình dáng rất cổ điển.

Anh bạn tôi ngắm nghía chiếc kính rất kỹ lưỡng.

- Chà! Hôm nay tôi mới biết tiểu thư Carlotta Adams dùng kính trắng đấy. Có lẽ chỉ khi đọc sách báo cô ấy mới đeo. Kính cận rất nặng, hẳn chủ nhân của nó phải cận thị nặng lắm.

- Bác sĩ biết cô Adams có...

- Tôi chưa chữa bệnh cho cô ấy bao giờ. Tôi chỉ được mời đến căn hộ cô ấy mỗi một lần, đó là hôm bà giúp việc bị đứt tay ra quá nhiều máu. Hôm ấy tôi có gặp cô Adams nhưng không thấy cô ấy đeo kính cận.

Poirot cảm ơn ông bác sĩ rồi hai chúng tôi ra khỏi nhà ông ta.

Anh bạn tôi có vẻ rất suy nghĩ.

- Hẳn tôi đi sai đường rồi.

- Anh định nói về chuyện người này đóng giả người khác chứ gì?

- Không phải. Chuyện ấy thì đã được chứng minh.

Tôi muốn nói đến cái chết của nữ diễn viên Carlotta Adams kia. Rõ ràng cô ấy lúc nào cũng có sẵn Veronal, và tối hôm qua, do bị xao động quá nhiều nên khó ngủ, cô ấy bèn lấy một ít uống để ngủ được.

Poirot ngừng bật rồi bỗng vỗ mạnh hai tay, không để ý thấy những người đi đường ngoái cả đầu lại tò mò nhìn anh. Anh nói như tự nói với bản thân :

- Không, không, và không! Bởi tại sao một sự ngẫu nhiên lại xảy ra vào đúng thời điểm thuận lợi như vậy? Không phải ngẫu nhiên, cũng không phải tự tử. Mà chỉ vì có tham dự một phần vào vụ án, Carlotta Adams đã tự nhận cho mình bản án tử hình mà không biết. Hung thủ dùng chất Veronal vì biết cô Adams thỉnh thoảng dùng nó và có cả một hộp đựng đầy thứ thuốc ấy. Nếu quả như vậy thì thủ phạm phải rất thân thiết với Carlotta Adams, biết rõ những thói quen của cô ấy. Vậy anh đoán “D.” là ai, Hastings? Tôi sẵn sàng thưởng rất nhiều tiền cho ai có thể trả lời hộ tôi câu hỏi đó.

Thấy bạn đang đứng dừng lại trên vỉa hè và thái độ đó làm khách bộ hành ngoái nhìn, tôi nói :

- Poirot ạ, ta đi đi chứ, ai lại đứng thế này làm vướng chân mọi người?

- Thế à? Thôi được, ta gọi taxi vậy.

Anh giờ cậy can vẫy một chiếc taxi, rồi bảo tài xế chở hai chúng tôi đến hiệu “Genevière” trên phố Moffatt.

Đây là một hiệu thời trang, bên ngoài tủ kính bày một chiếc mũ phụ nữ hình dáng rất quái đản. Chúng tôi theo cầu thang trang trí diêm dúa lên tầng hai, bước vào giữa cả một không khí sôi động. Và chúng tôi đứng trước một cánh cửa trên có tấm biển đề Genevière. Xin mời vào, không cần gõ cửa. Hai chúng tôi đẩy cửa bước vào một gian phòng chật đầy mũ phụ nữ. Một cô gái tóc vàng dáng đi trịnh trọng tiến về phía chúng tôi, nghi ngại nhìn Poirot.

Poirot hỏi :

- Bà là bà Driver?

- Tôi không biết bà chủ có nhà không. Ông cần gì ạ?

- Cô làm ơn nói với bà Driver là một người bạn cô Carlotta Adams muốn được nói chuyện với bà.

Cô gái tóc vàng chưa kịp thực hiện điều yêu cầu thì tấm rèm nhung được kéo sang một bên và một phụ nữ nhỏ bé, nhanh nhẹn, tóc đỏ xuất hiện.

- Gì đây? - Cô ta hỏi.
- Bà có phải bà Driver không ạ?
- Vâng, tôi đây. Carlotta có chuyện gì đây, thưa ông?
- Vậy bà chưa biết tin buồn?
- Tin gì, thưa ông?
- Tiểu thư Carlotta Adams đã từ trần đêm qua, hình như do uống một liều Veronal quá cao.

Người phụ nữ trẻ tuổi tóc đỏ tròn tròn mắt :

- Ôi, khủng khiếp! Tôi nghiệp Carlotta. Mới hôm qua nó còn tươi vui và tràn trề sức sống.

- Nhưng đây là sự thật, thưa bà Driver. Lúc này là một giờ trưa, nếu bà cho phép, anh bạn tôi và tôi xin mời bà dùng bữa trưa với hai chúng tôi. Chúng tôi muốn xin bà trả lời một số câu hỏi.

Cô ta nhìn Poirot từ đầu đến chân. Thái độ sẵn sàng đối phó của cô Driver khiến tôi nghĩ đến con vẹt sẵn sàng mổ người ta.

Cô cau mặt hỏi :

- Nhưng ông là ai?
- Tôi là Hercule Poirot còn đây là ông bạn của tôi, đại úy Hastings.

Tôi khẽ cúi chào.

Đột nhiên Driver nói :

- Tôi nghe tiếng hai ông rồi. Xin mời đi theo tôi.

Cô ta gọi cô gái tóc vàng lúc nãy.

- Dorothy.

- Dạ?

- Bà Lester sắp đến đây đội thử kiểu mũ “Rose Descartes” bà ta đặt từ trước. Bảo bà ta chịu khó ngồi chơi đợi tôi. Tôi sẽ về ngay. Rồi cô Driver lấy chiếc mũ màu đen, đội lệch sang một bên, mở hộp trang điểm thoa lại mũi, rồi quay sang nói với Poirot :

- Tôi đã sẵn sàng.

Năm phút sau, cả ba chúng tôi đã ngồi trong một hiệu ăn nhỏ trên phố Dover. Poirot gọi lấy rượu và mỗi người nhấp nháp một ly rượu pha. Cô Jenny Driver nói :

- Bây giờ tôi muốn biết đầu đuôi sự việc. Carlotta tội nghiệp ấy đã dính vào một vụ nào phải không?

- Bà cho rằng cô Carlotta Adams có tham dự vào một vụ âm mưu nào hay sao?

- Nhưng ai là người đưa ra những câu hỏi đây? Tôi hay các ông?

Poirot cười :

- Xin lỗi bà. Tôi nghĩ rằng chúng tôi. Theo tôi biết thì bà và cô Carlotta Adams là đôi bạn thân thiết.

- Đúng thế.

- Trước hết tôi phải nói với bà rằng chúng tôi làm việc này chính để bảo vệ thanh danh cho cô Carlotta Adams. Tôi lấy danh dự mà thề như vậy.

Jenny Driver suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu, đáp :

- Tôi tin lời ông. Vậy hai ông muốn hỏi điều gì?

- Hình như hôm qua cô Carlotta có ăn bữa trưa với bà?

- Có.

- Carlotta Adams có kể bà nghe về chương trình của cô ấy tối hôm qua không?

- Nó không nói cụ thể lắm.

- Nhưng cũng thoáng lộ với bà về điều gì chứ?

- Quả nó có kể với tôi về vài dự định của nó. Những dự định mà các ông muốn biết, chắc thế.

Nhưng xin hai ông hiểu cho, nó kể với tôi theo lối tâm sự và đúng ra tôi không có quyền kể lại với người khác.

- Tôi hiểu, thưa bà.
- Tốt nhất là tôi kể cho hai ông nghe theo nhận thức của tôi.
- Cách nào tùy bà.

- Carlotta có vẻ rất hồi hộp, khác hẳn với tính tình của nó mọi khi. Nó không nói rõ mà chỉ bảo nó đã hứa với người ta là giữ tuyệt đối bí mật. Nhưng qua cách nói và thái độ của nó, tôi ngầm hiểu là nó đang dính vào một vụ đánh lừa lớn.

- Đánh lừa?
- Đây là hai chữ chính nó thốt ra. Nó không nói chi tiết, nhưng...

Nói đến đây Jenny Driver chau mày, rồi mới nói tiếp.

- Tính nó xưa nay nghiêm túc, chỉ biết làm nghề. Nhưng vừa rồi hình như nó đã làm một chuyện đánh lừa, chỉ vì bị ai đó đẩy nó vào... Tôi nhắc lại là nó không kể chi tiết mà chỉ do tôi phỏng đoán thế thôi.

- Tôi hiểu. Vậy bà phỏng đoán thế nào, thưa bà?

- Tôi nghĩ rằng... mà gần như tôi tin chắc rằng tôi nghĩ đúng... là nó muốn có tiền. Thật ra nó vẫn có cái tính ấy. Rất coi trọng việc kiếm tiền. Mà việc nó làm lần này có vẻ lại là kiếm một món tiền rất lớn. Tôi đoán thế vì thấy nó rất phấn khởi. Giống như khi người ta đánh đỏi đen với một số tiền khổng lồ và người ta tin chắc sẽ thắng. Điều này khiến tôi lấy làm lạ, vì Carlotta không bao giờ đánh bạc. Dù sao, tôi vẫn cho rằng đây là một vụ kiếm ăn lớn, rất lớn.

- Cô ấy không nói gì thêm nữa với bà?

- Kh...ông. Nhưng nó kể với tôi về những dự định tương lai. Nó tính sẽ đưa em gái nó ở Mỹ về và hai chị em sẽ sang Paris cùng sống với nhau. Nó rất yêu em, em nó là nữ nhạc công nhưng sức khỏe rất kém. Tôi đã kể hết với các ông tất cả những gì tôi biết.

Poirot gật đầu thừa nhận. Anh nói :

- Những điều bà kể phù hợp với giả thuyết của tôi. Tôi tin rằng tiểu thư Carlotta bị lời hứa giữ bí mật trói tay. Tuy nhiên tôi cho rằng phụ nữ rất khó giữ được bí mật tuyệt đối và cô ấy đã lộ ra đôi chút với bạn thân là bà.

Jenny Driver thú thật :

- Quả là tôi đã cố gắng hỏi nó, nhưng nó chỉ cười, bảo đợi khi mọi việc yên ổn nó sẽ kể hết ra cho tôi nghe.

Poirot suy nghĩ một lát rồi hỏi :

- Bà có nghe nói đến Huân tước Edgware bao giờ chưa?
- Cái ông vừa mới bị giết chứ gì?
- Vâng. Bà biết cô Carlotta có quen ông ấy không?
- Tôi không... A khoan đã! Có một lần Carlotta nhắc đến tên ông ấy... với thái độ ghê tởm.
- Ghê tởm?
- Đúng thế. Carlotta bảo ông ta là thứ người độc ác, ích kỷ, chuyên đầu độc cuộc sống người khác. Nó còn bảo ông ta chết đi là một may mắn cho xã hội.

- Cô ấy nói thế với bà khi nào?

- Cách đây khoảng một tháng.

- Nhân hai người nói về chuyện gì?

Jenny Driver cố nhớ lại nhưng không được.

- Tôi không nhớ. Hình như hôm trên báo có nói đến Huân tước Edgware. Hôm đó tôi ngạc nhiên thấy sao bỗng nhiên Carlotta lại độc miệng đến thế đối với một người mà nó không hề quen biết.

Poirot nói :

- Đúng thế.

Rồi anh hỏi tiếp :

- Bà có biết cô Carlotta thường dùng Veronal không?

- Theo tôi thì không có chuyện đó. Carlotta không bao giờ dùng thuốc an thần hay ma túy. Tôi chưa nhìn thấy và cũng chưa bao giờ nghe thấy nó nói đến những thứ đó.

- Đã bao giờ bà nhìn thấy trong xắc tay của cô Carlotta Adams một chiếc hộp nhỏ bằng vàng trên nắp nạm hồng ngọc hai chữ đầu C.A. không?

- Hộp nhỏ bằng vàng? Chưa.

- Bà biết hồi tháng mười một năm ngoái cô Carlotta ở đâu không?

- Để tôi nhớ lại xem... Tháng mười một à? Khoảng cuối tháng nó sang Mỹ, hình như thế. Trước đó nó sống ở Paris.

- Một mình?

- Tất nhiên. Carlotta không phải loại con gái thích những cuộc phiêu lưu tình ái.

- Bây giờ tôi xin hỏi bà một câu quan trọng. Trong cuộc đời cô Carlotta có một người đàn ông nào chứ?

- Theo tôi thì không. Từ khi quen nó, tôi thấy lúc nào nó cũng làm việc và chăm sóc đứa em gái. Nó tự coi nó là chủ gia đình và có trách nhiệm thương yêu, lo lắng cho em. Vì vậy tôi có thể trả lời quả quyết được rằng, không có ai.

Poirot khêu gợi :

- Còn nếu không quả quyết lắm?

- Thì hình như gần đây Carlotta có một mối quan hệ tình cảm nhỏ.

- Ra thế.

- Nhưng xin nhắc lại, tất cả những cái đó chỉ là tôi phỏng đoán. Thời gian gần đây tôi thấy nó có vẻ thay đổi: mơ màng, nhiều lúc đãng trí. Nhưng đấy chỉ là cảm giác cá nhân, rất có thể tôi lầm.

Poirot nói :

- Cảm ơn bà, thưa bà Jenny Driver. Một chi tiết cuối cùng. Cô Carlotta Adams có người bạn nào tên bắt đầu bằng chữ D. không?

- D. à? Theo tôi thì không.

Chương XI

Người phụ nữ ích kỷ xinh đẹp

Tôi cảm thấy anh bạn thám tử của tôi đã biết trước câu trả lời. Tuy nhiên nghe xong, anh lắc đầu buồn bã rồi chìm vào suy nghĩ. Jenny Driver vẫn nghiêng đầu về phía Poirot, khuỷu tay chống xuống bàn.

- Thưa ông Poirot, ông có thể cho tôi biết điều gì không?

- Thưa bà, trước hết cho phép tôi được khen ngợi và cảm ơn bà. Bà đã trả lời hết sức thành thật và thông minh. Bà là một phụ nữ đáng quý. Lúc này tôi chỉ có thể tiết lộ với bà một số sự kiện.

Ngừng một lát, Poirot nói tiếp giọng điềm tĩnh.

- Đêm hôm qua Huân tước Edgware bị ám sát trong phòng đọc sách tại biệt thự riêng của ông. Vào mười giờ tối, một phụ nữ, mà tôi nghi chính là cô Carlotta bạn bà, đã đến đó xưng là Huân tước phu nhân Edgware. Người phụ nữ này đội tóc giả vàng óng và hóa trang giống hệt như Huân tước phu nhân Edgware, mà hẳn bà đã biết chính là nữ nghệ sĩ nổi tiếng Jane Wilkinson. Cô Carlotta, nếu đúng

là cô ấy, chỉ ở lại đây vài phút. Cô ấy rời khỏi nhà Huân tước Edgware vào mười giờ năm phút, nhưng mãi sau mười hai giờ đêm mới về đến nhà. Trước khi lên giường cô ấy uống một liều Veronal cao. Bây giờ thì bà hiểu tại sao tôi lại đưa ra mấy câu hỏi vừa rồi chứ?

Jenny thở một hơi rất dài.

- Vâng, tôi đã hiểu và tôi tin rằng ông có lý, thưa ông Poirot. Người phụ nữ đến biệt thự Huân tước Edgware chính là Carlotta. Hôm qua nó đã mua một chiếc mũ mới.

- Thế ạ?

- Vâng. Nó muốn che đi phần bên trái của khuôn mặt.

"Đến đây tôi thấy cần nói rõ thêm đôi chút, bởi tôi chưa biết cuốn sách này sẽ được đọc giả đọc vào thời điểm nào. Tôi đã nhìn thấy các một mũ liên tiếp thay thế nhau: kiểu "chuông" che gần hết khuôn mặt người đội, khiến khó mà nhận diện được người đó; kiểu "mân" chụp xuống phía trước, che kín vàng trán, kiểu "bibi" đội lệch sang một bên che cả một phần ba khuôn mặt bên trái hoặc bên phải; kiểu "nồi" và vô số kiểu khác nữa. Vào thời điểm tháng sáu năm ấy, khi xảy ra các sự kiện kể trên, kiểu mũ được hâm mộ nhất là kiểu "đĩa" giống như chiếc đĩa sâu lòng dùng để mức xúp lơ ngược và buộc chặt vào một bên tai, để hở toàn bộ phía đầu và mặt bên kia."

Poirot nhận xét:

- Tôi tưởng một mũ hiện giờ là đội lệch sang phía bên phải?

Cô chủ hiệu thời trang gật đầu:

- Đúng thế, nhưng chúng tôi vẫn sản xuất một số chiếc đội lệch sang phía bên trái dành cho những bà những cô nào thích thế. Carlotta chẳng hạn, vì một lý do nào đó lại thích kiểu mũ đội lệch sang bên trái, che phần mặt bên đó?

Tôi chợt nhớ ra là cửa chính vào tòa nhà trên đại lộ Regent Gate được mở sang trái, khiến khách vào nhà được người quản gia nhận diện ngay qua nửa khuôn mặt bên trái. Đồng thời tôi cũng nhớ ra rằng bà nghệ sĩ Jane Wilkinson (điều này tôi nhận xét thấy vào buổi tối hôm trước) có một vết râm nhỏ ở đuôi mắt bên trái.

Tôi nói nhỏ với Poirot về nhận xét của tôi, thấy anh gật đầu tán thành.

- Đúng thế. Anh hoàn toàn có lý, Hastings. Đây chính là lý do Carlotta Adams chọn kiểu mũ kia.

Jenny bỗng ngồi thẳng lên, nói:

- Thưa ông Poirot. Hay ông nghi Carlotta đã... gây ra vụ án đó? Không phải đâu, vì có một lần nó nói với tôi rằng các ông rất có thể tưởng tượng ra rằng...

- Không đâu, tôi không nghi cô ấy, nhưng có điều tôi chưa hiểu là tại sao cô ấy lại đưa ra những nhận xét kia ra với bà? Tôi rất muốn biết vì sao cô Carlotta Adams căm ghét Huân tước Edgware đến mức ấy?

- Tôi không biết, nhưng tôi xin lấy đầu tôi cam đoan Carlotta không giết ông Huân tước. Nó là đứa con gái bản tính tế nhị và giàu tình cảm.

- Hoan hô bà! Bà nói lên rất đúng suy nghĩ của tôi. Trong một vụ án mạng, bản chất tâm lý hung thủ đóng vai trò hết sức quan trọng. Trong vụ án này, chúng ta thấy cách suy luận khoa học có vai trò rất lớn.

- Khoa học?

- Đúng thế. Hung thủ biết rất rõ cần đánh vào khía cạnh tâm lý nào để tác động vào toàn bộ tâm lý người khác.

Jenny nhận xét:

- Hay hung thủ là một bác sĩ?

- Trong số bạn bè cô Carlotta Adams có người nào là bác sĩ không?

Jenny lắc đầu.

- Nếu ở Anh thì không có, bởi nếu có tôi đã biết.
- Xin hỏi thêm một câu: cô Carlotta có đeo kính cận không?
- Không. Nó không bao giờ đeo bất cứ thứ kính nào.
- Còn câu hỏi này nữa: cô Carlotta có quen diễn viên điện ảnh Bryan Martin không?
- Có. Hai đứa quen nhau từ thuở nhỏ, nhưng lớn lên thì rất ít khi gặp nhau. Carlotta cho rằng Bryan lo quá nhiều đến tên tuổi.

Jenny nhìn đồng hồ rồi thốt lên.

- Tôi phải về thôi! Những điều tôi kể có giúp ích gì cho ông không?
- Giúp rất nhiều, thưa bà. Và tôi sẽ còn phải đến gặp bà nhờ giúp đỡ thêm đây.
- Lúc nào tôi cũng xin sẵn sàng, thưa ông Poirot.

Jenny Driver chào chúng tôi mỗi người bằng một

cái bắt tay mạnh mẽ và một nụ cười để lộ ra hai hàm răng trắng bóng. Rồi cô vội vã đi ra.

Poirot nhận xét lúc thanh toán tiền với người hầu bàn:

- Một phụ nữ rất lý thú

Tôi cũng nói:

- Và dễ mến nữa.
- Trò chuyện với một phụ nữ trẻ thông minh quả là dễ chịu.
- Chỉ có điều cô ta hơi khô khan, có lẽ thế. Nghe tin về cái chết của bạn thân mà cô ta không choáng váng như tôi dự đoán.

- Tất nhiên, vì cô Jenny này khác hẳn loại thiếu nữ đa sầu đa cảm, hơi một chút đã đầm đìa nước mắt.

- Qua cuộc trò chuyện vừa rồi anh có thu thập được đủ những thứ anh cần biết không, Poirot?

Poirot lắc đầu:

- Không. Tôi đặt hy vọng nhiều hơn nữa kia., nhưng không được đáp ứng hết. Thí dụ tôi hy vọng tìm ra con người bí hiểm có tên bắt đầu bằng chữ D. Đây là người tặng chiếc hộp bằng vàng cho Carlotta Adams. Rất tiếc Carlotta Adams lại là người kín đáo, giữ kín tình cảm riêng tư. Mặt khác, tôi thấy được rằng hành động “đánh lừa” của cô là do một người tình cô quen biết đã đề xuất ra với cô ấy và nhận trả thù lao một khoản tiền rất lớn. Chính người này nhìn thấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng trong xác của Carlotta và phát hiện ra chất bột đựng trong đó.

- Nhưng bằng cách nào và vào lúc nào hẳn làm được cho Carlotta Adams uống một liều Veronal mạnh đến như vậy?

- Anh nhớ rằng lúc bà giúp việc ra ngoài để bỏ thư, cửa căn hộ của Carlotta Adams chỉ khép chứ không khóa. Tuy nhiên thú thật là tôi không tin nhiều vào khả năng này, vì nó quá ngẫu nhiên. Thôi, ta quay lại vụ án. Còn hai sự kiện nữa cần thẩm tra.

- Sự kiện nào?

- Thứ nhất là cú điện thoại cho tổng đài ở phố Victoria. Có khả năng Carlotta Adams về đến nhà là muốn báo ngay tin vui cho ai đó. Nếu vậy cô ấy ở đâu trong quãng thời gian từ mười giờ năm đến mười hai giờ đêm? Phải chăng cô ấy gặp kẻ chủ mưu vụ cô ấy “đánh lừa” kia, vì cú điện thoại có nhiều khả năng gọi cho một người bạn gái thân thiết.

- Còn sự kiện thứ hai?

- Đó là bức thư cô ấy gửi cho cô em bên Mỹ. Rất có thể, tôi nói rất có thể thôi đây, trong thư cô ấy kể hết mọi chi tiết mà không sợ vi phạm lời hứa, vì nhanh nhất cũng phải sau một tuần lễ bức thư ấy mới đến được tay người nhận.

- Tuyệt vời!

- Nhưng ta không nên đặt quá nhiều hy vọng vào điều này, Hastings. Đây chỉ là chuyện may rủi.

Lúc này ta nên tìm hiểu mặt khác của vụ án.

- Mặt gì?
- Xem tất cả những người được hưởng lợi sau cái chết của Huân tước Edgware.

Tôi nhún vai.

- Ngoài bà vợ và người cháu...

Poirot nói thêm:

- Và người sắp lấy bà vợ góa của ông ta nữa.
- Công tước Merton? Ông ấy đang ở Paris.
- Đúng thế. Nhưng anh công nhận ông ấy được hưởng lợi sau cái chết của Huân tước Edgware chứ? Thêm nữa là những người giúp việc trong nhà: quản gia, các gia nhân đầy tớ... Trong số này có ai uất ức điều gì với chủ không? Tôi nghĩ ta nên gặp lại Jane Wilkinson. Có thể bà ta gợi cho chúng ta được vài ý nào chăng?

Một lần nữa hai chúng tôi lại đến khách sạn Savoy. Jane Wilkinson đứng giữa một lô hộp các tông và giấy trang kim. Rất nhiều áo tang và khăn tang vắt lên các lưng ghế. Về mặt nghiêm nghị, bà nghệ sĩ nổi tiếng đang đội thử một chiếc mũ tang trước tấm gương lớn.

- Chào ông Poirot! Ông chịu khó ngồi tạm chỗ nào một lát. Ellis, chị bỏ các thứ trên ghế hộ tôi để khách có chỗ ngồi.

Poirot nói:

- Trông bà rất đẹp, thưa bà Wilkinson.

Jane Wilkinson vẫn không bỏ vẻ mặt nghiêm nghị.

- Thưa ông Poirot, tôi không có ý định đóng vai một góa phụ đắm lệ, nhưng dù sao vẫn phải tuân thủ các quy tắc về tục lệ... Nhân tiện, báo ông biết, tôi vừa nhận được điện chia buồn hết sức cảm động của công tước Merton.

- Đánh từ Paris?

- Vâng, từ Paris. Bức điện chỉ toàn những lời chia buồn đầy xúc động, nhưng tôi vẫn đọc được ý ngầm của ông ấy đằng sau các dòng chữ.

- Xin chúc mừng phu nhân!

Bà ta chấp hai tay, và tôi bỗng thấy vẻ thiên thần trong sáng hiện lên trên những đường nét của bà. Jane Wilkinson nói:

- Thưa ông Poirot, thú thật tôi vô cùng sung sướng! Chỉ nghe thấy toàn những lời chúc mừng! Mọi trở ngại thế là cứ tự chúng sụp đổ. Trước mặt tôi mở ra một con đường thẳng tắp, tràn đầy hạnh phúc. Tôi hết sức biết ơn Số Phận!

Tôi sững sốt đứng lặng đi. Còn Poirot thì nghiêng người chăm chú nhìn vị nữ chủ nhân.

- Vậy bà cho rằng mọi thứ diễn ra tuyệt vời?

- Đúng thế, đều theo đúng ước muốn của tôi. Gần đây, bao nhiêu lần tôi thầm nghĩ, mong sao ông Huân tước biến đâu mất. Vậy mà bây giờ ông ấy đã chết! Ông bảo không tuyệt vời sao được?

Poirot ho thông cổ họng rồi nói:

- Tôi thì không nhìn cái chết của ông Huân tước theo cách lạc quan như bà được. Ông ấy đã bị một hung thủ ám hại.

- Và ông định hỏi tôi xem ai có thể là hung thủ chứ gì?

- Vâng, quả có thể.

Bà chăm chú nhìn lại Poirot, nói:

- Kẻ nào thì có gì quan trọng? Thủ phạm là ai đi nữa cũng không ảnh hưởng gì đến tôi. Bây giờ thì tôi và ông Công tước có thể đăng hoàng làm lễ thành hôn. Và chúng tôi sẽ tiến hành việc đó sau đây vài tháng...

Poirot cô nhin nhưng không được.

- Tôi biết, thưa phu nhân. Nhưng ngoài chuyện ấy ra, có lúc nào phu nhân tự hỏi xem ai có thể là kẻ giết ông Huân tước không?

- Quả thật là không!

Và Jane Wilkinson ngạc nhiên thấy Poirot lại đặt câu hỏi như thế ra với bà.

- Nhưng bà cũng muốn biết kẻ nào là hung thủ chứ?

- Thú thật, tôi không quan tâm đến chuyện ấy.

Tôi tin cảnh sát sẽ điều tra ra. Các thanh tra ở sở Cảnh sát London rất giỏi, phải không thưa ông?

- Tôi cũng nghe nói như vậy. Ngay bản thân tôi, cũng được giao nhiệm vụ đi tìm hung thủ.

- Thật thế ư? Đúng là buồn cười.

- Tại sao bà bảo buồn cười?

- Tôi không biết.

Nữ nghệ sĩ nổi tiếng Jane Wilkinson đưa mắt nhìn sang đồng quần áo tang. Mặc lên người tấm áo mằng tô bằng xa tanh, bà ta nhìn vào gương ngắm nghía.

- Việc tôi được giao ấy không làm bà thấy phiền lòng chứ?

- Hoàn toàn không. Trái lại tôi còn rất mừng ông thành công và tìm ra hung thủ ấy chứ.

- Thưa bà Jane Wilkinson, bà chỉ ông thôi chưa đủ, tôi còn muốn bà cho tôi biết ý kiến.

- Ý kiến? Nhưng về gì chứ?

- Về ai có thể là hung thủ giết ông Huân tước?

- Tôi không có bất cứ một ý kiến nào về chuyện ấy hết.

Jane Wilkinson xoay người trước tấm gương lớn, tay cầm thêm chiếc gương nhỏ, tiếp tục tự ngắm bản thân.

Poirot thấy cần nói kiên quyết hơn:

- Theo bà thì ai giết ông Huân tước?

Lần này anh bạn tôi đánh trúng. Bà nghệ sĩ giật bắn người rồi quay sang phía anh.

- Rõ ràng là Geraldine rồi.

- Geraldine? Là ai?

Nhưng Jane Wilkinson đã chú ý sang thứ khác rồi.

- Ellis chị kéo chỗ vai áo bên phải lên một chút...

Được rồi. Geraldine là con gái đời vợ trước của ông Huân tước. Không, Ellis, chỉ vai áo bên phải thôi... Thế!... Được rồi... Đấy, như thế có phải đẹp hơn không. Ông đi đấy à, ông Poirot? Tôi rất biết ơn về những gì ông đã làm để thuyết phục ông chồng đã quá cố của tôi đồng ý ly hôn, mặc dù đến nay thì chuyện ly hôn không còn cần nữa. Tôi rất khâm phục tài ngoại giao của ông.

Sau này tôi chỉ gặp lại bà nghệ sĩ Jane Wilkinson có hai lần, một là hôm tôi đi xem rạp hát, hai là trong một bữa ăn trưa, tình cờ tôi lại ngồi đối diện với bà ta. Nhưng mỗi khi nhớ đến bà, là hiện lên cái hình ảnh in đậm nhất trong trí óc tôi hôm đó: bà ta ở giữa một đồng áo tang, loay hoay thử xem bộ nào hợp nhất, bộ nào làm bà ta nổi nhất. Jane Wilkinson mãi việc ăn mặc đến nỗi mỗi khi anh bạn thám tử Poirot của tôi hỏi, bà ta chỉ trả lời qua quýt để còn tiếp tục công việc ăn mặc. Hôm đó, lúc hai chúng tôi ra đến ngoài phố, Poirot thốt lên:

- Quá giỏi!

Chương XII

Cô con gái Huân tước Edgware

- Gì thế này, Hastings? Một bức thư từ âm phủ gửi đến à?

Anh bóc, lấy thư ra đưa tôi.

Trên đầu trang ghi địa chỉ 17 đại lộ Regent Gate. Thoạt nhìn thấy nét chữ viết rất đẹp, nhưng nhìn kỹ thì thấy rất khó đọc. Nhưng rồi tôi cũng đọc được:

Thưa ông kính mến,

Tôi được tin ông đã đến nhà tôi sáng nay, cùng với một thanh tra cảnh sát. Tôi xin lỗi đã không tiếp ông được. Nếu không thấy phiền, chiều nay xin ông dành cho tôi gặp ít phút. Vào giờ nào tùy ông quyết định.

Trân trọng.

GERALDINE MARSH

Tôi thốt lên:

- Lạ thật. Cô ta muốn gặp làm gì?

- Anh hỏi tôi đấy à? Anh chẳng lịch sự chút nào.

Poirot có cái kiểu đùa rất không hợp thời, vào những lúc không khí căng thẳng nhất. Rồi anh nói:

- Nhân tiện ta đến đó ngay bây giờ, được không, Hastings?

Cách quy kết vội vã, thiếu suy nghĩ của bà Jane Wilkinson càng ngày tôi càng thấy vô lý. Phải là người suy nghĩ không bình thường mới có thể nghi cô Geraldine Marsh là hung thủ giết cha cô.

Tôi thổ lộ suy nghĩ đó với Poirot.

- Vấn đề là ở khối óc, anh bạn ạ. Anh bảo Jane Wilkinson có khối óc của loài chim... Tuy nhiên anh thử quan sát loài chim xem, chúng thực hiện tuyệt vời chức năng sinh tồn của chúng. Nữ nghệ sĩ xinh đẹp Jane Wilkinson dốt về lịch sử, địa lý, không biết đến các nhà văn cổ điển. Cái tên Lão Tử chỉ gọi lên trong óc bà ta một con chó bông nòi Bắc Kinh trong cuộc triển lãm chó. Còn Molière thì làm bà ta cho là tên một hiệu may. Nhưng trong việc chọn quần áo, việc kiếm một ông chồng giàu có, hoặc việc thỏa mãn những lợi ích cá nhân thì bà ta là bậc thầy. Tôi không coi ra gì ý kiến một triết gia về hung thủ đã giết Huân tước Edgware, nhưng ý kiến của bà Jane Wilkinson thì tôi lại thấy cần chú ý bởi cách suy nghĩ của bà ta dựa trên lợi ích vật chất, trên tâm lý thấp kém nhất của bản chất con người.

- Có thể anh có lý.

Poirot nói tiếp:

- Đến nơi rồi. Tôi nóng lòng muốn biết tiểu thư Geraldine muốn nói gì với chúng ta đây.

Tôi muốn trêu anh một chút:

- Chỉ là cô Geraldine ấy muốn gặp mặt con người độc nhất vô nhị trên thế giới đây thôi.

Poirot vừa bấm chuông ngoài cổng vừa lạnh lùng đáp:

- Rất có thể là như thế.

Người quản gia ra mở cổng rồi dẫn hai chúng tôi lên phòng tiếp khách lớn ở tầng hai. Vài phút sau, Geraldine bước vào.

Đó là một thiếu nữ cao, mảnh mai, cặp mắt đen và sâu, lần này gây ấn tượng đối với tôi còn mạnh hơn lần trước. Tuy tuổi còn trẻ nhưng cô đã có vẻ nghiêm trang và chín chắn.

- Ông rất tốt đã đáp ứng ngay đề nghị của tôi, thưa ông Poirot. Tôi vô cùng lấy làm tiếc sáng nay không được gặp ông.

- Tiểu thư còn ngủ phải không?

- Vâng. Cô Carroll, thư ký của cha tôi, yêu cầu tôi phải nằm nghỉ. Cô ấy rất tốt bụng.

Tôi cảm thấy giọng nói của Geraldine không phản ánh đúng ý nghĩ thật trong lòng cô.

Poirot hỏi:

- Tôi có thể giúp gì tiểu thư?

Geraldine ngập ngừng một chút.

- Chiều hôm qua, trước lúc xảy ra vụ án, ông có đến gặp cha tôi phải không ạ?

- Đúng thế, thưa tiểu thư.

- Để làm gì vậy? Hay cha tôi mời ông đến?

Poirot im lặng, hần anh bạn tôi chưa nghĩ ra có

nên trả lời hay không. Bây giờ nhớ lại thì tôi nghi thái độ đó của Poirot chính nhằm thúc đẩy cô gái kia nói.

- Thưa ông Poirot, hay cha tôi linh cảm thấy chuyện gì và cha tôi lo sợ? Cha tôi lo lắng chuyện gì vậy? Cha tôi nói gì với ông? Xin ông cho tôi biết những điều đó.

Vẻ lạnh lùng ban đầu của Geraldine đột nhiên biến mất. Cô dướn người về phía trước, hai bàn tay nắm chặt vẻ nóng lòng chờ đợi câu trả lời.

Cuối cùng Poirot lên tiếng:

- Nội dung cuộc trao đổi giữa cha tiểu thư và tôi là riêng tư, chỉ giữa hai người, nên tôi không thể kể ra được.

Mắt anh bạn tôi vẫn không rời mắt cô gái.

- Nếu vậy, hần nội dung trao đổi ấy liên quan đến nội bộ gia đình tôi. Ôi, ông im lặng khiến tôi rất khổ tâm, thưa ông Poirot. Tôi rất muốn biết để còn liệu cách xử sự. Tôi van ông. Ông hãy cho tôi biết.

Poirot giả vờ như rất bối rối. Anh lắc đầu.

- Thưa ông Poirot, tôi là con và tôi cần biết cha tôi lo sợ ai, lo sợ cái gì?

Poirot dịu dàng hỏi:

- Tiểu thư yêu ông Huân tước lắm phải không?

Cô gái bật lùi lại, như vừa bị ai giáng một đòn.

- Ông hỏi tôi có yêu cha tôi không ấy ạ?... Tôi... tôi...

Đột nhiên cô mất tự chủ, phá lên cười, một cái cười gần như của kẻ điên dại.

Cánh cửa bật mở và cô thư ký Carroll bước vào.

- Kia, Geraldine! Cô đã cấm cháu không được cười kiểu như thế kia mà? Im ngay! Im ngay lập tức!

Giọng quyền uy của cô thư ký đã có tác dụng. Geraldine trấn tĩnh lại được, lau nước mắt rồi thẳng người dậy, hạ giọng nói khẽ:

- Cháu xin lỗi. Cháu có bao giờ cười như thế đâu? Vừa rồi do cháu mất tự chủ đấy thôi.

Ngồi thẳng lưng trong ghế xa lông, Geraldine không nhìn ai. Cô chưa chát nói:

- Tại ông ấy lại hỏi cháu có yêu cha cháu không?

Ngừng một chút, Geraldine nói tiếp:

- Nghe câu hỏi ấy, cháu thấy không biết nên trả lời thật hay nói dối. Tất nhiên cháu cần nói thật. Không, tôi không yêu cha tôi. Thậm chí tôi còn căm ghét cha tôi.

- Kia, Geraldine!

- Tại sao phải giấu giếm? Cô không phải căm ghét cha cháu vì cô không có lý do gì để ông ấy muốn gạt cô ra. Cô là một trong những người bên ngoài tầm ngắm của ông ấy. Cô coi ông ấy là ông chủ, trả lương cho cô đều đặn và hậu hĩ. Những cơn thịnh nộ và những lời đe nẹt hung hãn của ông ấy không làm cô quan tâm. Cháu thừa biết trong bụng cô nghĩ gì rồi. “Mỗi người mỗi tính, mỗi người có một nỗi đau riêng”. Cô là người phụ nữ có nghị lực và mạnh mẽ. Hơn nữa, cô muốn lúc nào ra khỏi cái nhà này cũng được, không ai ngăn cản cô, trong khi cháu thì muốn ra cũng không được.

- Geraldine! Cô thấy cháu không cần phải kể chi tiết ra như thế. Mỗi bất hòa giữa cháu và cha cháu ai chẳng biết, cho nên càng ít nhắc đến càng tốt.

Geraldine quay lưng lại cô thư ký, hướng về phía Poirot:

- Thừa ông Poirot, đúng là tôi căm ghét cha tôi! Cái chết của ông ấy khiến tôi được giải thoát, tôi không còn bị phụ thuộc. Tôi không quan tâm đến việc tìm ra hung thủ. Chắc chắn hẳn phải có những lý do mạnh mẽ để tiến hành vụ án mạng kia.

Poirot nói:

- Thừa tiểu thư Geraldine, tôi thấy thái độ của tiểu thư có phần... nguy hiểm đấy.
- Nhưng nếu tìm ra hung thủ thì có làm cha tôi sống lại không?
- Không, tất nhiên. Nhưng sẽ ngăn được cái chết của nhiều người vô tội khác.
- Tôi chưa hiểu rõ lắm.
- Nếu hung thủ trong vụ án này không bị phát hiện và trừng trị, hẳn rất có thể gây ra những vụ án khác.
- Tôi không tin... ít ra cũng không tin một người có trí óc bình thường lại nghĩ và làm như thế.
- Có nghĩa theo cô thì hung thủ phải là một kẻ mắc bệnh tâm thần? Cô làm rồi. Kẻ giết người lần đầu thường phải trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng dữ dội và kéo rất dài. Thế rồi vì sợ bị phát hiện, hẳn lại gây một án mạng thứ hai, lần này dễ dàng hơn, rồi đến án mạng thứ ba. Chẳng bao lâu, biến thành thói quen. Thậm chí hẳn coi giết người là trò giải trí, một cái thú.

Geraldine ôm mặt.

- Khủng khiếp quá!.. Nhưng ông nói không đúng!
- Thế nếu tôi nói cho cô biết rằng tên hung thủ do muốn thoát khỏi cái án tử hình đã gây thêm một vụ án mạng thứ hai thì sao?

Cô thư ký Carroll kêu lên:

- Ông nói gì vậy, ông Poirot? Lại mới có một vụ án mạng nữa à? Ở đâu? Nạn nhân là ai?

Poirot lắc đầu.

- Xin lỗi, tôi chỉ định nói thí dụ thế thôi.
- Vậy mà tôi đã tưởng... Geraldine, cô hy vọng cháu sẽ thôi không nói những điều thiếu suy nghĩ như lúc nãy nữa.

Poirot nói với cô thư ký:

- Tôi thấy là tiểu thư đồng ý với tôi, thừa tiểu thư Carroll.
- Tôi chỉ không tán thành án tử hình thôi còn mọi thứ khác ông nói tôi đều tán thành. Xã hội cần được bảo đảm an ninh.

Geraldine đứng dậy, hất làn tóc ra sau gáy.

- Xin lỗi, vừa rồi ông cho tôi là một con điên. Thừa ông Poirot, vậy ông vẫn từ chối không cho tôi biết cha tôi mời ông đến gặp để làm gì ạ?

Cô thư ký Carroll sững sốt hỏi:

- Huân tước mời ông Poirot đến gặp?
- Tiểu thư hiểu sai câu tôi nói, thừa tiểu thư

Geraldine. Tôi đâu bảo tôi từ chối không trả lời câu tiểu thư hỏi. Tôi chỉ nghĩ xem câu chuyện giữa cha tiểu thư và tôi mang tính tâm sự riêng tư đến mức nào. Mà không phải ông Huân tước mời tôi đến, mà chính tôi xin được gặp ngài, do một khách hàng phụ nữ nhờ tôi đến gặp... Người khách đó chính là Huân tước phu nhân, bà Jane Wilkinson.

- Ôi, tôi hiểu.

Mặt Geraldine lộ ra một vẻ rất lạ. Thoạt đầu tôi nghĩ đó là sự thất vọng, nhưng sau đó tôi thấy đây là sự nhẹ bồng trong lòng.

Geraldine chậm rãi nói:

- Tôi ngốc quá. Cứ đinh ninh cha tôi linh cảm thấy một nỗi đe dọa nào đối với ông ấy.

Cô thư ký Carroll nói:

- Thừa ông Poirot, ông có biết vừa rồi ông đã làm tôi sững sốt không, khi ông nói cứ như người đàn bà kia đã gây một vụ án mạng thứ hai?

Poirot không trả lời câu hỏi, mà quay sang Geraldine:

- Tiểu thư có cho rằng bà Jane Wilkinson là hung thủ không?

- Không, tôi không tin là như thế. Tôi cho rằng bà ta không có gan làm chuyện ấy. Bà ta quá... nói thế nào nhỉ... quá hời hợt, nông cạn.

Cô Carroll nói chen vào:

- Tôi thì cho rằng, ngoài bà ta ra không còn ai khác.

Geraldine nói:

- Chưa nhất thiết đã là bà ta. Rất có thể bà ta đến đây để nói một câu nào đó với cha tôi rồi ra ngay. Hung thủ hẳn phải là một kẻ mất trí, hẳn có thể vào sau đó.

Cô thư ký Carroll nói:

- Tất cả các hung thủ đều là những kẻ mắc bệnh, do bị rối loạn các tuyến nội tiết.

Đúng lúc đó một người đàn ông trẻ tuổi bước vào. Anh ta đứng sững lại, ngơ ngác.

- Xin lỗi. Tôi không biết nhà có khách.

Geraldine giới thiệu, giọng lạnh lùng như cái máy:

- Thừa ông Poirot, đây là anh họ tôi, ông Ronald Edgware. Anh vào đi, anh không làm phiền ai đâu.

- Em nói thật đấy chứ? Chào ông Poirot. Bộ óc siêu đẳng của ông làm sáng tỏ được gì cho sự bí mật đang bao trùm lên gia đình chúng tôi chưa?

Tôi đang cố nhớ lại xem đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu, khuôn mặt tròn và đỏ ửng, đã xuất hiện hai cái túi nhỏ bên dưới mắt với hàng rìa mép cắt ngắn ở giữa nhưng để dài hai bên miệng.

Thôi đúng rồi! Chính là anh chàng tháp tùng nữ diễn viên Carlotta Adams buổi tối hôm bà Jane Wilkinson mời Poirot và tôi lên ăn tối trong phòng bà ta tại khách sạn Savoy

- Đại úy Marsh... nay là Huân tước Ronald Edgware.

Chương XIII

NGƯỜI CHÁU

Vị tân huân tước trẻ trung này có cặp mắt rất tinh. Anh ta nhận ra nỗi ngạc nhiên của tôi. Anh ta thân mật nói:

- Thì ra ông cũng có mặt ở đây. Bữa ăn tối trong phòng khách sạn của bà Jane Wilkinson... Hôm ấy tôi hơi quá chén phải không nhỉ? Tôi hy vọng mọi người không chú ý nhiều đến điều đó của tôi.

Poirot chào Geraldine và cô thư ký Carroll rồi xin cáo lui. Ronald nói:

- Tôi xin tiễn hai ông.

Rồi anh ta đi trước ra cầu thang, vẫn huyền thuyên.

- Cuộc sống quả là lạ! Mới hôm qua còn bị tống ra cửa nhưng hôm nay lại được coi là chủ nhân của tòa nhà. Ba năm trước đây, chú tôi đã đuổi tôi ra khỏi cái nhà này, chắc ông biết chuyện ấy rồi, thưa ông Poirot?

Y cười gằn rồi mở cửa phòng ăn, nói:

- Mời hai ông dùng thứ gì đó rồi hãy đi.

Poirot từ chối. Tôi cũng vậy. Tuy nhiên chàng trai tự pha một ly rượu cốc tay rồi trở nên đa cảm:

- Tôi uống chúc sức khỏe hung thủ của chú tôi. Chỉ trong vòng một đêm mà vị trí của tôi hoàn toàn thay đổi, từ dưới đáy thấp hèn lên tới đỉnh vinh quang. Mới hôm qua không một xu dính túi, vậy

mà hôm nay tôi giàu có xiết bao.

Anh ta uống một hơi cạn, rồi thay đổi giọng điệu, nói với Poirot:

- Thôi, không tán dóc nữa. Thưa ông Poirot, ông đến đây có việc gì vậy? Cách đây bốn ngày, thím Jane tôi đã tuyên bố bằng giọng đầy kịch tính: “Ai sẽ giải thoát cho tôi khỏi tên bạo chúa ấy đây?” Vậy mà liền sau đấy bà ta được giải thoát. Tôi hy vọng ông không góp phần vào sự kiện ấy chút nào chứ? Quả là một đầu đề giật gân cho một bài báo: “Poirot, nhà thám tử lừng danh đồng thời là kẻ sát nhân!”

Poirot cười.

- Trưa nay tôi đến đây để đáp lại lời yêu cầu của tiểu thư Geraldine Marsh.

- Khá khen ông kín đáo. Ông vẫn chưa trả lời câu tôi hỏi. Thật ra ông làm gì ở tòa nhà này? Vì một nguyên nhân mà tôi không biết, ông quan tâm đến cái chết của ông chú tôi.

- Tôi luôn luôn quan tâm đến các tội ác, thưa Huân tước.

- Mặc dù ông không gây án. Là người khôn ngoan tuyệt vời, chắc ông phải dạy thím Jane cách thức giữ mình. Xin lỗi tôi đã gọi bà ta bằng cái chức danh ấy. Tôi thấy thú được gọi bà ta như thế. Ông có nhận thấy vẻ hoảng hốt trên mặt bà ta khi nghe tôi nói lên cái câu lúc nãy trong buổi tối hôm nọ không? Hiện bà ta vẫn chưa biết thằng cha này là ai.

- Ông tin như thế?

- Tất nhiên. Vì tôi bị chú tôi tống cổ ra khỏi nhà từ trước khi bà ấy đến đây ba tháng.

Về đùa giỡn biến mất trên mặt Ronald Marsh nhưng anh ta vẫn tiếp tục nói bằng giọng đùa giỡn:

- Bà thím tôi đẹp đấy chứ, chỉ phải cái trí thông minh thì quá tồi. Bà ta chuyên sử dụng những thủ pháp quá đơn giản, thô sơ. Ông nhận thấy thế không?

Poirot nhún vai:

- Có thể.

Ronald ngạc nhiên nhìn anh bạn thám tử của tôi:

- Ông cho bà Jane Wilkinson là vô tội ư? Vậy là bà ta đã che mắt được ông rồi.

Poirot bình thản nói:

- Xưa nay tôi luôn cảm phục hai thứ, một là nhan sắc phụ nữ và hai là chứng cứ.

Ronald Edgware nhắc lại vẻ kinh ngạc:

- Chứng cứ?

- Có lẽ ông chưa biết tối hôm qua bà Jane Wilkinson dự bữa tiệc ở phố Chiswick, vào đúng lúc mà người ta khẳng định bà có mặt ở đây.

Ronald buột miệng thốt lên một tiếng chửi thề.

- Thì gây án xong bà ta lại đến tiếp tục dự tiệc! Đàn bà là như vậy! Lúc sáu giờ bà ta còn kêu khó chịu trong người đến nỗi không thể đứng vững và thề không thứ gì có thể bắt bà ta đến dự bữa tiệc kia. Vậy mà chỉ mười phút sau bà ta đã thay đổi ý kiến. Trong việc điều tra một vụ án mạng, không nên căn cứ vào những gì một phụ nữ bảo sẽ làm; chính vì tin như thế cho nên bao nhiêu kế hoạch soạn thảo chu đáo nhất đã thất bại thảm hại. Nhất là ông đừng làm tưởng tôi nói những lời vừa qua tức là tự tố cáo mình chính là hung thủ... Đúng là ông đang nghĩ như thế đấy, tôi có tài đọc được nghĩ diễn ra trong đầu óc người khác. Kẻ đáng nghi đầu tiên là ai? Tất nhiên là thằng cháu vô công rồi nghề rồi, ông nghĩ như thế chứ gì?

Anh ta ngửa người ta lưng ghé nệm, cười vang:

- Ông Poirot ạ, lúc này tôi đang gìn giữ cho bộ não của ông đấy. Không cần phải dò hỏi ông rằng người ta có nhìn thấy tôi lảng vảng ở đây không, vào cái lúc mà bà thím tôi khẳng định một cách dữ dội rằng bà ta sẽ không đi đâu ra khỏi nhà tối nay... Lúc ấy tôi có ở đây, thưa ông Poirot. Khi đó ông sẽ suy nghĩ, phải chăng đứa cháu trời đánh kia có đến nhà ông chú tối hôm qua, giả dạng làm một phụ

nữ với bộ tóc vàng giả và chiếc mũ thời trang của Paris?

Có vẻ hết sức thích thú được đùa giỡn thoải mái, Ronald Edgware vẫn chăm chú nhìn hai chúng tôi. Poirot nghiêng đầu quan sát anh ta, còn tôi thì lúng túng, không biết xử sự ra sao.

- Xin nói thêm rằng tôi còn có cả động cơ kia đây, và tôi xin tặng ông một thông tin cực kỳ quan trọng. Sáng hôm qua, tôi đến thăm ông chú tôi. Để làm gì ư? Để xin tiền! Đúng thế, nói để các ông nở mũi. Nhưng ông chú keo kiệt của tôi từ chối. Thế là tôi bỏ đi rất bức. Rồi ngay buổi tối thì chú tôi bị giết!

Ronald ngừng lại một chút. Poirot vẫn im lặng.

- Thưa ông Poirot, tôi rất hân hạnh được ông chú ý. Đại úy Hastings thì tưởng tôi là hồn ma. Ông đừng ngại, ông bạn! Đây đâu phải rạp hát và chuyện đang xảy ra đâu phải do diễn viên đóng. Chúng ta vẫn cho rằng thằng cháu hư hỏng tìm cách đồ vấy tội lên đầu bà thím bị hấn ghét cay ghét đắng. Thằng cháu trước kia nổi tiếng là chuyên đóng các vai đàn bà con gái, nay đã cố gắng vượt bậc và khôi phục lại được tài năng đóng kịch xưa kia. Hấn đã giả giọng đàn bà để đóng vai Huân tước phu nhân Edgware, rồi lả lướt bước chân ngay trước mặt người quản gia mà không làm người này mảy may nghi ngờ. Rồi ông chú của tôi kêu lên trù mến “Jane!” còn tôi thì lấy giọng bà thím cũng đáp lại, âu yếm “George!” Tôi bèn lấy vẻ thăm thiết đưa hai tay ôm lấy cổ ông chú đồng thời ấn luôn lưỡi dao vào gáy ông ta. Xong việc, thằng diễn viên đại tài là tôi, trong vai Huân tước phu nhân, lập tức đi ra rồi về nhà ngủ một giấc sau một ngày bận rộn liên tục.

Y phá lên cười rồi tự rót cho mình thêm một ly whisky pha soda.

- Mọi thứ diễn ra trôi chảy không tưởng tượng nổi, đúng không nào? Nhưng khôn nổi câu chuyện kia lại có một chỗ khiến chúng ta thất vọng. Đó là vương phải cái vấn đề ngoại phạm.

Ronald nốc cạn ly rượu.

- Khi đọc tiểu thuyết hình sự, thứ khiến tôi bị cuốn hút nhất là các kiểu ngoại phạm. Để chứng minh tình trạng ngoại phạm của tôi, tôi xin cung cấp ba nhân chứng, cả ba đều gốc Do Thái, cụ thể là: hai ông bà Dortheimer và cô con gái họ, cả ba đều cực kỳ giàu có và đều yêu thích âm nhạc. Họ thuê dài hạn một buồng khán giả trong nhà hát nhạc kịch phố Covent Garden. Và họ thường xuyên mời các chàng trai có triển vọng về nghệ thuật. Tôi là một đứa trong đám trai trẻ ấy... tôi lại được mọi người hết sức ưa thích... Tôi có thích nhạc kịch không ấy à? Thú thật là không. Nhưng tôi đánh giá rất cao một bữa ăn tối ở phố Quảng trường Grosvenor, trước khi vào rạp xem, rồi một bữa ăn nhẹ ban đêm tuyệt ngon ở một hiệu nào đấy sau khi tan rạp. Ngay cả khi tôi phải nhảy với bà Rachel Dortheimer. Vào đúng lúc người ta giết ông chú tôi thì tôi còn đang ba hoa vào cái tai đeo kim cương của bà Rachel tóc đen mắt đen, tại buồng khán giả trong nhà hát phố Covent Garden. Bây giờ thì ông hiểu tại sao tôi dám nói lảng nhảng như vừa rồi chứ?

Anh ta lại bật ngửa ra lưng ghé nệm.

- Hy vọng tôi nói lung tung không làm ông phiền lòng vì tiếc thời gian chứ? ông muốn hỏi thêm gì về vụ án này không?

Poirot nói:

- Ông yên tâm là ông không hề làm tôi phiền lòng. Và vì thấy ông dễ tính, tôi xin mạnh dạn hỏi ông một câu nhỏ.

- Rất sẵn sàng nghe.

- Ông quen cô Carlotta Aciams được bao lâu rồi?

Rõ ràng Ronald không ngờ có câu hỏi đó. Y ngồi

thẳng người dậy và nét mặt y hoàn toàn biến đổi.

- Ông hỏi làm cái con khỉ gì kia chứ? Chuyện ấy thì liên quan gì đến vụ án mạng?

- Chỉ do tôi tò mò thôi.

- Carlotta Adams? Khoan đã! Tôi quen cô ấy mới được khoảng một năm... Khi cô ấy sang London biểu diễn mùa sân khấu năm ngoái.

- Ông biết rõ cô ấy chứ?
- Tương đối. Carlotta sống rất ý tứ và kín đáo, không bao giờ thân mật hoặc suồng sã với ai.
- Ông yêu cô ấy chứ?

Ronald chăm chú nhìn anh bạn thám tử của tôi.

- Tôi rất muốn biết tại sao ông quan tâm đến cô ấy? Phải chăng vì tôi tháp tùng cô ấy buổi tối hôm nọ? Vậy thì... đúng thế, tôi yêu Carlotta. Cô ấy rất đáng mến, chịu chăm chú nghe khi người khác nói và luôn khiến anh có cảm giác như anh là một người đàn ông đáng giá.

- Tôi hiểu. Nếu vậy tôi xin báo ông biết một tin buồn.
- Tin buồn? Tin gì vậy?
- Carlotta Adams đã qua đời.
- Sao?

Ronald vùng đứng lên:

- Carlotta chết rồi sao?

Mặt anh ta tái đi.

- Ông nói đùa, ông Poirot! Lần gần đây nhất gặp cô ấy, tôi thấy Carlotta hoàn toàn khỏe mạnh.

Poirot hỏi ngay:

- Đây là lúc nào?
- Hình như hôm kia. Trí nhớ tôi không được khá lắm.

Poirot nhắc lại:

- Cô Adams đã chết.
- Do tai nạn?... Bị xe chệt trên đường phố hay sao?
- Không. Cô ấy uống một liều Veronal quá cao.
- Ôi, tội nghiệp cô bé! Đáng thương quá nhỉ! Carlotta đang bắt đầu nổi tiếng. Cô ấy nghĩ ra đủ mọi kế hoạch để đem em gái cô ấy từ Mỹ về. Thật khủng khiếp, ông có đồng ý không?

- Đồng ý. Quả là đáng buồn phải từ giã cõi đời giữa lúc tuổi còn quá trẻ như thế. Vào cái tuổi mà bao nhiêu thứ mở ra trước mắt và bao nhiêu điều hứa hẹn khiến con người ta khao khát được sống.

Ronald nhìn Poirot.

- Ông Poirot, tôi chưa hiểu rõ lắm câu ông nói.
- Thật ư?... Đôi khi tôi nói hơi phũ phàng, có thể... bởi tôi rất phần nộ khi nhìn thấy một cô gái trẻ đầy mơ ước như vậy bị kẻ nào đó nhẫn tâm giết hại. Nhìn thấy thế, tôi hết sức đau lòng. Tạm biệt, ông Ronald Edgware!

Ronald ngạc nhiên đáp:

- Vâng...vâng... Tạm biệt.

Lúc mở cửa, suýt nữa tôi va phải cô thư ký Carroll.

- Ôi! ông Poirot! Tôi vừa được biết ông còn ở đây. Tôi muốn nói với ông một câu thôi, được không ạ? Nếu không phiền, mời ông lên phòng giấy của tôi.

Lúc hai chúng tôi đã vào phòng giấy cô thư ký của cố Huân tước Edgware, cô ta nói thêm:

- Tôi muốn kể với ông về Geraldine.
- Tôi xin nghe.
- Vừa rồi con bé nói lung tung. Xin ông đừng phản đối. Vì trong lúc huyền thuyên, nó nói sai sự thật rất nhiều điều.
- Tôi có thấy tiểu thư bị kích động mạnh.
- Nói thật với ông... con bé phải chịu một kiểu sống quá buồn tẻ. Huân tước Edgware chủ trương

không nên cho con gái đi học ở trường. Và ông chủ tôi luôn đe nẹt con bé.

- Tôi cũng đã nghi là có tình trạng gần như thế.
- Ngài Huân tước có thói độc đoán, hoặc nói thế nào nhỉ... Ông chủ tôi thích làm mọi người sợ, ông ấy có cái thú quái đản là rất thích nhìn thấy người khác run bần bật hoặc tái xanh tái xám trước mặt ông ấy.

- Ra thế.
- Cô Huân tước là con người cực kỳ thông minh và rất có văn hóa. Nhưng trong cuộc sống gia đình... Tất nhiên tôi không phải chịu những cơn điên khùng của ông ấy, nhưng tôi được chứng kiến. Khi bà vợ trước của ông ấy bỏ đi, tôi không hề ngạc nhiên. Không những không lên án bà ấy, tôi còn nghĩ rằng kết hôn với Huân tước bà ấy đã phải chịu bao nhiêu nỗi đau khổ. Bà ấy bỏ đi, nhưng Geraldine thì không đi đâu được. Cha con bé trong một thời gian dài không quan tâm gì đến nó, nhưng rồi đột nhiên gần đây ông ấy lại quan tâm, như thể chợt nhớ ra là mình có con gái. Đôi khi tôi nghĩ... nhưng có lẽ tôi không nên nói ra...

- Xin bà nói ra cho.
- Tôi có cảm giác ông chủ tôi chuộc lại cái tội đã làm cho vợ đầu bỏ đi, bà ấy là một phụ nữ dịu dàng, phúc hậu vô cùng... Nếu ban này Geraldine không nói lung tung thì tôi chẳng kể với ông chuyện này. Vì khi nghe một đứa con gái nói nó căm ghét cha nó ông dễ hiểu sai về nó, do không biết tính nết độc ác của ông Huân tước.

- Hết sức cảm ơn bà, thưa bà Carroll. Có lẽ Huân tước không nên lấy vợ lần thứ hai thì hơn.
- Đúng thế.
- Cuộc hôn nhân với bà Jane Wilkinson trục trặc, ông Huân tước có nghĩ đến chuyện kết hôn lần thứ ba không?

- Làm sao nghĩ đến được, vì bà thứ hai vẫn còn sống?
- Là nói sau khi ly hôn?

Cô thư ký Carroll nhếch mép cười:

- Tôi cho rằng ông chủ tôi đã vất vả với hai bà cho nên khó mà nghĩ đến một bà thứ ba.
- Bà cho là như thế, nhưng tôi đề nghị bà cũng suy nghĩ thêm, biết đâu ông Huân tước có tính đến chuyện kết hôn lần nữa, điều này hẳn chỉ bà mới có thể biết đôi chút.

Cô thư ký hơi đỏ mặt.

- Tôi chưa hiểu tại sao ông cứ khẳng khẳng là có thể có bà thứ ba? Tôi khẳng định không hề có.

Chương XIV

NĂM CÂU HỎI

Tại sao anh hỏi cô thư ký Carroll về khả năng Huân tước Edgware kết hôn lần thứ ba? - Tôi tò mò hỏi Poirot lúc hai chúng tôi đang trên đường về nhà.

- Tại bỗng tôi chợt nghĩ rất có thể ông Huân tước tính đến lấy bà vợ thứ ba.
- Để làm gì?
- Tôi đang tìm hiểu xem vì sao ông Huân tước lại xoay chuyển thái độ nhanh như vậy, đột nhiên bằng lòng cho bà Jane Wilkinson ly hôn. Trong sự việc này có điều gì đó không bình thường.

- Tôi cũng thấy lạ.
- Anh thấy chưa, Hastings? Ông Huân tước đã khẳng định điều bà Jane Wilkinson nói ra là đúng. Thoạt đầu, bà ấy nhờ các luật gia đủ loại đến thuyết phục, nhưng ông nhất định không chịu nghe... Thế rồi, đột nhiên ông ta chấp thuận.

- It ra cũng nói là chấp thuận.

- Anh nói đúng, Hastings. Chúng ta chưa có trong tay bằng chứng là bức thư kia có được viết ra hay không? Nếu quả thật ông Huân tước đã viết nó thì không phải ông ta không có lý do để viết. Cái lý do ấy, tôi thoáng nghĩ, có thể ông ta gặp một người phụ nữ nào đó có thể kết hôn. Chính vì vậy ông ấy thay đổi hẳn thái độ và bằng lòng ly hôn.

- Nhưng cô thư ký Carroll kiên quyết bác bỏ cái giả thuyết ấy.

Poirot chậm rãi đáp, vẻ mơ màng:

- Đúng thế... Cô Carroll...

Tôi sốt ruột:

- Vậy bây giờ anh kết luận ra sao?

Poirot có biệt tài là dùng giọng nói để khêu gợi người khác bộc lộ ra những nghi ngờ của họ.

Tôi nói:

- Nếu cô thư ký Carroll nói dối chúng ta thì nhằm mục đích gì?

- Không vì mục đích nào cả, Hastings. Tuy nhiên tôi vẫn không tin lời cô ấy nói.

- Anh cho rằng cô Carroll nói dối? Tôi lại cho rằng cô ấy là người thành thật.

- Đúng thế. Giữa lời nói dối có ý và lời nói dối vô

tình có một khoảng cách rất nhỏ, khó phân biệt nổi.

- Tôi chưa hiểu.

- Xét một lời nói là dối hay không đâu phải đơn giản. Có khi ta tin chắc đó là sự thật và không quan tâm đến chi tiết. Anh có thấy cô thư ký Carroll đã một lần nói dối chúng ta không? Cô ta khẳng định có nhìn rõ mặt bà Jane Wilkinson, thật ra lúc bà Jane Wilkinson đi vào, cô ấy đứng trên chiếu nghỉ cầu thang, chỉ nhìn qua tay vịn. Cô ta quả quyết nhìn thấy mặt bà ta, thật ra cô ta chỉ nhìn thấy lưng bà ấy. Nhưng vì tin chắc đó là bà Jane Wilkinson nên cô ấy cho việc nói dối chi tiết “nhìn thấy mặt” này không quan trọng. Nói cách khác, vì cô ta “biết trước” rằng đó là bà ấy. Nhân chứng mà khẳng định quá nhanh thì nhiều khả năng lời khẳng định đó chưa qua suy xét.

- Ôi, Poirot, nhận xét của anh làm đảo lộn mọi ý niệm của tôi về các nhân chứng đây.

- Còn vừa rồi, khi tôi hỏi ông Huân tước có ý định kết hôn lần thứ ba không thì cô ấy bác bỏ ngay, vì chưa bao giờ cô ấy nghĩ đến chuyện đó... Cho nên tôi không đi tìm xem động cơ nào khiến cô ấy nói dối. A, mà tôi vừa nảy ra một ý tưởng!

- Ý tưởng gì? - Tôi tò mò hỏi.

- Một ý tưởng nảy ra trong óc tôi nhưng hơi thô thiển quá.

Poirot chỉ nói thế chứ không kể ra cụ thể cái ý tưởng ấy là gì. Tôi nói:

- Có vẻ cô thư ký ấy rất yêu Geraldine.

- Đúng. Và cô ấy muốn tham dự cuộc trò chuyện giữa hai chúng ta và cô bé. Hastings, anh nhận xét thế nào về cô con gái ông Huân tước ấy?

- Cô ấy làm tôi thấy thương hại...

- Tính anh xưa nay vẫn đa cảm. Mỗi khi thấy một cô gái đẹp rơi vào cảnh ngộ bất hạnh anh đều mềm lòng.

- Dù sao lời kết tội của bà Jane Wilkinson cũng không đúng. Cô Geraldine không thể có liên quan đến vụ án.

- Có thể cô ấy đã có đủ chứng cứ ngoại phạm nhưng thanh tra Japp chưa nói cho tôi biết.

- Anh vẫn chưa hoàn toàn tin cô ấy vô tội?

- Ta thử điềm lại xem có thể rút ra những kết luận nào sau cuộc trò chuyện với cô Geraldine nhé.

Một là chúng ta biết cô ấy đã phải chịu cuộc sống khốn khổ khi cha còn sống, đến nỗi thấy cha chết cô ấy rất mừng. Thứ hai, cô ấy nóng lòng muốn biết ai là hung thủ đã giết ông Huân tước. Vậy mà anh bảo

cô ấy không cần có chứng cứ ngoại phạm?

- Nguyên sự thành thật của Geraldine đủ chứng minh cô ấy vô tội.
- Tính thành thật là một phẩm chất di truyền của gia đình này. Anh thấy cậu Ronald Edgvare đã ngửa hết bài ra đấy thôi.
- Đúng thế... Và hai chúng ta bị rơi vào tình thế lố bịch.
- Anh nhận xét đến là lạ. Riêng tôi, chưa lúc nào tôi cảm thấy tôi lố bịch cả. Trái lại, tôi thấy còn đưa được cậu ta vào bẫy nữa kia.
- Thật không, Poirot?
- Chứ còn gì nữa? Tôi chăm chú nghe và khi cậu ta tuôn ra hết, tôi hỏi luôn một câu khiến cậu ta hoàn toàn bất ngờ. Hẳn anh đã thấy cậu ta bối rối đến chừng nào rồi chứ?
- Tôi có thấy vẻ kinh ngạc của cậu ta khi nghe tin về cái chết của cô Carlotta Adams. Anh có cho rằng cậu ta đóng kịch không?
- Khó biết được. Anh biết đánh bài đấy chứ? Người chơi giỏi luôn làm động tác giả để đánh lừa đối phương. Nhưng ta phải đi ăn trưa thôi. Chín giờ tối nay tôi lại phải đến một nơi.
- Đến đâu?
- Ăn cái đã, Hastings. Trong lúc ngồi ăn ta sẽ trao đổi tiếp.

Poirot dẫn tôi vào một quán ăn nhỏ phố Soho, một quán khá nổi tiếng. Chúng tôi lấy món cá, món thịt gà và một chiếc bánh rưới rượu rom là thứ Poirot rất mê.

Trong lúc nhấm nháp tách cà phê, Poirot cười triu mến nhìn tôi.

- Anh bạn thân mến à, chắc anh không biết anh có ích đối với tôi chừng nào đâu.

Tôi hơi lòng hơi dạ nghe câu khen bất ngờ ấy. Cho đến hôm nay, chưa bao giờ Poirot nói với tôi một lời nào kiểu như thế. Trái lại, tôi luôn bức thâm vì bị anh chê bai đủ thứ.

Poirot nói tiếp, vẻ mơ màng:

- Đúng thế đấy. Anh luôn đưa ra những nhận xét giúp tôi tránh được sai lầm trong khi tiến hành điều tra.

Tôi không tưởng tượng nổi là Poirot có thể khen tôi đến mức như thế.

- Cảm ơn. Nhưng đi theo anh tôi thấy học được rất nhiều thì có.

Poirot lắc đầu:

- Vấn đề không phải ở chỗ ấy. Mà thật ra anh không học được cái gì hết.
- Sao lại thế?
- Quy luật cuộc đời là như vậy. Mỗi người chỉ có thể khai thác phẩm chất của bản thân họ. Tôi không coi anh là cấp dưới, là người giúp việc, mà tôi coi anh là người có cách suy nghĩ thông thường.
- Thì có gì là lạ?
- Anh có cách suy nghĩ thực tế. Và điều này tôi rất cần. Khi một hung thủ định gây án, việc đầu tiên hẳn làm là tìm cách đánh lừa người khác. Mà ai là người hẳn đánh lừa? Những con người có cách suy nghĩ thông thường. Tất nhiên không ai hoàn toàn như thế, nhưng anh gần với kiểu con người suy nghĩ theo cách thông thường ấy. Nói anh đừng giận, nhiều lúc anh ngây thơ đến mức lạ lùng. Nhưng chính nhờ anh mà tôi thấy được hung thủ định đánh lừa ra sao. Mà điều này vô cùng quan trọng đối với tôi.

Quả thật tôi không hiểu rõ lắm Poirot định nói gì, và có phải anh khen tôi thật không? Đúng lúc đó anh ta vội vã nói:

- Tôi không biết cách diễn tả ý nghĩ của tôi. Tôi chỉ muốn nói rằng anh hiểu được tâm lý kẻ tội phạm, là thứ tôi rất thiếu. Anh chỉ cho tôi thấy hẳn muôn tạo cho tôi tin vào cái gì... Ôi, Hastings, thật tình tôi rất quý anh...

Tôi chưa biết nói sao thì Poirot đã nheo mắt nói thêm:

- Tôi đang tự đặt ra mấy câu hỏi.

Tôi nói:

- Tất nhiên rồi. Câu hỏi đầu tiên, ai là hung thủ giết ông Huân tước?

Poirot lắc đầu rất mạnh:

- Không, không! Câu hỏi ấy lúc này còn sớm quá. Anh giống như một độc giả khi đọc tiểu thuyết hình sự, ngay thoạt đầu đã muốn biết ai là hung thủ, rồi nghi tất cả các nhân vật bất kể ai. Thôi được, về chuyện này hai chúng ta sẽ có dịp bàn đến. Lúc này hãy trở lại vụ án đã. Hai chúng ta đang bàn chuyện gì nhỉ?

Tôi cụt hứng, lạnh lùng nói:

- Những câu hỏi anh tự đặt ra cho anh.

- Phải rồi. Câu hỏi đầu tiên, tại sao Huân tước Edgware đột nhiên thay đổi thái độ đối với việc ly hôn? Tôi nghĩ đến hai khả năng. Một khả năng thì anh biết rồi.

“Câu hỏi thứ hai: bức thư kia hiện ở đâu? Ai quan tâm đến việc Huân tước có ly dị vợ hay không?”

“Câu hỏi thứ ba: giải thích thế nào về vẻ mặt của Huân tước Edgware mà anh nhận xét thấy lúc chúng ta ra khỏi phòng đọc sách của ông ấy? Anh có tin chỉ do anh tưởng tượng hay không?”

- Không. Tôi tin rằng tôi đã nhận xét đúng.

- Thôi được, nhưng ta sẽ phải chứng minh điều đó. Câu hỏi thứ tư liên quan đến chiếc kính cận. Carlotta Adams không đeo kính, và bà Jane Wilkinson cũng không đeo. Vậy tại sao có chiếc kính trong xách của Carlotta?

“Còn đây là câu hỏi thứ năm: tại sao có người muốn biết bà Jane Wilkinson có đến dự tiệc ở phố Chiswick hay không, và ai đã gọi điện thoại?”

“Đây là tất cả những câu hỏi đang đặt ra trong đầu tôi lúc này.

Tôi nói:

- Còn nhiều câu hỏi khác nữa.

- Thí dụ?

- Ai đã thuê Carlotta Adams thực hiện cuộc “đánh lừa” kia? Cô ấy ở đâu trước và sau mười giờ tối? Người có cái tên bắt đầu bằng chữ D. là ai, và có phải là người đã tặng cô ấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng kia?

- Các câu hỏi của anh chỉ mang tính thứ yếu. Chỉ là chi tiết. Trong khi những câu hỏi của tôi mới mang tính tâm lý...

Dù sao tôi cũng phải cắt đứt lời Poirot nói.

- Lúc này anh bảo tôi nay phải đi đâu kia mà, Poirot?

- Đúng thế. Để tôi gọi điện xem người đó có tiếp tôi được không đã.

Anh chạy đi một lát rồi quay lại.

- Xong rồi. Anh đi với tôi.

- Đến đâu?

- Đến Huân tước Montagu Corner ở phố Chiswick. Tôi muốn hỏi thêm về cú điện thoại kia.

Chương XV

HUÂN TƯỚC MONTAGU

Gần mười giờ tối chúng tôi đến nhà Huân tước Montagu ở phố Chiswick, bên bờ sông Tamise. Tòa biệt thự rất sang trọng, nằm ở cuối một hoa viên. Gia nhân dẫn hai chúng tôi vào gian sảnh. Bên phải chúng tôi là cánh cửa mở, thấy rõ một bàn ăn dài với những giá nến.

Gia nhân đưa hai chúng tôi lên tầng hai theo một thang gác có những bậc rất rộng, vào một gian phòng dài trông xuống sông Tamise. Gian phòng này có vẻ hơi bí hiểm với những ngọn đèn được bọc kín. Chỗ góc phòng, nơi có một cửa sổ mở rộng, bốn người đang ngồi chơi bài xung quanh bàn. Thấy hai chúng tôi vào, một người đứng lên bước ra đón:

- Chào ông Poirot! Rất hân hạnh được tiếp ông.

Tôi tò mò ngắm chủ nhân tòa biệt thự. Ông ta có

vẻ gốc Do Thái với cặp mắt nhỏ, đen và linh lợi. Vóc người ông ta rất thấp, dáng điệu cử chỉ có vẻ kiêu cách, không thật.

- Xin giới thiệu với hai vị khách quý các bạn của tôi: ông và bà Widburn.

Ông Widburn nói ngay:

- Tôi và ông Poirot đã biết nhau rồi.

- Còn đây là ông Ross.

Ross là một chàng trai tóc vàng, khoảng hai mươi năm tuổi, có khuôn mặt đáng mến.

Poirot nói:

- Xin lỗi đã làm phiền các bà các ông, cắt đứt ván bài của các vị.

- Không đâu, chúng tôi còn chưa bắt đầu chơi kia mà. Mời hai vị dùng cà phê nhé?

Poirot khước từ, nhưng lại nhận uống một ly rượu mạnh lâu đời. Huân tước Montagu bắt đầu nói: ông nói về những bức tranh thủy mặc của Nhật, đồ mỹ nghệ bằng sơn mài của Trung Hoa, những tấm thảm Ba Tư, tác phẩm hội họa của các họa sĩ ấn tượng Pháp và những thuyết khoa học của Einstein. Rồi ông ngả người ra lưng ghế nệm, nét mặt vui vẻ, tự hài lòng về diễn văn của mình vừa rồi.

Poirot nói:

- Thưa ngài Montagu, tôi không dám chiếm mất nhiều thời gian của ngài, vậy xin phép đi ngay vào mục đích tôi đến đây.

Huân tước Montagu giơ tay:

- Đi đâu mà vội? Thời gian còn rất nhiều.

Bà Widburn thở dài nói:

- Tòa nhà này luôn gợi lên cái cảm giác ấy. Ngồi ở đây thật dễ chịu!

Huân tước Montagu nói:

- Sống ở London tôi không cần nghĩ đến chuyện kiếm tiền, vì ở đây tôi được hưởng cái không khí thanh bình thưở xưa, thứ mà trong thời đại rối ren này đang biến mất dần.

Poirot bắt đầu nói:

- Trong không khí như thế này mà nói đến chuyện án mạng tôi thấy vô ý quá.

Huân tước Montagu đáp:

- Không đâu. Vụ án mạng có thể thành một đề tài nghệ thuật và thám tử là một nghệ sĩ. Tất nhiên không phải các nhân viên cảnh sát. Hôm nay một thanh tra cảnh sát đến đây. Một con người kỳ cục! ông có thể tưởng tượng được không, ông ta chưa hề nghe thấy cái tên Benvenuto Cellini bao giờ!

Bà Widburn tò mò hỏi:

- Có lẽ ông ta đến để dò hỏi về bà Jane Wilkinson?

Poirot nhận xét:

- Bà nghệ sĩ ấy hẳn phải rất hài lòng được đến dự tiệc tối hôm qua tại tòa biệt thự này.

- Tôi không dám nghĩ như thế. Tôi mời Jane Wilkinson chỉ vì bà ấy đẹp và tài ba, và tôi nghĩ sẽ có ích cho bà ấy. Bà ấy đang muốn làm giám đốc một nhà hát. Tôi muốn tạo điều kiện giúp bà ấy.

Bà Widburn nói:

- Bà Jane đúng là con người luôn được số phận ưu ái. Đang muốn thoát khỏi ông chồng thì ông ấy chết, thế là không phải lo xoay xở chuyện ly hôn nữa. Bây giờ bà ấy được tự do kết hôn với ông

công tước trẻ Merton. Điều này tôi chỉ được nghe loáng thoáng.

Huân tước Montagu nói:

- Bà Jane Wilkinson để lại trong tôi một ấn tượng tốt. Bà ấy đưa ra khá nhiều nhận xét thông minh về nghệ thuật Hy Lạp.

Tôi cười, thầm hình dung Jane Wilkinsori chỉ biết trả lời tiếng một “Đúng thế” hoặc “Không phải đâu” và “Quả là tuyệt vời!” khi nghe những ý kiến của Huân tước Montagu. Muốn được lòng ông này, chỉ cần chăm chú lắng nghe ông ta nói và ca tụng ông là người có bộ óc thông minh siêu phàm.

- Huân tước Edgware là con người quái đản. Ông ấy gây ra bao nhiêu kẻ thù.

Bà Widburn hỏi:

- Thưa ông Poirot, có phải ông ấy bị kẻ nào đó khóa cửa gáy không?

- Hoàn toàn đúng, thưa phu nhân. Cách cửa của hung thủ hết sức chính xác và có tay nghề cao, có thể nói rất khoa học. Bây giờ tôi xin phép được đi vào điều tôi quan tâm. Giữa bữa tiệc, có người đã gọi điện cho phu nhân Edgware. Tôi muốn biết thêm vài chi tiết về cú điện thoại ấy. Huân tước cho phép tôi hỏi các gia nhân, được không ạ?

- Tất nhiên là được, ông Ross, làm ơn ấn chuông giúp tôi.

Liền sau đấy viên quản gia xuất hiện, đó là một người đàn ông tầm thước, tuổi trung niên, dáng điệu chừng chạc. Poirot hỏi:

- Khi có tiếng chuông điện thoại, ai là người nhắc máy đầu tiên?

- Thưa ngài, tôi. Máy đặt trong một căn phòng nhỏ ở cuối gian sảnh.

- Người gọi bảo xin gặp phu nhân Edgware hay bà Jane Wilkinson?

- Thưa, bà Jane Wilkinson ạ.

- Nguyên văn câu ấy thế nào?

Viên quản gia suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo tôi nhớ thì tôi nói vào máy “A-lô” rồi người ở đầu dây bên kia hỏi, có đúng đây là số điện Chiswick 43434 không?” Tôi đáp, đúng. Người đó bảo hãy giữ máy. Rồi một người khác nói vào máy, hỏi lại, có đúng đây là số máy Chiswick 43434 không. Khi tôi trả lời đúng, người đó hỏi thêm, bà Jane Wilkinson có ở đây không? Tôi trả lời phu nhân đang ngồi trong bàn tiệc. Người đầu dây bên kia lại nói: “Vui lòng cho tôi gặp bà ấy.” Tôi bèn vào thưa với ông chủ và ông chủ mời bà ấy ra nói chuyện điện thoại. Bà ấy đứng dậy và tôi đưa bà ấy đến chỗ đặt máy.

- Rồi thế nào?

- Vị phu nhân cầm máy, nói: “A-lô! Ai đấy?” Sau đó bà ấy nói: “Vâng, tôi đây.” Tôi định đi thì phu nhân gọi tôi lại, bảo bên kia đã gác máy. Bà chỉ cho biết người đầu dây bên kia cười to một tràng rồi cúp máy. Phu nhân hỏi tôi người kia có xưng danh là ai không, tôi trả lời là không. Tất cả chỉ có thế, thưa ông.

Poirot chau mày. Bà Widburn hỏi:

- Ông có cho rằng cú điện thoại đó liên quan đến vụ án mạng không?

- Hiện chưa thể khẳng định được điều gì, thưa bà Widburn. Tôi mới chỉ thấy đó là một sự trùng hợp lạ lùng.

- Đôi khi người ta gọi điện chỉ để đùa vui, trêu chọc. Tôi cũng đã có lần bị như thế rồi.

- Có thể là như thế, thưa bà.

Poirot lại quay sang viên quản gia:

- Người gọi là nam hay nữ?

- Thưa ngài, tôi nghĩ là nữ.

- Giọng ra sao: giọng trầm hay giọng cao?

- Trầm, thưa ngài... nói chậm và rành rọt. Tôi có thể làm, nhưng tôi có cảm giác đấy là giọng một

người nước ngoài. Bởi âm “r” được uốn lưỡi.

Bà Widburn nói với anh chàng Ross:

- Có lẽ giọng dân xứ Scotland!

Ross phá lên cười:

- Chắc không phải giọng của tôi rồi. Lúc ấy tôi đang ngồi ăn.

Poirot lại hỏi người quản gia:

- Nếu bây giờ nghe lại, bác có nhận ra được không?

Bác này ngập ngừng:

- Tôi không dám chắc. Nhưng có lẽ nhận ra được.

- Cảm ơn bác.

Người quản gia cúi chào rồi đi vào nhà trong.

Huân tước Montagu năn nỉ hai chúng tôi ở lại chơi bài. Tôi khước từ vì tôi không ham chơi bài.

Anh chàng Ross nhường chỗ cho Poirot. Anh ta và tôi ngồi xem.

Cuối buổi, Huân tước Montagu và Poirot thắng và được một số tiền khá lớn. Hai chúng tôi cảm ơn chủ nhân rồi chào và đi ra. Ross cùng về với hai chúng tôi.

Thấy thời tiết đêm nay rất dễ chịu, ba chúng tôi quyết định đi dạo một lúc rồi mới gọi taxi để về.

Poirot bình luận về cuộc viếng thăm tối nay:

- Huân tước Montagu đúng là loại người kỳ cục.

Ross nói:

- Ông ta rất giàu! Và rất quan tâm đến tôi. Hy vọng thái độ đó còn kéo dài. Dựa vào một người giàu và có thế lực như thế ta có thể tiến lên trong cuộc sống.

- Ông là diễn viên, ông Ross?

Ross gật đầu. Anh ta có vẻ hơi buồn vì tên tuổi ít người biết đến. May mà anh ta vừa nổi lên trong một vở bi kịch u uất dịch của Nga. Poirot hỏi:

- Hẳn ông quen cô Carlotta Adams?

- Không. Tôi mới biết tin về cái chết của cô ấy đăng trên báo chiều nay, chết do uống một liều ma túy quá mạnh. Đám nữ diễn viên trẻ ngày nay như thế đấy.

- Đúng thế. Quả là đáng buồn, nhất là cô ấy lại có tài. Ông đã xem cô ấy biểu diễn những tiểu phẩm nhỏ rồi chứ?

- Chưa. Loại tiết mục ấy không làm tôi quan tâm. Công chúng có thể thích thú trong một thời gian ngắn rồi thôi.

Poirot kêu lên:

- Taxi kia rồi.

Anh giờ cây can, ra hiệu cho tài xế. Ross nói:

- Còn tôi đi bộ đến ga xe điện ngầm Haramersmith rồi xuống đó về nhà.

Đột nhiên anh ta phá lên cười như kẻ điên.

- Tôi nghĩ đến bữa ăn tối hôm trước.

- Sao?

- Mười ba người ngồi cùng một bàn. Một người bỏ đi lúc nào không biết. Mãi đến cuối bữa, chúng tôi mới nhận ra số người cùng ngồi chung một bàn.

- Ai là người bỏ về đầu tiên? - tôi hỏi.

Anh ta cười một kiểu rất lạ:

- Tôi!

Chương XVI

TRANH LUẬN

Về đến nhà, hai chúng tôi thấy thanh tra Japp đang chờ. Ông ta nói:

- Trước khi đi ngủ, tôi muốn đến trò chuyện giải sầu với hai ông.

Poirot hỏi:

- Công việc tiến triển tốt chứ?
- Không tốt lắm. Ông có thể soi bằng chất xám của ông giúp tôi được không, ông Poirot?
- Soi vào chỗ nào?
- Vào chỗ tại sao cùng một người đàn bà lại có mặt ở hai chỗ vào cùng một lúc?
- Chà... Thì chính tôi đang muốn hỏi ông về điều đó. Ông biết cô Carlotta Adams chứ?
- Tôi có nghe người ta nói với tôi về cô diễn viên ấy, chỉ có tôi không nhớ nghe ở đâu.
-

Poirot kể nhưng thông tin cần thiết về cô danh hài và những điều anh đã rút ra kết luận.

Thanh tra Japp nói:

- Nếu vậy thì đúng là cô ấy rồi: cách ăn mặc, cái mũ, đôi găng tay... bộ tóc giả màu vàng óng nữa. Poirot, đúng là không ai bằng ông. Tuy nhiên tôi vẫn cho rằng ông hơi quá đà. Không có gì chứng tỏ rằng cô Carlotta bị giết. Cô ấy có dính vào vụ án mạng thì rõ rồi. Nhưng tôi lại phát hiện những cách lý giải khác đối với hành động của cô ấy. Carlotta Adams đến gặp Huân tước Edgware vì những động cơ riêng của cô ấy... rất có thể để tống tiền, vì lúc nói chuyện với bạn gái, cô ấy có ý nói đến một khoản tiền lớn sắp được hưởng. Thế rồi giữa cô ấy và ông Huân tước nổ ra cãi lộn. Cô ấy liền giết ông ta. về đến nhà, hoảng hốt vì đã giết người trong lúc nóng nảy, cô ấy vội uống một liều an thần lớn... Veronal.

- Ông cho kết luận như thế là đủ?

- Tất nhiên còn những chi tiết mà chúng ta chưa biết. Dù sao, cách lý giải đó nghe xuôi tai. Tôi còn cho rằng việc cải trang và việc giết người là hai việc hoàn toàn khác nhau, tôi không thấy giữa hai việc ấy có mối liên quan nào.

Tôi biết Poirot không tán thành, nhưng anh vẫn trả lời một cách không làm méch lòng viên thanh tra:

- Có thể.

- Ông nghĩ sao về cách lý giải thứ ba: việc cải trang lúc đầu chỉ là chuyện đùa giỡn, nhưng về sau có kẻ nghe thấy bèn khai thác nó để thực hiện vụ án? Chà, cái cách lý giải này nghe cũng xuôi tai đấy chứ? Tuy nhiên tôi vẫn tán thành cách lý giải trước. Còn mối quan hệ giữa cô diễn viên trẻ này với ông Huân tước ra sao thì rồi chúng ta sẽ biết.

Poirot nói về bức thư Carlotta Adams viết cho em gái bên Mỹ, thế là thanh tra Japp cho rằng bức thư đó sẽ giúp rất nhiều cho cuộc điều tra. Ông ta lấy sổ ra ghi rồi tuyên bố :

- Tôi sẽ lo chuyện này, - rồi ông ta nói thêm. - Càng suy nghĩ, tôi càng thiên về phía hung thủ chính là cô diễn viên trẻ ấy. Còn về phần anh chàng đại úy Marsh, người nay là Huân tước Edgware mới, thì anh ta có chứng cứ ngoại phạm. Được hai vợ chồng gốc Do Thái và rất giàu Dortheimer mời, anh ta đã ngồi xem suốt buổi tối hôm ấy ở nhà hát nhạc kịch. Tôi đã cho thẩm tra. Trước lúc vào nhà hát, Ronald đã ăn nhà hàng với hai vợ chồng họ và sau khi tan hát, anh ta cũng lại ăn tối với họ, tại khách sạn Sobranis. Đúng như thế.

- Còn tiểu thư Geraldine?

- Ông muốn nói đến con gái ngài Huân tước chứ gì? Cũng vắng nhà vào thời gian xảy ra vụ án.

Cô ấy đến ăn bữa trưa với những người được gọi là Carthew West, rồi họ mời cô ấy đi xem hát và đưa cô ấy về nhà lúc mười hai giờ kém mười lăm. Cô thư ký của Huân tước thì tôi thấy có năng lực và trung thực, nhưng còn viên quản gia thì chưa phải đã tốt. Tôi thấy không ưa y. Trong chuyện y vào làm cho ông Huân tước, xem chừng có sự lươn lẹo nào đấy. Tôi đã nghiên cứu thăm tra về y nhưng cho đến nay chưa tìm thấy động cơ nào của y để giết ông chủ.

Poirot hỏi:

- Ông không phát hiện thêm điều gì mới nữa à?
- Có, nhưng rất khó xác định mức độ quan trọng của chúng. Thứ nhất là mất chiếc chìa khóa của

Huân tước Edgware.

- Chìa khóa cửa?
- Đúng thế.
- Chà, đáng lưu ý đấy.
- Như tôi vừa nói, việc mất ấy quan trọng lắm hay không quan trọng chút nào? Thứ hai: ông Huân tước hôm qua đã rút tiền ở nhà băng, một khoản tiền khá lớn, khoảng một trăm bảng. Để tiêu trong chuyến sang Pháp sắp tới nên ông ấy rút ra bằng tiền phăng. Số tiền này cũng biến đâu mất.

- Ai nói với ông?
- Cô thư ký Carroll. Cô ấy đã cắt séc nhưng số tiền thì không còn.
- Thế tôi hôm qua số tiền ấy nằm ở đâu?
- Cô thư ký không biết. Cô ấy đã đưa ông Huân tước vào lúc chiều, lúc ông ấy đang ngồi làm việc trong phòng giấy. Ông ấy nhận chiếc phong bì của nhà băng đưa rồi đặt ngay trên bàn ngay cạnh.

Poirot nhận xét:

- Chà lại thêm chuyện rắc rối này nữa.
- Hay chuyện làm đơn giản thêm sự việc? A, còn thương tích...
- Thì sao?
- Bác sĩ không tin hung thủ dùng dao díp thông thường mà dùng một thứ lưỡi dao rất mỏng và sắc được đánh riêng.

Poirot có vẻ mơ màng. Thanh tra Japp nói tiếp:

- Anh cháu mà hiện nay thừa kế danh vị Huân tước, luôn đùa cợt, tôi thấy anh ta không nghiêm túc chút nào. Anh ta tỏ ra thích thú khi bị nghi là hung thủ. Ông thấy quái đản không chứ?
- Đúng là quái đản.
- Cái chết của ông chú đúng là thứ Trời ban cho anh ta. Bỗng nhiên bây giờ anh ta là chủ nhân của tòa biệt thự sang trọng kia.
- Trước đây anh ta ở đâu?
- Phố Martin, một phố nhỏ đâm ra đại lộ Saint George, trong một khu phố tồi tệ.
- Anh ghi vào sổ hộ tôi, Hastings.

Tôi mở sổ tay ra ghi, không biết Poirot sẽ dùng nó làm gì. Bởi bây giờ Ronald Marsh đã dọn về sống ở tòa biệt thự của ông chú trên đại lộ Regent Gate, còn cần gì phải ghi địa chỉ anh ta lúc trước.

Thanh tra Japp đứng lên.

- Tôi cho cô Carlotta Adams chính là hung thủ. Xin khen ngợi ông đã tìm ra được điều ấy, ông Poirot. Rất tiếc là tôi chưa tìm ra được động cơ nào đã khiến cô ta gây án.
- Tôi biết một người có động cơ rất hợp lý mà ông chưa quan tâm đến.
- Ai?

- Nhà quý tộc mà theo dư luận thì sắp kết hôn với vợ góa của Huân tước Edgware. Hoặc gọi theo cách khác, là công tước Merton.

Thanh tra Japp cười:

- Tất nhiên ông công tước có động cơ, nhưng một người danh vị cao như thế không đời nào hạ mình để biến thành kẻ sát nhân, vả lại ông ta vẫn đang ở Paris.
 - Có nghĩa ông không cho Công tước là một nghi phạm đáng quan tâm?
 - Hay ông cho là thế?
- Rồi viên thanh tra vừa cười phá lên vừa đi ra.

Chương XVII

NGƯỜI QUẢN GIA

Hôm sau hai chúng tôi nghỉ ngơi đôi chút, trong khi thanh tra Japp triển khai công việc điều tra rất mạnh mẽ. Lúc chúng tôi đang dùng bữa phụ buổi chiều thì ông ta đến gặp.

Ông ta tỏ vẻ phần nộ:

- Tôi vừa bị hớ một việc.

Poirot lịch sự đáp:

- Không thể có chuyện ấy được.
- VẬY mà có mới đau chứ. Tên... (ông ta nói bằng một âm thanh không thể ghi thành chữ được)

quản gia ấy đã tuột khỏi tay tôi.

- Anh ta biến mất à?
- Đúng thế! Thằng khốn kiếp!
- Ông bình tĩnh đã.
- Bình tĩnh sao được? Cấp trên đã khiển trách tôi rồi đấy.

Trông dáng vẻ thanh tra Japp rõ ràng là tội nghiệp. Poirot ậm ừ mấy tiếng để an ủi ông ta. Còn tôi thì rót một ly whisky pha soda đưa ông thanh tra.

- Cảm ơn đại úy, xin không từ chối.

Ông ta uống rồi nói tiếp, giọng lúc này đã đỡ uất hận.

- Nhưng tôi không cho y là thủ phạm. Việc y trốn tuy làm tôi nghi ngờ, nhưng có thể lý giải được. Lúc trước tôi bố trí người bám sát y, thấy y vào giải sầu trong những hộp đêm trá hình, thực chất là ổ mại dâm. Tôi nhắc lại, đúng là một tên khốn kiếp! Chính vì vậy mà y bỏ trốn. Y sợ bị cảnh sát bắt về tội vô đạo đức. Càng đi sâu tôi càng thấy Carlotta Adams chính là hung thủ, mặc dù chưa có bằng chứng cụ thể. Tôi đã cho người lục soát căn hộ cô ta, nhưng chúng không tìm thấy gì đặc biệt. Cô ta không giữ lại thư từ nào hết, trừ vài giấy tờ làm ăn, hợp đồng, tất cả được xếp ngăn nắp, và hai bức thư của em gái cô ta ở Washington...

- Tính cô ấy kín đáo. Nhưng đối với chúng ta thì cái tính ấy lại gây trở ngại cho việc điều tra.
- Tôi có nói chuyện với bà giúp việc. Không moi được gì. Tôi gặp cả bạn gái cô ấy, chủ một hiệu thời trang.

- Thế à? Vậy ông đánh giá thế nào về cô Driver ấy?

- Một phụ nữ trẻ hết sức thông minh nhưng đáng tiếc là không giúp gì được chúng ta. Cô Driver ấy làm tôi phải chạy khắp thành phố để đến những nơi Carlotta Adams ăn uống, chơi bời, gặp gỡ người này người nọ. Cuối cùng vất vả mà chẳng thu thập được thông tin nào bổ ích. Mà cô Carlotta ấy chẳng thân thiết thật sự với anh chàng nào. Trong số bạn trai chỉ có anh cháu ông Huân tước, tức là vị Huân tước mới, diễn viên Bryan Martin và khoảng nửa tá người nữa.

“Ông Poirot, tôi thấy trong vụ án này không có sự tiếp tay của nam giới. Đến lúc này tôi thấy Carlotta Adams đã gây án một mình. Trong khi chờ đợi, tôi tìm hiểu mối quan hệ giữa cô ta với nạn nhân. Có lẽ tôi sẽ phải sang Paris vì trên nắp chiếc hộp nhỏ bằng vàng có khắc chữ “Paris” và vị Huân

tức đã quá cô rất hay sang thủ đô của nước Pháp để tìm mua đồ cổ và tác phẩm hội họa. Chi tiết này do cô thư ký Carroll cung cấp. Đúng thế, tôi sẽ phải sang Pháp. Chiều mai tôi sẽ đáp tàu thủy sang đó.

- Ông Japp thân mến. Tôi phục sự năng nổ của ông đấy.

- Còn ông thì quá lười biếng. Ông chỉ ngồi một chỗ suy nghĩ... Ích gì đâu? Ông phải năng động lên mới hy vọng tìm ra được thứ gì giá trị cho cuộc điều tra!

-

Cô giúp việc hé mở cánh cửa, báo:

- Ông Bryan Martin xin gặp ông chủ. Có mời vào không ạ?

Thanh tra Japp đứng dậy nói:

- Tôi đi đây. Các ngôi sao điện ảnh đều kéo đến đây hỏi ý kiến ông.

- Cho tôi nói thêm một câu, ông thanh tra. Cố Huân tước để lại tài sản cho những ai?

- Năm trăm bảng cho cô thư ký Carroll, còn bao nhiêu cho con gái hết. Chúc thư rất ngắn gọn.

- Huân tước viết chúc thư từ bao giờ?

- Sau khi bà vợ đầu bỏ đi... tức là cách đây hơn hai năm. Ông ấy không để lại một chút nào cho bà ấy cả.

- Đúng là thù dai! - Poirot lẩm bẩm.

Thanh tra Japp vừa đi ra vừa chào:

- Tạm biệt!

Diễn viên Bryan Martin vào. Mặc hết sức diện, anh ta đúng là người mẫu nam giới. Nhưng nét mặt anh ta u uất.

- Xin lỗi là đến gặp ông vào lúc đêm khuya như thế này, thưa ông Poirot. Tôi e chiếm mất thời gian của ông chỉ vì những chuyện vô giá trị.

- Thật thế sao?

- Vâng. Tôi đã gặp người phụ nữ mà tôi đã nói với ông. Cô ta kiên quyết không cho tôi lộ ra điều bí mật. Tôi rất tiếc đã quấy rầy ông.

- Không sao. Tôi cũng đoán trước là như thế.

Bryan sững sốt:

- Thật không? Vậy ông đã biết là về chuyện gì rồi?

- Không hẳn như thế, thưa ông Martin. Nhưng một thám tử luôn đề ra các giả thuyết. Nếu những giả thuyết đó được chứng minh... anh ta kết luận.

- Ông có thể cho tôi biết ông kết luận ra sao không?

- Một nguyên tắc nữa của nghề làm thám tử: cần phải im lặng. Xin nói với ông rằng tôi bắt đầu hình thành một nhận định từ khi nghe ông kể về người đàn ông có chiếc răng vàng ấy.

- Nghe ông nói tôi rất ngạc nhiên. Vậy ông nhận định thế nào? Ông giải thích đôi chút cho tôi nghe được không?

Poirot cười lắc đầu.

- Ta nói sang chuyện khác đi.

- Tùy ông. Nhưng trước hết xin ông cho biết tôi phải trả ông bao nhiêu?

Poirot vẫy tay:

- Không một xu! Tôi đã làm gì cho ông đâu? Và một khi vấn đề làm tôi thích thú, tôi gạt chuyện tiền bạc sang một bên.

Chàng diễn viên lộ vẻ hơi khó nghĩ:

- Tôi không dám ép ông.

Lát sau anh ta hỏi:

- Người tôi vừa nhìn thấy ở đây ra có phải một thanh tra của sở cảnh sát không?
- Đúng thế. Đây là thanh tra Japp.
- Lúc ấy tôi chưa nhận ra ngay. Ông ấy có đến gặp tôi, hỏi về cô Carlotta Adams tội nghiệp.
- Ông biết rõ cô ấy chứ?
- Cô ấy là bạn thuở nhỏ của tôi hồi ở bên Mỹ, nhưng từ ngày đó tôi rất ít gặp. Tuy nhiên cái chết của Carlotta làm tôi rất thương tâm. Cô ấy rất đáng mến. Tôi không hiểu sao cô ấy lại tự tử. Tại tôi không biết những mối quan hệ xã hội của cô ấy. Tôi có kể điều đó với ông thanh tra.

Poirot nói:

- Riêng tôi không cho là Carlotta Adams tự tử.

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ông có thấy bí mật về cái chết của Huân tước mỗi lúc một thêm bí hiểm hơn không?
- Có. Nhưng thưa ông Poirot, bây giờ Jane Wilkinson đã ra ngoài phạm vi nghi vấn, người ta có nghi cho ai khác không?
- Có nhiều đối tượng nghi vấn lắm.

Bryan có vẻ lo lắng:

- Ai chẳng hạn, thưa ông?
- Người quản gia của Huân tước Edgware đã biến mất. Bỏ trốn trong những điều kiện như hiện nay dễ bị coi là một cách thú tội.
- Quản gia của Huân tước? Tôi thấy lạ quá đấy.
- Anh ta còn trẻ và đẹp trai, hơi giống ông nữa.

Bryan cười gượng:

- Ông quá khen tôi.
- Không quá đâu. Tôi tin các bà các cô mỗi người đều có ảnh của nghệ sĩ Bryan Martin.
- Ông nói quá chứ tôi đâu được thế? - Bryan đứng dậy. - Một lần nữa cảm ơn ông và xin lỗi đã làm ông mất thời giờ.

Anh ta bắt tay hai chúng tôi.

Rất ngạc nhiên, tôi đợi cho anh ta vừa ra khuất liền hỏi Poirot:

- Poirot, anh nói thế để anh ta không đi sâu thêm vào câu chuyện bị theo dõi ở bên Mỹ nữa chứ gì?
- Anh đã nghe thấy anh ta nói gì với tôi rồi đấy thôi.
- Nhưng rồi sao?
- Anh muốn biết cô gái bí hiểm mà Bryan mỗi lần định làm gì cứ phải hỏi ý kiến cô ta ấy là ai chứ gì? Tôi có một ý kiến về chuyện ấy đấy. Như tôi đã nói, tôi nảy ra ý kiến ấy từ lúc nghe Bryan kể về người có chiếc răng bịt vàng. Và nếu giả thuyết của tôi đúng thì tôi đã biết cô gái ấy là ai và tại sao cô ta can Martin đừng thổ lộ ra với tôi. Anh cũng nghe được đầy đủ mọi chuyện như tôi, vậy anh thử suy nghĩ xem.

Chương XVIII

NGƯỜI CẦU HÔN

Tôi không có ý định kể chi tiết việc Tòa án tiến hành dự thẩm về cái chết của Huân tước Edgware và cô Carlotta Adams. "Chết do ngẫu nhiên": đó là kết luận của các thẩm phán về cái chết thứ hai. Việc dự thẩm về cái chết thứ nhất được hoãn đến sau khi tiến hành thẩm tra về nhân thân và khám nghiệm tử thi. Khám nghiệm các phủ tạng cho thấy nạn nhân từ trần từ một đến hai tiếng đồng hồ sau

khi ăn tối, tức là trong khoảng thời gian từ mười đến mười một giờ, nhưng có lẽ gần với thời điểm mười giờ hơn.

Người ta giữ bí mật về việc Jane Wilkinson và Carlotta Adams đóng thay cho nhau. Báo chí công bố tin gã quản gia của Huân tước Edgware bỏ trốn và mọi người đều nghi gã là hung thủ. Người ta quy tội cho gã là bịa ra tất cả những chi tiết về việc bà vợ ông Huân tước đến tòa biệt thự mà không nhắc gì đến lời khai của cô thư ký Carroll. Trên tất cả các báo, những chi tiết về vụ án mạng chiếm nhiều cột báo nhưng lại không cung cấp cho độc giả được thông tin nào đáng kể.

Trong thời gian đó, thanh tra Japp lòng lộn lên, và thái độ biếng nhác của Poirot làm tôi rất bức. Tôi đã nghĩ anh bạn tôi già mất rồi và tôi thấy cần kích anh lên.

- Anh bạn ơi, thanh tra Japp đang làm tất cả mọi việc đấy.
- Thế thì tôi mừng.
- Tôi lại không lạc quan được như anh. Tôi thấy anh cần động đậy chân tay đi chứ!
- Tôi đang làm việc đấy thôi.
- Làm cái gì, Poirot?
- Tôi chờ.
- Chờ cái gì?
- Chờ con chó săn ngoạm con thú về cho tôi.
- Anh nói thế nghĩa là sao, Poirot?
- Tôi muốn nói đến ông Japp. Ông ta có những phương tiện tôi không có. Thế nào ông ta cũng sẽ đến đây báo cho hai chúng ta biết những khám phá mới của ông ta.

Thanh tra Japp quả là năng nổ, ông ta tiếp tục điều tra. Ông ta đã sang Paris và hai ngày sau ông ta đến gặp hai chúng tôi. về mặt mẫn nguyện:

- Cuộc điều tra đòi hỏi thời gian và kiên nhẫn. Nhưng nó đã tiến triển tốt.
- Chúc mừng ông bạn!
- Đúng thế. Tôi phát hiện ra là buổi tối hôm xảy ra án mạng, khoảng chín giờ, một phụ nữ tóc vàng đã gửi một chiếc va li nhỏ vào chỗ gửi đồ của nhà ga Euston. Chúng tôi đưa chiếc va li nhỏ của Carlotta Adams cho viên thừa lại xem và ông ta đã xác nhận.
- Euston! À phải rồi... Ga quan trọng nằm gần tòa biệt thự của Huân tước Edgware. Chắc cô ta vào đó để hóa trang trong nhà vệ sinh, rồi gửi lại va li đồ hóa trang tại nhà ga. Đến lúc nào thì chiếc va li ấy được lấy ra?

- Mười giờ rưỡi do chính người gửi.

Poirot gật đầu công nhận. Thanh tra Japp tiếp tục nói:

- Một khám phá nữa càng củng cố thêm giả thuyết của tôi về Carlotta Adams là hung thủ, là cô ta có mặt ở Lyons Corner, trong khu vực Strand, vào mười một giờ.
- Chà điều này đáng chú ý đấy! Nhưng làm sao ông biết?
- Thú thật cũng tình cờ thôi. Như ông biết đấy, báo chí đã nói đến chiếc hộp nhỏ bằng vàng trên nắp có hai chữ viết tắt nạm bằng hồng ngọc. Một phóng viên đã dùng cái chi tiết ấy vào một bài báo nói về việc sử dụng ma túy trong giới nghệ sĩ sân khấu. Bài báo này đăng trong báo Phụ Nữ số Chủ Nhật. Khi nhắc đến chiếc hộp nhỏ bằng vàng, anh chàng nhà báo đã phác họa chân dung bi thảm về cô gái trẻ đang có triển vọng thành một nghệ sĩ lớn. Tác giả đặt câu hỏi cô gái ấy đã ở đâu trong buổi tối cuối cùng và phải chăng nỗi tuyệt vọng đã đẩy cô đến hành vi tự kết liễu đời mình.

“Thế là một trong những cô hầu bàn ở nhà hàng Lyons, khi đọc bài báo đó, đã nhớ lại là vào buổi tối hôm đó có thấy một khách hàng phụ nữ cầm trong tay chiếc hộp nhỏ đúng như thế, thậm chí cô hầu bàn ấy còn nhớ đã nhìn thấy cả hai chữ “C.A.” Mừng rỡ, cô này đem kể cho tất cả bè bạn nghe.-..

“Một nhà báo trẻ đã phỏng vấn cô hầu bàn kia và trong số báo *Tiếng kêu buổi tối* số sắp tới, hai

ông sẽ được đọc một bài báo vô cùng bi thảm: *Những giờ phút cuối cùng của một nữ nghệ sĩ trẻ.* - *Sự chờ đợi lo âu... một chàng trai đã không đến chỗ hẹn.* - *Linh cảm của cô hầu bàn đã giúp cô thấy được nỗi đau khổ của một người phụ nữ...* Ông biết cái thứ văn chương ngu xuẩn ấy chứ, ông Poirot?

- Thế rồi sao?

- Chẳng là chúng tôi có quan hệ rất tốt với tòa soạn báo Tiếng kêu buổi tối nên họ cho chúng tôi biết tin tức ấy họ lấy ở đâu, bởi vì sau đấy họ lại đã chuyển sang một vụ khác. Tôi phóng đến tận Lyons, gặp cô hầu bàn... và thấy câu chuyện cô ta kể hoàn toàn thật. Tôi đưa ra một số tấm ảnh, trong đó có ảnh Carlotta Adams. Tuy cô ta không chỉ ra đúng tấm ảnh, nhưng cô ta nhớ rất kỹ những đặc điểm của cô nữ nghệ sĩ kia: tóc đen, mắt đen, trẻ, dáng người thon đẹp và ăn mặc hết sức lịch sự, đội một cái mũ rất mới. Phụ nữ quan tâm nhìn mũ mà ít quan tâm nhìn khuôn mặt.

Poirot nhận xét:

- Khuôn mặt của Carlotta Adams rất khó nhớ, vì các nét trên đó vô cùng linh hoạt, liên tục biến đổi.

- Ông nói đúng. Theo lời cô hầu bàn thì người khách hàng phụ nữ kia xách một chiếc va li nhỏ. Cô hầu bàn chú ý vì chưa bao giờ thấy một phụ nữ ăn mặc diện đến thế lại xách chiếc va li nhỏ. Người khách hàng phụ nữ đó lấy mấy món ăn nhẹ, và như thể đang chờ ai, cô ta luôn nhìn đồng hồ. Khi đưa hóa đơn tính tiền, cô hầu bàn nhìn thấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng. Người khách hàng phụ nữ lấy chiếc hộp nhỏ đó trong xác tay ra, đặt lên bàn, rồi mở nắp, sau lại đóng vào. Cô hầu bàn rất thích chiếc hộp nhỏ bằng vàng đó và ao ước có một chiếc như thế.

“Người khách hàng phụ nữ - theo cách miêu tả thì rất giống Carlotta Adams, sau khi trả tiền còn nán lại một lúc. Mỗi khi xem đồng hồ lần cuối cùng mới đi.

Poirot cau mày, lẩm bẩm:

- Đây là một cuộc hò hẹn... với một người, nhưng người này không đến. Sau đấy Carlotta Adams có gặp người đó không? Hay về nhà và gọi điện thoại cho người kia? Tôi rất muốn biết điều đó!

- Vậy là ông vẫn khư khư giữ cái giả thuyết rằng có một người đã đẩy Carlotta Adams đến chỗ gây án? Cái giả thuyết ấy không thể đứng vững. Chúng ta biết những gì đã xảy ra. Carlotta Adams nổi cơn thịnh nộ, không ghìm được đã giết chết Huân tước Edgware. Nhưng liền sau đấy cô ta trấn tĩnh lại được, đi đến ga Euston, lấy lại chiếc va li nhỏ rồi đến chỗ đã hẹn với một người nào đó. Vào đúng lúc ấy, diễn ra cái gọi là “phản tỉnh”. Nhớ lại hành động vừa rồi, cô ta hoảng sợ... Thêm vào đó, người hẹn gặp lại không đến, thế là cô ta hoàn toàn mất thăng bằng. Chắc chắn người bạn kia biết tối hôm đó Carlotta Adams có đến biệt thự của Huân tước Edgware trên đại lộ Regent Gate. Tin rằng tội ác của mình chắc chắn sẽ bị khám phá, cô ta tuyệt vọng. Nhìn chiếc hộp nhỏ bằng vàng cô thầm nghĩ chỉ dùng một liều thật mạnh, thế là xong. Theo tôi, câu chuyện diễn biến đúng như thế. Điều đó rõ ràng như cái mũi nằm giữa khuôn mặt vậy.

Poirot đưa tay lên sờ mũi.

Thanh tra Japp vẫn huyền thuyên:

- Tôi không hề thấy dấu vết “người thủ mưu nấp trong hậu trường” của ông, Poirot ạ. Hiện tôi chưa biết được mối quan hệ giữa Carlotta Adams với Huân tước Edgware, nhưng rồi tôi sẽ biết... Chỉ là vấn đề thời gian. Chuyến đi Paris của tôi không đạt được kết quả nào... nhưng tôi đã để lại đó hai trinh sát và tôi hy vọng họ sẽ tìm ra điều gì đó. Tất nhiên ông không tin, nhưng xin ông cho phép tôi nói với ông rằng, đầu ông là đầu con lừa! Thôi, tôi đi đây... ông có hạ lệnh gì cho tôi không, ông Poirot kính mến?

- Tôi không có lệnh nào cho ông, nhưng tôi có một gợi ý với ông...

- Gọi ý thế nào?

- Tôi muốn ông tìm chiếc xe taxi đã chở một hoặc hai người từ một địa điểm gần phố Covent Garden để đến đại lộ Regent Gate vào cái đêm xảy ra vụ án... vào khoảng mười một giờ kém hai mươi phút.

Mắt viên thanh tra cảnh sát bỗng sáng lên.

- Được! Đôi khi ông có những ý tưởng rất hay đấy.

Thanh tra Japp vừa ra khỏi nhà, Poirot đã đứng lên lấy bàn chải chải mũ rất mạnh.

- Hastings, đừng hỏi tôi gì hết.

Tôi nói:

- Ta đến đó vô ích! Tôi đã đoán được anh đang nghĩ gì rồi. Anh có tin là như thế thật không?

- Anh bạn ạ, cho tôi được góp ý với anh một câu: tôi rất không thích cái cà vạt của anh đang đeo.

- Cà vạt đẹp đấy chứ!

- Tôi đề nghị anh thay cái khác. Và hãy chải cái áo vét của anh đi.

- Anh đến yết kiến vua George hay sao?

- Không. Nhưng sáng nay tôi đọc báo thấy Công tước Merton đã về London. Tôi muốn đến yết kiến ông ấy.

- Để làm gì?

- Tôi muốn làm quen với nhà đại quý tộc đó.

Tôi chỉ moi được ở anh bạn có bấy nhiêu thôi.

Tại biệt thự Công tước Merton, một người hầu ra

hỏi chúng tôi có được hẹn trước không. Poirot trả lời không. Người hầu đỡ tấm danh thiếp đi vào nhà, lát sau ra nói, ngài Công tước rất tiếc là đang bận không tiếp hai chúng tôi được. Poirot ngồi ngay xuống một chiếc ghế gần đấy.

- Thôi được, tôi ngồi đây chờ cho đến lúc nào ngài rảnh. Dù phải chờ vài tiếng đồng hồ cũng không sao.

Hoàn toàn không cần đến mấy tiếng. Bởi cách tốt nhất để tống cổ một vị khách mình không muốn tiếp là tiếp anh ta cho thật nhanh. Ngay lập tức người hầu ra, mời Poirot vào gặp ngài Công tước.

Công tước Merton khoảng hai mươi bảy tuổi, gầy và không bệ vệ chút nào. Tóc ngài có màu rất khó gọi là màu gì và hơi thưa ở thái dương. Môi mỏng và miệng có vẻ chua chát. Mắt mơ màng. Đây chính là người nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson quyết định thu phục. Ông ta tiếp chúng tôi lịch sự nhưng lạnh lùng, trên bàn có một bức thư viết dở.

Poirot nói:

- Chắc ngài Công tước có nghe thấy nói đến tên tôi?

- ...Tôi không nhớ có nghe thấy hay không.

- Tôi làm nghề nghiên cứu về tâm lý học tội phạm.

- Ông cần gặp tôi để làm gì?

Poirot đứng quay mặt về phía chủ nhà, quay lưng ra phía cửa sổ khiến mặt ông Công tước hướng ra phía ánh sáng.

- Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra riêng tư về những hoàn cảnh liên quan trực tiếp hay gián tiếp đến cái chết của Huân tước Edgware.

- Vậy ạ? Tôi không quen ông Huân tước Edgware.

- Nhưng hình như ngài có quen Huân tước phu nhân, bà Jane Wilkinson?
- Có.
- Ngài cũng biết bà Jane Wilkinson có lý do rất mạnh mẽ mong chồng chết?
- Không.

Ngài cho phép tôi hỏi một câu. Ngài có tính đến việc kết hôn với bà quả phụ của Huân tước Edgware, bà Jane Wilkinson không?

- Nếu tôi quyết định kết hôn, điều đó sẽ được đăng trên báo. Tôi coi câu ông hỏi là một câu xúc phạm. Xin chào!

Công tước Merton đứng dậy. Poirot bối rối lắp bắp nói:

- Tôi không ngờ đây. Vâng xin lỗi ngài.
- Chào hai ông, - Công tước Merton nhắc lại.

Hai chúng tôi đi ra, ngượng chín người. Tôi bảo:

- Vậy là thất bại. Ông ta kiêu ngạo và hỗn hào quá! Tại sao anh muốn đến gặp ông ta kia chứ?
- Tôi muốn biết ông ta và bà Jane Wilkinson có định kết hôn với nhau thật không.
- Thì bà ta chẳng đã nói với chúng mình rồi hay sao?
- Đúng thế. Nhưng loại phụ nữ như bà ta thích gì nói nấy. Có thể bà ta tính sẽ lấy ông ấy nhưng ông ấy không biết.

- Dù sao thì ông ấy đã tống cổ anh.
- Ông ta trả lời tôi, tưởng tôi là nhà báo. Nhưng tôi đã biết được điều tôi muốn biết.
- Căn cứ vào đâu?
- Lúc chúng ta vào, ông ta đang viết bức thư.
- Đúng thế.
- Hồi tập sự trong cơ quan cảnh sát Bỉ, tôi đã tập được cách đọc ngược. Tôi sẽ đọc anh nghe ông ta viết những gì nhé?

Em yêu quý. Anh rất nóng lòng muốn được gặp em. Jane, thiên thần rực rỡ của anh, anh không biết nói thế nào để bày tỏ hết lòng yêu mến của anh đối với em. Em đang đau khổ lắm phải không? Em vốn là người phụ nữ tinh tế và hào hiệp...

Tôi bực tức kêu lên:

- Poirot, ai lại làm như thế!
- Anh nói câu ngu ngốc, Hastings. - Tại sao lại không làm kia chứ? Mà tôi cũng đã làm đấy thôi.

Tôi không nói gì, rất khó chịu thấy anh bạn làm trò lén lút như vậy. Rồi tôi nói:

- Đọc trộm bức thư đó hoàn toàn vô ích. Nếu anh bảo ông ta rằng Jane Wilkinson đã nhờ anh đến gặp Huân tước Edgware, hẳn ông Công tước này sẽ tiếp anh theo cách khác.
- Tôi không thể phản bội bà ta, khách hàng của tôi. Kể ra với người khác những chuyện riêng tư của khách hàng là trái với lương tâm nghề nghiệp.
- Vì bà ta sẽ lấy ông Công tước?
- Nhưng như thế không có nghĩa bà ta không giấu ông ta điều gì. Anh đừng quên tôi còn phải khám phá cho ra một hung thủ, và tôi có danh dự của một thám tử nữa đây.

Tôi nói:

- Thôi được, mỗi người quan niệm một cách thế nào là danh dự.